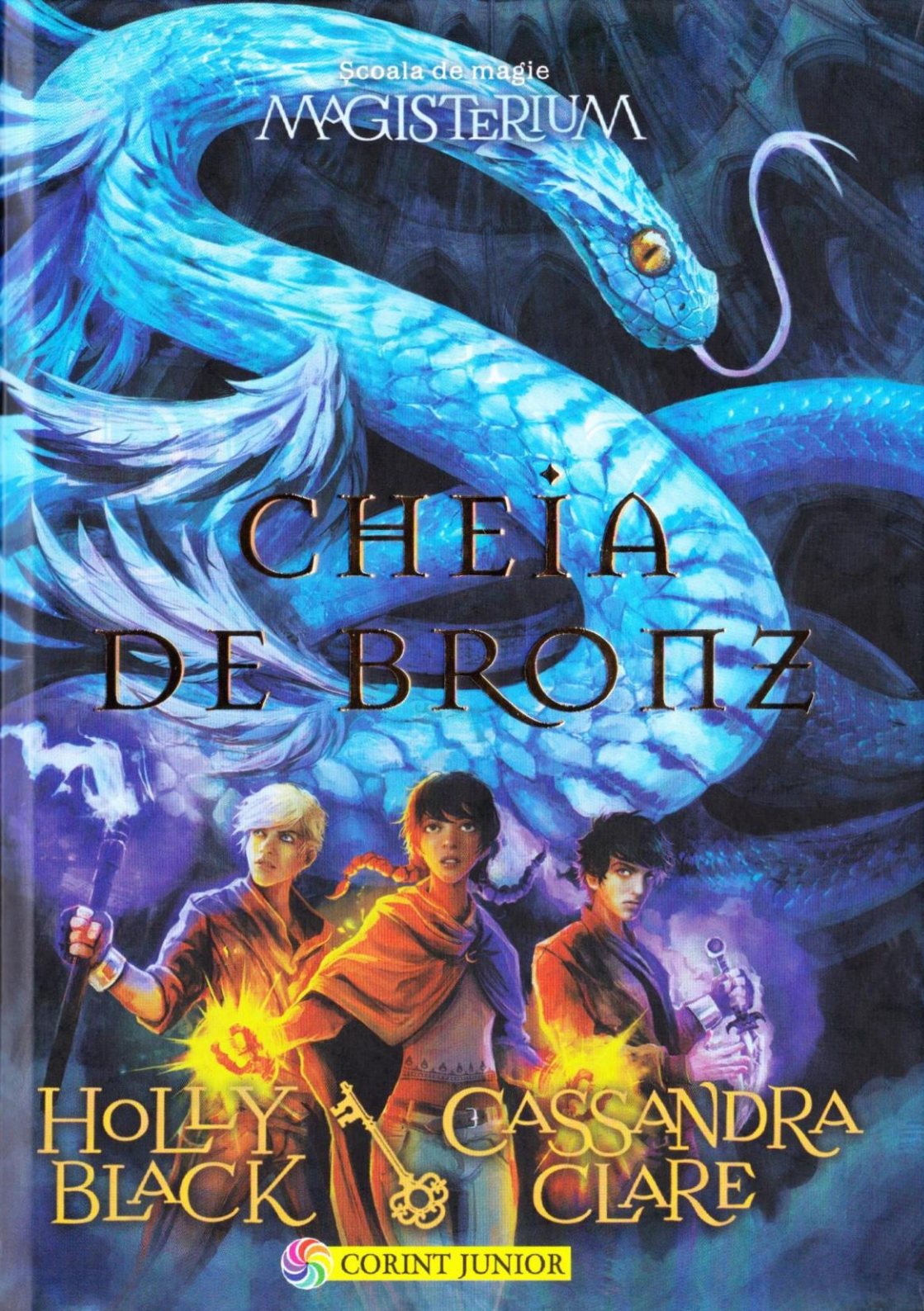

Școala de magie
MAGISTERIUM

CHEIA DE BRONZ

HOLLY
BLACK

CASSANDRA
CLARE

CORINT JUNIOR

MAGISTERIUM

CARTEA A TREIA

CHEIA
DE BROŢZ

HOLLY BLACK &
CASSANDRA CLARE

TRADUCERE DE
SORIN PETRESCU

ILUSTRAȚII DE
SCOTT FISCHER

CORINT JUNIOR

Traducere: Sorin Petrescu
Redactare: Laura Davidescu
Corectură: Rodica Crețu
Tehnoredactare: Crina Niculescu

Holly Black and Cassandra Clare
MAGISTERIUM. THE BRONZE KEY

Ilustrații de Scott Fischer

Copyright © 2016 by Holly Black and Cassandra Claire LLC

Illustrations © 2016 by Scott Fischer

Jacket art by Alexandre Chaudret, © 2016 Scholastic Inc.

Book design by Christopher Stengel

Lettering by Jim Tierny, © 2016 Scholastic Inc.

ISBN 978-973-128-716-4

București, 2016

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BLACK, HOLLY

Școala de magie Magisterium – Cheia de bronz / Holly Black, Casandra Clare; Il.: Scott Fischer; trad.: Sorin Petrescu.– București: Corint Junior, 2016

ISBN 978-973-128-716-4

I.Clare, Cassandra

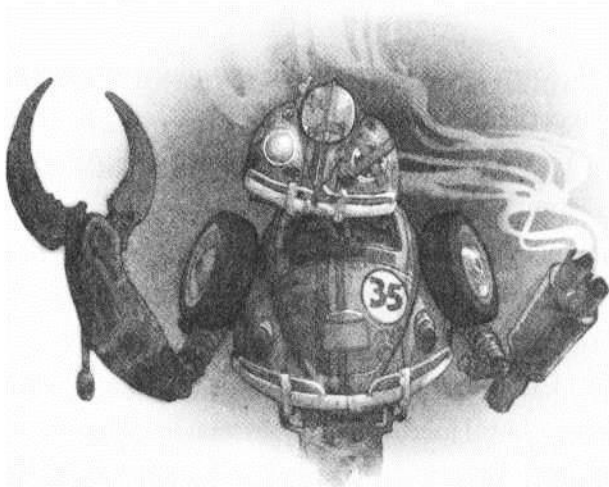
II.Fischer, Scott M. (il.)

III.Petrescu, Sorin (trad.)

821.111-93-31=135.1

PENTRU JONAH LOWELL CHURCHILL,
CARE POATE FI GEAMĂNUL MALEFIC

↑ ≈ Δ ○ @

CAPITOLUL UNU

Call făcu ultimele verificări robotului său înainte de a-l trimite în „ring” – un perimetru marcat cu cretă albastră pe pardoseala garajului. Era zona în care urma să se desfășoare confruntarea celor două mașinării pe care el și Aaron le construiseră cu trudă din piese de automobil, metal magic și multă bandă adezivă. Pe podeaua aceea îmbibată de benzină, unul dintre roboți avea să fie făcut bucățele, celălalt va fi învingător; unul se va ridica, celălalt se va prăbuși...

Robotul lui Aaron înaintă pufăind până când unul dintre brațele sale mici ținti și trase spre capul inamicului, retezându-l. Scânteile pocniră în aer.

— Nu e corect! izbucni Call.

Aaron pufni. Avea un obraz murdar și părul ridicat din cauza gesturilor repetate ale mâinilor înfipte nervos în păr. Nasul îi era ars de soare, iar fața, pătată de pistrii, din cauza arșiței permanente din Carolina de Nord. Nu mai semăna deloc cu Makarul îngrijit din vara trecută, care făcea conversație cu adulți importanți și plicticoși la

petrecherile din grădini umbrite.

— Se pare că-s mai bun decât tine la roboți, zise Aaron.

— O, da? răspunse Call, concentrându-se.

Robotul său începu să se miște încet-încet, până când metalul magic îi reanimă corpul decapitat.

— *Ia de-aici!*

Mașinăria lui Call ridică brațul și un jet de foc țâșni ca dintr-un furtun de apă spre robotul lui Aaron, care începu imediat să fumege. Aaron apelă la magie pentru a stinge focul, dar prea târziu. Banda adezivă ardea, iar robotul său se prăbuși, dezmembrându-se.

— *Iuhuu!* strigă Call, abordând o atitudine lipsită de modestie – nu-i păsase niciodată de vorbele tatălui său despre calitățile unui învingător.

Tolănit undeva la marginea „ringului”, Havoc, lupul Călăreț al Haosului, sări ca ars și începu să latre când o scânteie îi ateriză pe blană.

— Hei, atenție la mașină, abia am reparat-o! tună Alastair, tatăl lui Call, dând buzna în garaj.

Tonul tatălui nu-l afectă deloc pe Call, nimic nu-l mai tulbura. De altfel, fusese relaxat toată vara. Încetase chiar să se mai vadă ca fiind un Lord al Întunericului. Ceea ce știa lumea era că Inamicul Morții – Constantine Madden – fusese omorât de Alastair. Aaron, Tamara, așa-zisul său prieten Jasper deWinter și Alastair erau singurii care cunoșteau adevărul – că, de fapt, Call *era* Constantine Madden reîncarnat, fără însă să-i moștenească și amintirile. Și, sperau toți, fără trăsăturile malefice ale lui Constantine.

Cum toată lumea știa că Madden era mort, iar prietenii săi nu aveau nicio problemă cu el, Call se simțea eliberat. El și Aaron puteau să-și facă nestingheriți de cap. Curând începeau al treilea an de studii la Magisterium – Anul de Bronz. Un an în care lucrurile se anunțau cu adevărat magice, în care vor învăța vrăji de luptă și de levitație.

Totul era cum nu se putea mai bine. Și unde mai pui că robotul lui

Aaron era un morman de piese fumegânde. Într-adevăr, totul era perfect.

— Băieți, sper că n-ați uitat, se auzi vocea lui Alastair, în seara asta este evenimentul de la Collegium, știți, organizat pentru noi.

Aaron și Call se priviră oripilați. Uitaseră, desigur. Cufundați în skateboarding, înghețată, filme și jocuri video, cei doi băieți pierduseră noțiunea timpului. Uitaseră cu desăvârșire că Adunarea Magilor aniversa victoria împotriva Inamicului Morții după 13 ani de război.

În acea seară, Adunarea Magilor urma să recunoască meritele celor cinci eroi: Call, Aaron, Tamara, Jasper și Alastair. Lui Call nu-i venea să creadă că tatăl său acceptase să meargă; Alastair ura pur și simplu tot ce era legat de magie, Magisterium și magi. Tatăl său, bănuia Call, își dorea însă să-i vadă pe toți acei membri ai Adunării aplaudându-l pe fiul său, să-i audă apreciindu-l că a fost de partea binelui, să-i audă cum îl vor numi erou.

Call nu se simțea deloc în apele sale.

— Dar n-am nimic ca lumea de îmbrăcat! protestă el.

— Nici eu n-am, îl secondă imediat Aaron.

— Eu știam că Tamara și părinții ei ți-au cumpărat tot felul de haine elegante anul trecut, îl țintui Call.

Într-adevăr, părinții Tamarei erau atât de încântați că fiica lor se împrietenise cu un Makar, unul dintre acei magi rari care putea controla magia haosului, încât Aaron le era ca un fiu.

Call chiar nu înțelegea de ce Aaron preferase să-și petreacă vara cu el, și nu cu familia Rajavi, dar Aaron fusese categoric în privința asta.

— Nu e lumea mea. Tot ce am sunt blugi și tricouri.

— Tocmai de asta vom merge la mall, hotărî Alastair, scoțând cheile mașinii din buzunar. Haideți, băieți!

— Părinții Tamarei m-au dus la Brooks Brothers, ceea ce a fost destul de ciudat, zise Aaron în timp ce se îndreptau spre una dintre mașinile recondiționate din garaj.

Call se gândi la micuțul lor mall local și zâmbi ironic:

— Pregătește-te pentru o altă ciudățenie. Vom călători înapoi în timp, și asta fără ajutorul magiei.

↑ ≈ Δ ○ @

În mallul local JL Dimes puteai găsi aproape orice, de la utilaje agricole la îmbrăcăminte și mașini de spălat ieftine. Alastair își cumpăra inclusiv salopetele de lucru din acest mall, pe care Call pur și simplu îl ura.

— S-ar putea să fiu alergic la materialul ăsta, spuse Aaron în timp ce se studia în oglindă.

— Nu-ți vine rău, aprecie Alastair, care examina un aspirator cules pe traseu, probabil pentru piese, în timp ce pe unul dintre brațe îi atârna un sacou neprobat încă.

Aaron se mai uită o dată la costumul gri, izbitor de strălucitor. Pantalonii cădeau ca un sac, iar reverul sacoului îi amintea lui Call de aripioarele unui rechin.

— OK, acceptă docil Aaron, care învățase să primească ceea ce i se oferea – nu avea nici bani, nici părinți – și nu putea fi decât recunoscător.

Aaron și Call își pierduseră amândoi mamele. Tatăl lui Aaron trăia, dar era la închisoare, iar lui Aron nu-i plăcea să povestească despre asta. Pe Call nu prea îl interesa acest capitol, probabil pentru că secretul său era mult mai mare.

— Nu știu ce să zic, tată, nu prea se potrivesc mărimile, zise Call, uitându-se sceptic în oglindă la sacoul din poliester albastru închis, cu mâneci strâmte.

— Un costum e un costum. Aaron va crește, iar al tău... da, poate ar trebui să alegem altul, să nu luăm un costum doar pentru o seară.

— Mai bine fac niște poze cu telefonul, zise Call, și le trimit Tamarei, să-și dea și ea cu părerea. Ea știe mai bine ce se poartă la evenimente de-astea scorțoase cu magi.

Call expedie pozele însoțite de un mesaj și răspunsul veni imediat: *Aaron zici că-i un mic escroc într-un costum mare, iar tu parcă te pregătești să mergi la o școală catolică.*

— Ei, cum facem? întrebă Alastair. Am putea să mai umblăm la pantalonii lui Aaron, să pară mai scurți.

— Sau am putea merge în alt magazin și să nu ne facem de rușine deseară, răspunse Call pe un ton sec.

Alastair îi privi pe rând pe cei doi băieți, oftă și lăsă din mână aspiratorul.

— OK, să mergem.

Era pur și simplu o ușurare să ieși din mallul acela aglomerat, în care nu puteai respira. După câteva minute parcară în fața unui magazin cu tot felul de lucruri la mâna a doua, de la milieuri la dulăpioare și mașini de cusut. Call mai fusese în magazin cu tatăl său și își amintea că proprietarei, Miranda Keyes, îi plăceau hainele *vintage*. Stilurile, tendințele sau culorile vestimentare o lăsau rece, așa că deseori o puteai vedea prin oraș cu cizme, fustă cu pudeli imprimați și-un tricou cu paiete și pisici turbate.

Aaron nu știa amănunțele astea. Call îi surprinse privirea ușor ezitantă și se gândi că au nimerit din lac în puț. Ceea ce începuse ca o mică aventură părea să eșueze lamentabil, iar Call simțea că i se face rău. Știa că tatăl său era un excentric, mai bine zis un ciudat, și, chiar dacă nu îl deranja asta, nu i se părea corect ca Aaron să devină „victimă” lui Alastair. Cum ar fi ca în prăvălia Mirandei să nu găsească decât fracuri din catifea roșie sau chiar mai rău?

Nu fusese de ajuns că Aaron băuse toată vara limonadă făcută din prafuri, și nu din lămâi, ca la familia Rajavi; că mâncase toată vara cereale aproape expirate în loc de ouă proaspete la micul dejun; că dormise într-un pat pliant instalat în camera lui Call; că atunci când ieșea în grădina casei trebuia să fie atent la sistemul de irigații improvizat al lui Alastair. Asta ar mai trebui acum, ca Aaron să apară la petrecere îmbrăcat ca un paпиtoi. Relația lor de prietenie putea fi compromisă, iar Call nu voia asta.

Alastair intră primul în magazin, urmat de Aaron și apoi de Call, care simțea că nu va ieși nimic bun.

Costumele erau undeva în fund, în spatele unor rafturi cu chei ruginite și instrumente muzicale bizare din alamă. Magazinul semăna destul de mult cu prăvălia lui Alastair, „Now and Again”, doar că de tavanul Mirandei erau agățate haine de blană și eșarfe de mătase, în timp ce la Alastair predominau diverse accesorii și obiecte vechi cu aspect industrial. Miranda și Alastair vorbiră câteva minute despre achizițiile făcute de proprietară la un târg de antichități din Brimfield. Lui Call îi era din ce în ce mai teamă de ce avea să urmeze.

În cele din urmă, Alastair îi spuse Mirandei ce căutau. Femeia îi măsură rapid din cap până-n picioare, își îngustă ochii, apoi dispăru pe o ușă, undeva în spate.

În așteptarea Mirandei, Aaron și Call începură să se amuze uitându-se prin magazin după obiecte cât mai ciudate. Aaron studia un ceas de masă încastrat într-o figurină Batman, a cărui alarmă era „TREZEȘTE-TE, MINUNATULE BĂIAT”, iar Call ochise un ansamblu haios de acadele fixate între ele sub forma unui pulover, când Miranda își făcu din nou apariția, fredonând mulțumită cu un maldăr de haine în brațe.

Extrase mai întâi un sacou pentru Alastair. Haina, care părea să fie făcută dintr-un fel de satin, avea o nuanță subtilă de verde-închis și căptușeală din mătase deschisă la culoare. Se vedea că sacoul fusese purtat și arăta cam neobișnuit, dar nu te făcea să te simți incomod.

— Buun, acum e rândul vostru, îi privi Miranda pe băieți, întinzându-i fiecăruia câte un costum din in.

Costumul lui Aaron avea culoarea smântâniei, iar cel al lui Call era gri-bleu.

— Se potrivește cu nuanța ochilor tăi, Call, spuse Miranda încântată.

Call și Aaron se îmbrăcară cu sacourile, iar Miranda bătu din palme, făcându-le semn spre oglindă.

Call se privi curios. Costumul îi venea perfect, nimic nu era nelalocul lui. Chiar arăta ca un adult. Lui Aaron îi stătea la fel de bine, iar nuanțele deschise ale hainelor le scoteau în evidență tenul.

— Vreo ocazie specială? întrebă Miranda.

— Cam așa ceva, deseară vor fi amândoi premiați, răspunse Alastair mulțumit.

— Pentru... serviciu în slujba comunității, interveni Aaron, privindu-l pe Call în oglindă.

Call se gândi că Aaron mințise doar pe jumătate.

— Minunat, ce băieți chipeși! se entuziasmă Miranda.

Hm, *chipeș*. Call nu se gândise niciodată ca fiind un băiat chipeș. Aaron, da, el era cu siguranță frumos. Call însă era scund și mai și șchiopăta, iar costumul era, clar, mai frumos decât el. Dar poate asta era o tactică a vânzătorilor să te faci să cumperi, să-ți spună cât de bine arăți.

Call scoase telefonul mobil, făcu o poză în oglindă cu el și cu Aaron și o trimise Tamarei.

Drăguț. Replica Tamarei era însoțită de un filmuleț cu cineva care, cu un gest plin de admirație, cădea de pe scaun. Call izbucni în râs.

— Ce credeți că le-ar mai trebui? o întrebă Alastair pe proprietară. Pantofi, butoni de manșetă... ce spuneți?

— Cu siguranță, cămăși. Și cravate... am o mulțime.

— Nu mai vreau nimic, domnule Hunt, se precipită Aaron. Chiar nu-mi mai trebuie nimic.

— Nu trebuie să-ți faci griji, Aaron, zise Alastair pe un ton protector. Miranda și cu mine știm ce înseamnă să ai o afacere. Vom ajunge noi la o înțelegere...

Call surprinse zâmbetul Mirandei.

— Ar fi ceva, o broșă din perioada victoriană, pe care am remarcat-o în magazinul tău.

Alastair se încruntă puțin, apoi zâmbi larg:

— Ei, atunci vom lua butonii de manșetă. Și niște pantofi, dacă o să ne placă. Și mai vedem...

Ieșiră pe ușa magazinului cu sacoșele pline de cumpărături. Call se simțea destul de bine. Până la plecare, mai aveau timp cât să facă un duș și să se aranjeze puțin.

Lăsând la o parte dâra de parfum antic răspândită în toată casa, Alastair arăta chiar șic în sacoul cel „nou” și cu pantaloni negri. Call își privi tatăl cu surprindere, nicio asemănare între omul de acum și cel care trebăluise toată vara în grădină și care îi ajutase să construiască roboții.

Alastair aproape că-i părea un străin, iar asta îl făcu să cadă pe gânduri...

Call afișase toată vara o oarecare superioritate, conferită de moartea Inamicului Morții. Constantine Madden pierise de mult, așteptând momentul reînvierii într-o criptă înfricoșătoare. Nimeni nu știa însă asta și toți se așteptau ca Madden să declanșeze din nou Al Treilea Război al Magilor. Când Callum s-a întors la Magisterium având dovada supremă a uciderii Inamicului Morții, capul acestuia, toată lumea a răsuflat ușurată.

Ce nu știa însă lumea era că Madden continua să trăiască – în Call. În acea seară, lumea magilor urma să-l ovaționeze pe... Inamicul Morții.

Call nu avea nici cea mai mică dorință de a face rău, dar amenințarea celui de-Al Treilea Război plutea încă în aer. Maestrul Joseph, secundul lui Constantine, deținea controlul armatei de Călăreți ai Haosului. Și avea puternica mânășă Alkahest, cu ajutorul căreia putea distruge orice posesor al magiei haosului, precum Aaron – și Call. Joseph putea în orice moment să-i atace, dacă și-ar fi pierdut răbdarea tot așteptându-l pe Call de partea sa.

Call se prăbuși pierdut pe un scaun din bucătărie. Tolănit sub masă, Havoc ridică capul și își privi devotat stăpânul, simțindu-i parcă neliniștea. Gestul lupului nu avu niciun efect. I se păru că aude vocea lui Joseph: *Bine lucrat, Call. I-ai făcut pe toți să lase garda jos. Dar nu poți fi altcineva decât ți-a hărăzit natura.*

Își scutură capul cu putere, alungându-și gândurile. Se

monitorizase toată vara pentru a vedea dacă nu cumva trecuse de partea răului. Toată vara își spusese că numele lui este Callum Hunt, că fusese crescut de Alastair Hunt și că nu va face greșelile lui Constantine Madden. El nu era Constantine Madden. *Nu era.*

Aaron ieși din camera lui Call câteva minute mai târziu, arătând impecabil în costumul lui de culoarea smântânii. Părul blond era pieptănat pe spate, iar butonii de la cămașă străluceau. Părea că se simte de o mie de ori mai bine în „noul” său costum decât în hainele de *fițe* dăruite de familia Tamarei anul trecut. Până în momentul când îl văzu pe Call.

— Ești OK? Arăți cam palid. Doar n-ai emoții că vei urca pe scenă?

— Poate, nu știu. Nu sunt obișnuit ca lumea să se uite prea mult la mine. Adică, uneori se uită din cauza piciorului, și nu mă simt bine.

— Încearcă să-ți imaginezi scena de final din *Războiul stelelor*, când toți aplaudă, și Prințesa Leia îi decorează pe Han și pe Luke.

— Și cine-ar fi Prințesa Leia în cazul nostru? Maestrul Rufus? Întrebă Call ușor ironic.

Maestrul Rufus era profesorul lor la Magisterium. Avea fața ciupită, o voce răgușită și era cu siguranță mai sur decât Leia.

— Hm, Maestrul Rufus în bikini auriți ca ai Prințesei Leia, zise Aaron pe un ton solemn, încercând să destindă atmosfera.

Havoc lătră. Alastair apăru triumfător, zornăind cheile mașinii.

— V-ați simți mai bine, băieți, dacă v-aș spune că vom avea o seară liniștită și plictisitoare? Vă pot spune de-acum că nu noi vom fi în centrul atenției, ci Adunarea Magilor.

— Pari a vorbi în cunoștință de cauză, tată, zise Call ridicându-se de la masă.

Tânărul își netezi cutele costumului cu un gest nervos. Abia aștepta să se îmbrace la loc în blugi și în tricou.

— Ai văzut brățara purtată de Constantine pe când eram amândoi elevi la Magisterium. Constantine era abonat la premii. Toată grupa noastră a primit, de altfel, o mulțime de premii.

Într-adevăr, Call o văzuse. Alastair i-o trimisese Maestrului Rufus în primul an de studiu al lui Call la Magisterium. Toți învățăceii primeau o brățară lată din piele și metal. La începutul fiecărui an de școală, metalul se schimba, iar brățara se țintuia cu pietre, fiecare dintre ele simbolizând realizările și calitățile dovedite de elev în anul anterior. Brățara lui Constantine era plină de pietre, cum nu mai văzuse niciodată. Call și-o atinse pe a lui. Metalul nu se schimbase încă. Văzu licărul misterios al pietrei negre a Makarului, aceeași ca a lui Aaron. Își ridică ochii și întâlni privirea prietenului său și, în acel moment, știu că Aaron îi citise gândurile – în scurt timp avea să urce pe podium, să-i fie recunoscută puterea de fi de partea binelui și totuși ceva la fel de puternic îl ținea în continuare legat de Constantine Madden.

– Haideți, băieți, să mergem, sparse Alastair tăcerea. Magilor nu le plac întârziările.

Havoc îi însoți până la ușă dând din coadă, apoi se trânti la picioarele lor, cu ochi rugători.

– Poate veni și el cu noi? îl întrebă Call pe tatăl său. Va fi cuminte. Și-apoi merită și el un premiu.

– În niciun caz.

– De ce, nu ai încredere în el odată aflat în preajma magilor? insistă Call, deși nu mai era sigur că voia un răspuns.

– Nu, în magi nu am încredere, replică Alastair pe un ton grav și porni apoi spre ușă, nelăsându-i altceva de făcut lui Call decât să-l urmeze.

CAPITOLUL DOI

Collegium, ca și Magisterium, era un loc ascuns de cei non-magici, undeva dedesubtul liniei de coastă a Virginiei. Call auzise de acest loc neștiut, ale cărui coridoare coborau în spirală în adâncul apelor. Ajunși cu mașina pe un chei, Alastair opri la un moment dat și le făcu semn băieților să coboare și să privească în jos. La picioarele lor se afla un grătar, acoperit parțial de noroi și frunze.

— Dacă vă aplecați urechea, o să auziți un zgomot difuz, ca un murmur. În seara asta însă sigur se va auzi muzică, șopti Alastair, aproape melancolic.

— Totuși tu nu ai fost niciodată aici, nu-i așa? îl întrebă Call.

— Nu ca elev. Aproape nimeni din generația mea nu a fost. Eram prea ocupați să murim în război...

Uneori, Call se gândea, nu din milă sau din vreun sentiment umanitar, că cel mai bine ar fi fost ca lumea să-l fi lăsat în pace pe Constantine Madden. Da, făcuse experimente terifiante, „injectând” animalele cu haos. Da, făcuse experimente cu morții, încercând să elimine însăși moartea și să-și readucă la viață fratele. Și, da, încălcase legea magilor. Dar, dacă magii l-ar fi lăsat în pace, poate că

acum mulți oameni ar fi trăit. Poate mama lui ar fi trăit. *Poate adevăratul Call ar fi trăit și el...*

Se uită la Aaron cum privea gânditor în zare, spre apus. Își făcuseră de cap toată vara, se uitaseră la filme împreună, construiseră și distruseseră roboți, parcă ar fi fost împreună dintotdeauna. Ca doi frați.

Trecură pe lângă o statuie neobișnuită, uriașă, a lui Poseidon, iar Rolls-Royce-ul Phantom din 1937 al lui Alastair încetini.

— Ești OK? îl întrebă Call pe Aaron, care abia scosese un cuvânt tot drumul.

Aaron ridică din umeri, strângându-și ușor buzele.

— Nu știu. Ideea e că eram pregătit să fiu un Makar. Am văzut cât e de periculos și mi-a fost teamă, dar înțelesesem ce trebuie să fac. La fel, când oamenii mi-au dăruit ceva, am înțeles de ce și am înțeles că trebuie să le ofer ceva în schimb. Acum însă nu mai văd rostul de fi Makar. Dacă nu mai avem împotriva cui lupta... asta e foarte bine, dar eu...

— Gata, am ajuns, interveni Alastair, oprind mașina.

Valurile se spărgeau de stâncile înnegrite ale digului pulverizând apa, creând ochiuri înspumate printre stânci. Call simți cum fața i se răcorește sub pelicula fină a stropilor purtați de vânt. Voia să-l consoleze pe Aaron, să-i spună că nu are dreptate, dar prietenul său îi evita privirea. Un crab traversă o porțiune cu alge încâlcite și frânghii putrezite, apoi dispăru printre pietre.

— Ascunzătoarea asta e sigură? întrebă Call.

— Fii liniștit, au avut grijă magii, spuse Alastair, bătând scurt de câteva ori cu piciorul în pământ.

La început nu se întâmplă nimic, apoi se auzi un scrâșnet greoi, iar una dintre stânci începu să se deplaseze lateral. În fața lor apăru o scară care cobora amețitor în spirală, asemănătoare cu cea a bibliotecii din Magisterium, la capătul căreia se întrevedea un petic de marmură.

Call își auzi bătăile înțețite ale inimii. Coborârea nu era deloc

ușoară, iar lui îi părea imposibilă. Piciorul îi putea ceda în orice moment și nu voia să-și închipuie ce i s-ar fi întâmplat în cădere.

— Ăă, nu cred c-o să reușesc...

— Nu trebuie decât să levitezi puțin, spuse Aaron pe un ton calm.

— Cum adică să levitez?

— Poți face asta, e nevoie doar de puțină magie pentru a te ridica în aer. Nu trebuie să zbori, împingi nițel picioarele și te înalți câțiva centimetri deasupra pământului.

Call se uită cu coada ochiului la Alastair. Nu prea îi venea să o facă de față cu tatăl său. Alastair îi spusese ani la rând că magia e ceva rău, că magii sunt răi și că nu-i vor decât răul. Tatăl său tăcu, privi în jos și încuviință dând ușor din cap.

— Eu voi fi în fața ta, zise Aaron. Dacă se întâmplă ceva, te voi prinde. Măcar să ne ducem amândoi de-a berbeleacul.

Call făcu un pas, apoi încă unul. De undeva de jos se auzea un zgomot confuz de voci și clinchet de tacâmuri. Inspiră adânc, își lipi ferm tălpile picioarelor de pământ, vrând parcă să-i absoarbă energia, apoi se împinse ușor. Corpul se înalță lunecând ca în apa unui bazin. Nu-i mai era teamă și ar fi vrut să-i spună lui Aaron să nu-și facă griji, dar se simțea bine știind că avea o „plasă de siguranță” pregătită pentru orice. Începură să coboare încet, Aaron și Alastair pășind pe scări, iar Call plutind între ei.

Încă puțin și ajungeau la capăt. Call se lăsă nerăbdător în jos și atinse cu picioarele una dintre scări, dezechilibrându-se.

— Ușurel, zise Alastair apucându-l de umăr.

— Sunt OK.

Își îndreptă spatele cu un gest scurt și coborî repede ultimele trepte. Simți o înțepătură în picior, incomparabilă însă cu durerea pe care ar fi avut-o dacă ar fi făcut tot drumul pe jos.

— N-ai mai văzut așa ceva, îl întâmpină Aaron cu un zâmbet larg.

— Uau! exclamă Call uitându-se în jur.

Într-adevăr, nu mai văzuse niciodată ceva asemănător. Magisterium avea încăperi grandioase, unele de-a dreptul

copleșitoare prin mărimea lor, dar exista o anume monotonie stilistică, toate fiind săpate în stâncă. Collegium era altceva.

O sală uriașă se întindea în fața lor. Pereții, pardoseala și coloanele maiestuoase erau din marmură albă cu picățele de aur. O țesătură din mătase înfățișând planul clădirii acoperea unul dintre pereți. O platformă suspendată de care erau agățate pancarte multicolore se întindea de-a lungul unui alt perete al sălii. Pancartele erau inscripționate cu citate din lucrările lui Paracelsus și ale altor alchimiști celebri, scrise cu litere de aur. *Totul este interconectat, scria pe una dintre plăci. Foc și pământ; aer și apă. Toate sunt una, nu patru, nu două, nu trei. Toate sunt una și una este tot. Acolo unde nu sunt împreună, ceva este incomplet.*

Din tavanul încăperii cobora un candelabru imens, ale cărui cristale ca niște lacrimi uriașe filtrau lumina revărsată peste mulțimea de oameni – peste membrii Adunării Magilor îmbrăcați în robe aurite, peste Maeștrii de la Magisterium îmbrăcați în negru, peste toți ceilalți prezenți în costumele lor elegante.

– Rafinement, zise Alastair posac. Prea mult pentru gustul meu.

– Mda, aprobă Call. Comparativ, Magisterium arată ca o cocină. Nu mă așteptam la opulența asta.

– Nu văd nicio fereastră, interveni Aaron. De ce nu sunt ferestre?

– Suntem sub apă, răspuse Call. S-ar sparge din cauza presiunii, nu-i așa?

O robă neagră ieși din mulțime și-l recunoscură pe Maestrul North, directorul școlii.

– Alastair. Aaron. Call. Ați întârziat.

– Din cauza traficului subacvatic, zise scurt Call.

Aaron își înghionti ușor prietenul, iar Maestrul North îi aruncă o privire severă.

– În fine, sunteți aici. Ceilalți au ajuns deja și vă așteaptă împreună cu membrii Adunării.

– Maestre North, i-o reteză Alastair, îmi cer scuze pentru întârziere, dar sărbătorii sunt sărbătoriți. Nu se poate începe fără ei,

nu-i așa?

North zâmbi placid. Schimbul înțepat de replici părea că luase sfârșit.

— Haideti, veniți după mine.

Începură să-și croiască drum prin mulțime sub privirile din ce în ce mai insistente ale invitaților. La un moment dat, Call simți cum cineva îi prinde brațul, întoarse privirea și văzu un bărbat de vârstă mijlocie, cu o burtă proeminentă.

— Îți mulțumesc, șopti el. Îți mulțumesc că l-ai ucis pe Constantine.

Dar nu l-am ucis... își spuse Call în gând.

Oamenii se înghesuiau din ce în ce mai mult, încercând să-i atingă, iar Call aproape că-și pierdu echilibrul. Începu să-și facă loc dând din coate, să se eschiveze, iar cineva din mulțime ridică mâna cerându-i să bată palma într-un gest prietenesc. Call o făcu, iar scena i se păru ridicolă, apoi îl privi disperat pe Aaron.

— Bănuiesc că tu te-ai obișnuit deja cu toate astea.

— Cam de vara trecută. Ce vrei, asta înseamnă să fii erou.

Mai bine erou decât cel rău, își spuse Call în gând.

În cele din urmă, ajunseră în fața unui separeu delimitat de restul sălii cu funii de argint plutitoare. Anastasia Tarquin, unul dintre cei mai puternici magi ai Adunării, era în toiul unei discuții cu mama Tamarei. Tarquin era o femeie în vârstă, impunătoare, cu părul cărunt strălucitor pieptănat în sus. Își depășea cu un cap interlocutoarea, astfel încât mama Tamarei trebuia să-și întindă gâtul pentru a o privi.

Tamara, Celia și Jasper se amuzau într-un colț al separeului. Call le privi pe cele două fete cu coada ochiului. Pe Tamara nu o mai văzuse de la începutul verii. Era îmbrăcată într-o rochie galbenă, un galben intens, care îi scotea în evidență tenul măsliniu. Părul negru lung îi încadra fața cu bucle mici, rebele. Celia își făcuse o coafură complicată, astfel încât părul ei blond arăta ciudat și bine în același timp. Purta o rochie verde-străvezie ca spuma mării, care plutea

parcă în jurul ei.

Fetele își întoarseră privirile în același timp. Fața Tamarei se luminează, iar Celia zâmbi. Call simți un fel de împunsătură în piept, dar, ciudat, senzația îi plăcu.

Tamara alergă spre Aaron și-l îmbrățișă scurt, Celia rămânând în spatele prietenei sale ușor stingheră. Jasper se apropie și el și, afixându-se o atitudine superioară, îl bătu pe umăr pe Call, dându-i o senzație de disconfort. Era același Jasper, încrezut, cu părul negru îmbibat de gel.

— Deci ce mai face aclamatul nostru erou? suflă Jasper în urechea lui Call, făcându-l să tresară.

Lui Call nu-i convenea deloc faptul că Jasper știa adevărul despre el. Era sigur că Jasper nu va sufla o vorbă nimănui, dar asta nu-l împiedica să-l șicaneze pe Call ori de câte ori avea ocazia.

— Haideți, că trece timpul, se auzi vocea Maestrului Rufus. Avem o ceremonie care ne-așteaptă, fie că ne place sau nu.

Call, Aaron, Tamara, Jasper, Maestrul Rufus, Maestra Milagros și Alastair se încolonară și urcară pe podium, urmăriți de privirile celor prezenți. Pe podium erau înșiruite mai multe scaune, iar Call știu imediat că urma o ceremonie chinuitoare de lungă. Și așa se și dovedi. O pălăvrăgeală lungă și plictisitoare. Diverși membri ai Adunării ținură discursuri despre implicarea lor în misiune.

— Nu ar fi reușit fără mine, zise la un moment dat unul dintre membrii Adunării, pe care Call nu-l văzuse niciodată.

Maestrul Rufus și Milagros primiră felicitări pentru faptul că aveau elevi atât de silitori. Familia Rajavi primi laude pentru fiica lor curajoasă. Alastair fu felicitat pentru modul în care conduseseră expediția. Iar copiii fură numiți cei mai mari eroi ai vremurilor actuale.

Primiră aplauze, pupături pe obraji și bătaii prietenoase pe spate. Lui Alastair îi fu agățată o medalie grea de gât, iar la a șasea rundă de aplauze i se putea citi disperarea în priviri.

Nimeni nu pomeni nimic despre decapitări, despre faptul că

Alastair fusese inițial judecat greșit ca fiind de partea Inamicului Morții sau despre plecarea pe ascuns a copiilor din Magisterium, ca și cum toate acestea ar fi fost firesc să se fi întâmplat.

Urmă apoi un alt episod, cel al împodobirii brățărilor late cu un nou metal, bronzul, și o nouă piatră, o varietate de beriliu de culoare roșie. Când îi veni rândul, Call făcu un pas înainte, întinse mâna, iar Maestrul Rufus fixă cu un clic piatra în brățară. Fiecare piatră avea o culoare, iar fiecare culoare avea o simbolistică anume. Galben însemna vindecare, portocaliu, curaj, și tot așa. Despre semnificația culorii roșii Call nu știa însă nimic.

Din sală se revărsară ca un șuvoi aplauze și urale: *Callum Hunt, Makarul! Callum și Aaron! Makarii, Makarii, Makarii!*

La un moment dat, Call simți o mână pe umăr.

— Știi, în Europa, cei care au puterea magiei haosului nu sunt ovaționați, sunt omorâți, se auzi vocea Anastasiei Tarquin.

Call înmărmuri o clipă, apoi întoarse capul, dar femeia se îndepărtase deja.

— Makari, se apropie Rufus de Aaron și Call, avem de discutat unele lucruri.

— Acum, aici? interveni surprins Alastair.

— E timpul să vedeți ceva ce puțini dintre elevi au văzut, continuă Rufus. Camera de Război. Veniți după mine.

Call și Aaron îl urmară pe Maestrul Rufus sub privirile îngrijorate ale Tamarei.

— Camera de Război? murmură Aaron. Ce-o mai fi și asta?

— Nu știu, șopti Call. Credeam că războiul s-a terminat.

Își făcură drum prin mulțime și intrară din nou în separeul din spatele funiilor plutitoare. Se opriră în fața unei uși aflate pe peretele îndepărtat al camerei. O ușă masivă de bronz sculptată, brăzdată de scene de război naval. Rufus apăsă mânerul metalic și intrară în Camera de Război, ocazie cu care teoria lui Call despre lipsa ferestrelor pică, fiindcă erau o mulțime de ferestre. În afara pardoselii de marmură, încăperea era aproape integral din sticlă,

care strălucea diafan. De jur-împrejur, în spatele sticlei, înotau laolaltă vietăți mai mici sau mai mari ale adâncului.

— Uau, spuse Aaron, lungindu-și gâtul. Uită-te în sus.

Call privi în sus și văzu un banc de pești care se întinse deasupra tavanului de sticlă ca o pată argintie, apoi pata își schimbă brusc direcția și dispăru într-o clipă.

— Stați jos, îi întâmpină ursuz bătrânul membru Graves. Om fi având noi un eveniment de celebrat, dar avem și niște lucruri de discutat.

Call și Aaron se uitară unul la celălalt, apoi se așezară pe scaunele indicate de Graves. Ceilalți membri ai Adunării vorbeau încet în jurul unei mese. Dincolo de tavan, o anghilă se undui hipnotizant în direcția unui pește prea lent pentru a mai putea scăpa. Mișcarea răpitorului îl făcu pe Call să tresară, gândindu-se ca la un semn de rău augur.

În cameră se făcu liniște, iar Graves își începu discursul.

— Mulțumită invitațiilor noștri de onoare din această seară, iată-ne astăzi în Camera de Război într-un context mai favorabil decât în alte dăți. Constantine Madden este mort.

Graves se uită de jur-împrejur la cei prezenți, ca și cum s-ar fi asigurat că ultimele cuvinte i-au fost bine înțelese. Call se gândi ironic că ar fi fost imposibil să nu înțelegi că Madden era mort la cât de mult se strigase pe parcursul serii că *Inamicul Morții e mort*.

— Și totuși trebuie să fim vigilenții își accentuă Graves cuvintele cu un pumn în masă, făcându-l pe Call să tresară. Constantine Madden a fost învins, dar armata lui există încă. Trebuie să atacăm acum, să-i nimicim pe Călăreții Haosului și pe toți aliații lui Constantine.

Un murmur străbătu camera.

— Dar nimeni nu a mai văzut vreun Călăreț al Haosului după moartea lui Madden, zise Maestrul North, încercând să detensioneze momentul. Parcă ar fi intrat în pământ.

Câțiva magi aproară ușurați din cap.

— Nu, sunt undeva în umbră, zise Graves necruțător. Trebuie să

ne mobilizăm, să-i vânăm și să-i distrugem.

Call se foi pe scaun. Într-adevăr, cei posedați de haos erau practic niște zombie goliți de umanitate. Dar Call îi auzise vorbind și îi văzuse chiar stând în genunchi în fața lui. Imaginea unei grămezi diforme de corpuri arse îi întoarse stomacul pe dos.

— Dar animalele? întrebă Anastasia Tarquin. Cele mai multe dintre ele nu l-au servit niciodată pe Constantine. Pur și simplu, sunt descendentele unor creaturi nefericite, care au făcut-o înaintea lor. Iar, spre deosebire de oameni, aceste animale sunt vii, nu sunt corpuri reanimate.

— Și totuși sunt periculoase. Îi vom extermina pe toți, zise ferm Graves.

— Nu și pe Havoc! sări Call ca ars.

Membrii Adunării își întoarseră la unison corpurile în direcția lui. Anastasia Tarquin zâmbi ușor, satisfăcută parcă de izbucnirea necontrolată a tânărului. Părea că-i face plăcere când lucrurile se revărsau din matcă. Privirea-i lunecă spre Aaron, pândindu-i reacția. Apoi se uită la Call:

— Animalul de casă al Makarilor... Sigur, se poate face o excepție.

— Ordinul Dezordinii a studiat aceste fiare, adăugă Rufus. Cred că am putea ține câteva în viață, pentru experimente.

Ordinul Dezordinii era un grup de magi rebeli, care trăia în pădurea de lângă Magisterium și se ocupa cu studiul magiei haosului. Call nu avea o părere prea bună despre ei. Ultima dată încercaseră să-l forțeze pe Aaron să rămână în pădure pentru a-i ajuta la experimente.

— Bine, bine, zise Graves pe un ton disprețuitor. Am putea cruța câteva bestii, cu toate că, așa cum știți, nu prea mi-a păsat de acest Ordin. Oricum, trebuie să-i ținem sub observație, să fim siguri că niciunul dintre slujitorii lui Constantine nu se ascunde printre ei. Și trebuie să aflăm unde este Maestrul Joseph. Nu trebuie să uităm că este periculos și că aproape sigur va încerca să folosească Alkahestul împotriva noastră.

Anastasia Tarquin scrise ceva pe o bucată de hârtie. În sală se auzi un murmur, iar câțiva magi se ridicară în picioare, solidari cu importanța momentului. Rufus dădu ușor din cap, dar gestul Maestrului îi păru lui Call mai degrabă formal.

— Nu în ultimul rând, trebuie să ne folosim de abilitățile Makarilor Callum Hunt și Aaron Stewart, continuă Graves. Maestre Rufus, e esențial să le controlezi evoluția la Magisterium în anii de Bronz, Argint și Aur și să-i pregătești pentru Collegium.

— Callum și Aaron sunt elevii *mei*, se încruntă Rufus. Ar trebui să am libertatea de a-i învăța pe băieții cum cred eu de cuviință.

— Vom mai vorbi despre asta, Maestre Rufus. Înainte de a fi elevi la Magisterium, ei sunt Makari. Ar fi bine să nu uitați asta.

Aaron și Call se priviră îngrijiți, în timp ce pe fața lui Rufus se vedea furia. Graves continuă implacabil.

— Magisterium se află aproape de locul în care viețuiesc cele mai multe animale ale haosului, iar asta înseamnă că școala va avea un rol activ în distrugerea lor.

— Doar nu vă așteptați ca elevii de la Magisterium să-și continue studiile ucigând aceste animale, protestă Rufus ridicându-se pe scaun. Mă opun categoric acestei idei. Maestre North?

— Sunt de acord cu Rufus, îl secondă North, după ce se gândi puțin.

— În primul rând, nu sunt animale, sunt niște monștri, îi înfruntă Graves. Pădurile din jurul școlii au fost mereu pline de acești monștri, iar noi nu am avut niciodată șanse de izbândă din cauza creatorului lor, Constantine. Acum însă îi vom putea extermina.

— Or fi niște monștri, dar arată ca niște animale, ripostă Rufus. Iar unele dintre ele, cum e Havoc, ne pun serios pe gânduri dacă nu cumva ar trebui salvate în loc să fie ucise. Cu siguranță, interesul întregii comunități a magilor este ca elevii noștri să învețe ce este compasiunea. Constantine Madden n-a învățat acest lucru...

Graves își săgetă cu privirea adversarul.

— Bine, zise el scurt, atunci ne vom ocupa noi de fiarele haosului,

eu însumi voi conduce o echipă formată din membri ai Adunării Magilor. Și, Maestre Rufus, nu te aștepta să ocolim locurile de practică din pădure ale elevilor. Această problemă este mai importantă decât școala ta.

— Înțeleg, zise Rufus cu voce joasă.

Call încercă să ghicească gândurile Maestrului său, dar Rufus era imperturbabil.

— Acestea fiind spuse, am ajuns la ultimul punct al discuției... spionul.

În sală, murmurul obișnuit se întete.

— Avem motive întemeiate să credem că cineva din Magisterium încearcă să provoace răul, continuă Graves. Să nu uităm ce s-a întâmplat anul trecut, când cineva l-a eliberat din captivitate pe elementul Automotones pentru a-l ucide pe Makarul Aaron Stewart.

Privirile celor din sală se îndreptară către Call și Aaron.

— Asta cam așa e, zise Call.

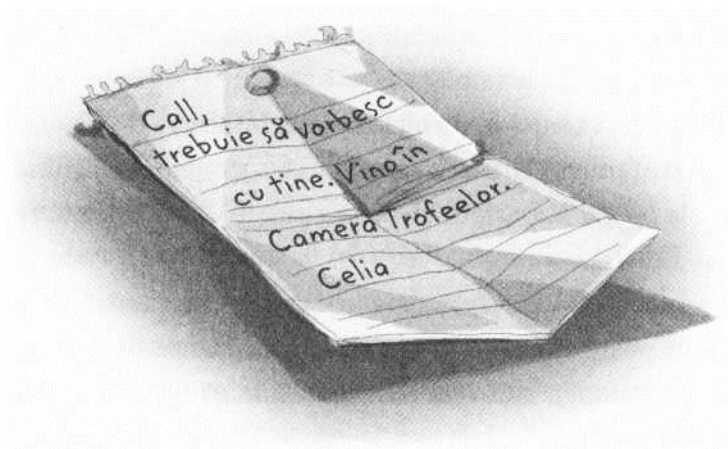
— Vom amplasa capcane în școală, iar Anastasia va păzi tunelurile în care sunt închiși acești monștri. După ce vom prinde spionul, vom hotărî ce vom face cu el.

Capcane? Call surprinse fața uluită a lui Aaron și se abținu să nu râdă. Își imagină școala plină de gropi acoperite de crengi și frunze. Oricum, planul lui Graves nu putea decât să-l încânte. Putea să se dedice învățării distractive, și nu celei generate de situații-limită.

Atâta timp cât va avea grijă să nu-l scape pe Havoc în pădure.

Iar Maestrul Joseph nu se va întoarce...

Atâta timp cât nu va fi nimic în neregulă cu sufletul lui.

CAPITOLUL TREI

După ședința adunării, Call și Aaron fură liberi să se întoarcă la petrecere. În sala mare, platourile cu antreuri erau deja purtate printre invitați, dar lui Call nu-i era foame. Se gândi la Havoc, la părinții lui Havoc, la celelalte animale ale haosului. Chiar dacă nu *el* făcuse experimentele acelea monstruoase, ci Constantine, nu putea să nu i se facă milă de acele creaturi cândva inocente. Trebuia să le ajute cumva.

– Ei, cum a fost întâlnirea cea de taină? se apropie Jasper, însoțit de Celia și Tamara.

Cei trei arătau ca și cum se amuzaseră copios toată seara. Sau poate dansaseră, se gândi Call, simțindu-și inima zvâcnind.

– Ciudată, zise Aaron ochind un chelner care trecea pe lângă ei cu un platou încărcat de antreuri.

Măsură dintr-o privire oferta și înghiți repede un pateu cu brânză. Ar mai vrut să spună ceva, dar renunță, mulțumit de gustul foitajului.

– S-a vorbit despre oamenii și animalele haosului, continuă Call. Pe scurt, vor să le lichideze.

— Nu și pe Havoc! se revoltă îngrozită Tamara.

Reacția Tamarei îi plăcu lui Call. Se simțea bine știind că Havoc e la fel de important și pentru prietenii lui cei mai buni, Aaron și Tamara.

Doi chelneri se apropiară de ei cu platouri cu gustări, iar Call se gândi că poate ar trebui să mănânce totuși ceva, deși stomacul parcă îi era înnodat. Luă trei triunghiuri de pâine prăjită cu creveți pane și niște frigărui de pui. Jasper își încărcă farfuria cu vârf și își înfipse dinții în mormanul de mâncare ca într-o pradă.

— Havoc a scăpat, dar Graves vrea să facă curățenie totală. Îi vrea eliminați pe toți cei care au legătură cu Inamicul Morții.

— Și le-ai zis ceva despre..., începu Tamara, dar se opri la timp.

Celia nu fusese cu ei în căutarea lui Alastair, după ce părăsiseră pe furiș școala, și nu știa secretul lui Call.

— Lasă... în seara asta ne vom distra. Hai, Aaron, dansează cu mine!

Tamara îl luă de braț, iar gestul fetei îl făcu să înghită pe nemestecate al doilea pateu cu brânză. Apucă să-i întindă farfuria goală lui Jasper și dispăru în mulțimea care dansa, absorbit de vârtejul galben al rochiei Tamarei.

Call simți invitația la dans din privirea Celinei, dar se prefăcu că nu înțelege. Nu ar fi reușit decât să se facă de râs pe ringul de dans, din cauza piciorului. Îi zâmbi stângaci Celinei, iar momentul de tăcere se prelungi apăsător.

— Mă duc să-mi iau ceva de băut, zise în cele din urmă Celia și se îndepărtă în direcția unei mese pe care era un vas enorm cu puncte.

— Grațios, zise Jasper ironic. Până la urmă, poate nu-i chiar adevărat ce s-a spus despre Constantine, c-ar fi fost un cuceritor de inimi.

Call îl privi încordat. Dintre toți cei care îi știau secretul, Jasper era cel mai suspicios.

— Eu nu sunt Inamicul Morții, scrâșni Call.

— Hai să vedem, insistă Jasper. De pildă, Inamicul Morții nu

mi-ar dona niciodată mâncarea lui.

Call îi întinse tăcut farfuria. Oricum, nu-i era foame.

— Inamicul Morții nu mi-ar face niciodată cunoștință cu fata aceea sexy care te-a fixat cu privirea.

Call tresări și privi în direcția în care se uita Jasper. Fata îi făcu semn cu mâna zâmbind. O știa, într-adevăr, făcea parte din grupul de prieteni ai Kimiyei, sora mai mare a Tamarei. Avea părul negru, lung, iar pomeții pronunțați îi dădeau un aer distins.

— Ai dreptate, îl săgetă Call, și îi întoarse spatele, căutându-l cu privirea pe Alastair.

I se păruse că-l văzuse stând de vorbă cu Anastasia Tarquin, părul ei argintiu dansând pe deasupra mulțimii. Call fu împins spre un grup de persoane aflate lângă masa cu băuturi, când cineva îl bătu pe umăr.

Era fata amintită de Jasper, Jennifer Matsui. Era un An de Aur, precum Kimiya, și de aproape părea cu un cap mai înaltă decât Call.

— Callum! spuse ea zâmbind. Felicitări pentru premiu!

— Mulțumesc, spuse Call, întinzându-și gâtul ca să-l zărească pe Jasper, care se holba la el din celălalt colț al încăperii, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă ce se întâmpla. A fost un premiu... foarte bun.

Dar nu era nicidecum ceea ce intenționase să spună.

— Am ceva pentru tine, spuse ea, coborându-și vocea până la o șoaptă conspirativă. Mi-a dat-o o blondină drăguță.

Scoase la iveală o bucată de hârtie împăturită, cu numele lui Call trecut pe ea. El o primi uimit. Ea îi aruncă o beza și grăbi pasul spre mulțime, înapoi la Kimiya și la mica ceată de elevi mai mari care chicoteau de zor. Call zări o figură familiară – Alex Strike, unul dintre puții elevi mai mari cu care era prieten. Alex și Kimiya se despărțiseră anul trecut, dar, după felul în care vorbeau și râdeau împreună, ori reînnodaseră relația, ori, cel puțin, rămăseseră amici.

Call desfăcu scrisorica.

Call, trebuie să vorbesc cu tine. Vino în Camera Trofeelor. Celia.

O vreme îndelungată nu făcu decât să se holbeze la bucată de

hârtie, cu inima bătându-i nebunește. Căută să-și spună că nu avea de ce să-și facă griji, că Celia îi era prietenă și că făcuseră o mulțime de plimbări împreună cu Havoc în afara Magisteriumului. Nu era un lucru ieșit din comun. Dar, din experiența lui, atunci când cineva „trebuia să-i vorbească”, era îndeobște despre lucruri rele.

Sau ar putea să fie celălalt aspect – o *întâlnire* de dragoste. Îi văzuse pe elevii din Anul de Bronz ținându-se de mâini, împărțind câte o băutură și chicotind fără opreliști în Galerie. Spera din adâncul inimii că ea nu dorea lucrul acesta. Dar dacă totuși voia? Și dacă el nu se va arăta bun la așa ceva?

Unde mai pui că habar nu avea unde se afla Camera Trofeelor.

Începură să-i transpire palmele.

Call strânse din dinți și-și șterse mâinile de pantaloni. Nu tocmai îi testase Jasper apartenența la Lorzii Întunericului? La lucrul acesta trebuia Call să se concentreze. Lorzii Întunericului, chiar și cei care s-ar putea să nu-și amintească Stăpânirea Întunericului, nu ar trebui să se teamă de întâlniri cu prietenii care se întâmplă să fie și fete. Call va face față cu brio. Trebuia.

Cu un optimism reînnoit, deși ușor disperat, se îndreptă spre harta-tapiserie. Îi putea vedea pe Tamara și pe Aaron dansând împreună cu ceilalți. Se întrebă dacă-i venise vreodată ideea Tamarei să-l invite și pe el la dans, dar știa că l-ar fi ales întotdeauna mai întâi pe Aaron. Acceptase acest lucru cu mult timp în urmă. Și nici nu-i păsa prea mult.

Oricum, Celia îl rugase să vină singur. Un lucru de care trebuia neapărat să țină cont, mai ales dacă era vorba despre o întâlnire. Deși el spera să nu fie nimic de genul acesta.

Potrivit hărții, Camera Trofeelor nu era departe. Se îndepărtă de mulțime, trecu prin mai multe uși și străbătu un coridor de marmură cu mici firide săpate în pereți, în care se găseau manuscrise vechi și artefacte. Lui Call îi plăcea sunetul făcut de pantofi pe podeaua pe care înainta. Se opri să se uite la o brățară veche, care ar fi putut fi prototipul celei pe care o purta și el. Pielea era subțiată și câteva

pietre lipseau de la locurile lor. Nu recunosc numele magului înscris pe plăcuța din spate, dar anul morții era 1609, ceea ce părea o perioadă foarte îndepărtată.

După alți câțiva pași, Call pătrunse în Camera Trofeelor. Pe ușă era o placă pe care scria Premii și Distincții. Ușa era întredeschisă, așa că intră fără să facă vreun zgomot.

Era o încăpere solemnă, întunecoasă, mai mică decât sala principală. Ca și cealaltă sală, era luminată de un candelabru uriaș, acesta având brațele cu flori din sticlă în forma unor tentacule de caracatiță, fiecare ventuză fiind prevăzută cu cristale, ca și cum ar fi atârnat de ele stropi de apă. Pereții erau acoperiți cu o serie de plăci și medalioane care trebuie să fi fost oferite elevilor de la Collegium.

Call era singur-singurel.

Dădu ocol încăperii, privind portretele magilor de pe perete, căutând o vitrină ca să admire un pește sau ceva, să mai treacă timpul. Era sigur că Celia va apărea dintr-un minut în altul.

Însă trecură mai multe minute, iar el scoase din nou biletul și-l reciti. Poate că înțelesese greșit. Poate că-i scrisese că-l așteaptă peste un sfert de oră sau o oră. Dar, nu, biletul nu preciza nicio oră.

După alte câteva minute, Call își spuse că ea nu va mai veni.

Se simți neașteptat de posomorât. Dacă așa arăta prima lui întâlnire, era o catastrofă. Probabil că Celia scrisese biletul și apoi uitase cu totul de el, prinzându-se în dans cu altcineva, cu cineva care și putea dansa. Poate că dansa cu Jasper. Sau poate că valsa cu un impunător elev din Anul de Aur, care-i povestea o mulțime despre realizările lui, lăsându-o cu gura căscată și cu mintea golită de Call. Mai târziu o va întâlni în afara Magisteriumului, plimbându-se cu Havoc, și-i va face semn să păstreze distanța. *Eram pe cale să mă văd cu tine*, va spune ea, *dar știi cum e atunci când întâlnești pe cineva cu adevărat interesant! Timpul zboară.*

Call își privi imaginea reflectată în sticla unei vitrine. Părul îi stătea ridicat. Poate că va rămâne singur pentru totdeauna și va muri singur, iar Alastair îl va îngropa într-un cimitir de mașini.

Ușa se deschise, se auziră pași. Call se întoarse, dar în fața lui nu se afla Celia, ci Tamara și cu Aaron.

— Ce cauți în Camera Trofeelor? îl întrebă Tamara, încruntându-se. Te simți bine?

Aaron privi în jur, uimit.

— Te ascunzi aici?

Call era pe deplin convins că niciun lucru de felul acesta – să fie lăsat cu buza umflată și umilit – nu i se întâmplase vreodată lui Aaron. Și era de două ori mai convins în cazul Tamarei.

Dar, că tot venea vorba, ce căutau Tamara și Aaron aici împreună? Era deja îndeajuns de rău că știa faptul că Tamara l-ar fi ales întotdeauna pe Aaron primul, dar dacă aveau o întâlnire de dragoste, atunci și Aaron ar fi ales-o prima pe Tamara.

— Ești bine? îl întrebă Aaron, încruntându-și sprâncenele, nedumerit de tăcerea lui Call. Tatăl tău ne-a spus că te-a văzut venind încoace.

Call se simți dintr-odată ușurat că nu veniseră aici ca să fie singuri, ci ca să-l caute pe el. Acum, tot ce-i mai rămânea era să scorească o explicație pentru prezența lui.

— Păi, spuse el, făcând un pas spre ei, vedeți voi...

Fu oprit de un scrâșnet strident, un sunet grozav de metalic. Call își ridică ochii și văzu candelabrul prăbușindu-se spre el, cu brațele lui de caracatiță și cu toate cristalele.

— *Call!* țipă Tamara.

Candelabrul se năpustea scânteietor asupra lui Call. Ceva îl lovi cu putere din lateral. Simți o durere ascuțită în picior și se prăbuși la podea, tras deoparte de niște degete înfipte în spatele jachetei lui.

Era Tamara. El întrezări o clipă conturul părului ei negru și al rochiei aurii, după care candelabrul se prăvăli pe podea în spatele lor. Fusese asemenea exploziei unei bombe. O busculadă muzicală îngrozitoare. O ploaie de cristale se abătu asupra lor. Call încercă să se ghemuiască în jurul Tamarei, ca s-o protejeze. O auzi țipând, apoi se înstăpâniră întunericul și tăcerea.

Pentru o secundă, Call se întrebă dacă murise. Dar nu părea posibil ca viața de după să însemne să zaci pe o pardoseală de piatră, lângă Tamara, cu un nor negru plutind deasupra voastră. Tamara icnea, cu ochii larg deschiși. Call se întoarse cu stângăcie pe o parte și se holbă.

Aaron stătea aplecat asupra lor, cu mâna întinsă. Din palma lui izvora un haos cețos, ce formă un zid în jurul lui, al Tamarei și al lui Call, atrăgând în sine cioburile zburătoare de sticlă spartă și cristalele candelabrului zdrobit. Call încercă să-l strige pe Aaron, dar haosul îi absorbea vocea.

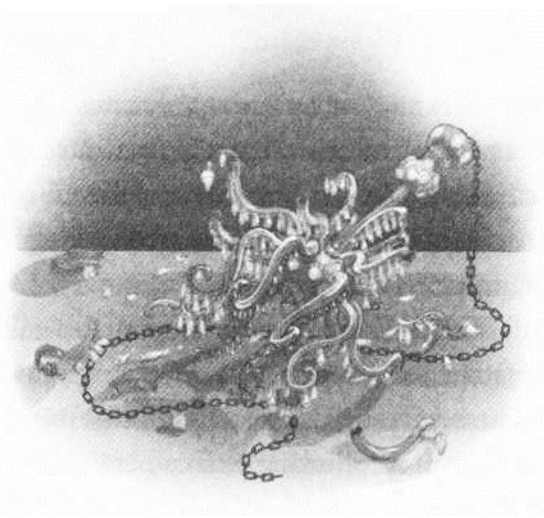
Putea simți o tracțiune înlăuntrul său – Call devenise contragreutatea lui Aaron, iar când Aaron folosea haosul cețos, o simțea. Încăperea din spatele lui Aaron păru să se unduiască – apoi Aaron lăsă mâna în jos și întunericul se risipi.

Call se ridică în picioare și o ajută pe Tamara să se ridice și ea. Fata avea unul dintre obraji tăiat de un ciob și sângera. Tamara îl prinsese zdravăn de braț, dar acum, că reușise să se ridice, se gândi că l-ar putea susține ea pe el. Aaron se sprijinise de perete, cu ochii mari și cu respirația întretăiată din pricina extenuării.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el cu o voce gătuită.

Dar Call nu mai apucă să răspundă, căci ușa se dădu de perete și în încăpere pătrunseră mai mulți petrecăreți.

CAPITOLUL PATRU

Pe dinaintea ochilor lui Call, imaginile se succedau tremurătoare, transformând totul într-o scenă suprarrealistă. Oamenii dăduseră buzna în încăpere, șocați și vociferând. Creierul lui percepu șoaapte și strigăte.

Candelabrul arăta ca un animal uriaș mort, prăbușit în mijlocul camerei. Majoritatea brațelor sale erau sfărâmate și peste tot erau împrăștiate cioburi în grămezi tăioase și scânteietoare.

— Ce s-a întâmplat aici? strigă un bărbat cu părul negru.

Call își aminti vag de ceremonia unde-l văzuse, era profesor la Collegium, iar numele lui era Maestrul Sukarno. Era un om masiv, impunător, iar fața îi era roșie de furie.

— S-a produs magia haosului! spuse el și se roti spre Aaron și Call. Voi *vă jucați* aiurea cu magie? Cât de nesocotiți puteți fi? Magia haosului este strict controlată peste tot și e interzisă în camerele astea. Ne aflăm sub apă și nu putem supune riscului integritatea structurală a școlii, lăsându-ne compromiși de niște copii aroganți care vor să se distreze! Ne-am fi putut îneca cu toții!

Tamara părea să explodeze de furioasă ce era:

— Cum îndrăznești! strigă ea. Nimeni nu se juca! Pur și simplu stăteam aici, în încăperea asta, când candelabrul s-a desprins și a căzut. Mai că ne-a zdrobit. Dacă Aaron n-ar fi făcut ce a făcut, Call și cu mine am fi fost morți! Prețiosul tău Collegium n-a avut deloc de suferit. E bine mersi!

— Dar ce-ați făcut de a picat candelabrul? întrebă Maestrul Taisuke, unul dintre Maeștrii Magisteriumului. Atârnă acolo de o sută de ani. Adică voi vă plimbați prin cameră și el s-a prăbușit așa, din senin?

— Destul!

Vocea aparținea tatălui Tamarei. Familia Rajavi venise lângă fiica lor levitând peste sfărâmaturi. Din colțul opus al încăperii, Call îi putea vedea pe Kimiya și pe Alex stând unul lângă altul și privind cu ochii mari, îngroziți, întreaga scenă. Mama Tamarei se aruncă asupra fetei ei, trăgând-o de lângă Call, mângâindu-i părul și învăluind-o cu o privire îngrijorată. Atinse ușor tăietura de pe obrazul Tamarei și șterse sângele cu o batistă. Apoi Alastair își făcu loc prin mulțime, îndreptându-se spre Call. Arăta palid, mai palid decât s-ar fi așteptat Call. Nici măcar nu-și bătu capul cu levitația, ci-și croi drum printre cioburile de sticlă și bucațile torsionate de metal și-l prinse pe Call, strângându-l în brațele sale.

— Callum, spuse el cu vocea gătuită.

Privind peste umăr, Call îl zări pe Aaron, care se sprijinea în continuare de perete. Nimeni nu-i curăța rănille, nimeni nu-l îmbrățișa. Își coborâse privirea spre propria mână, cea cu care dezlănțuise haosul năvălaș, cu o expresie ciudată pe figură.

— Fiica mea nu face probleme, comentă domnul Rajavi. În caz că ai uitat, ne aflăm aici în seara asta ca să-i cinstim eroismul...

— Ca și eroismul altor elevi, adăugă Maestrul North care-i împinsese pe privitori spre perete, astfel încât, împreună cu Maestrul Rufus, să poată examina resturile candelabrului.

— De la bun început am fost împotriva ceremoniei, spuse

Taisuke. Copiii nu ar trebui răsplătiți pentru nesupunere, chiar dacă rezultatele finale sunt pozitive.

Call îl categorisi în gând pe Maestrul Taisuke drept Nu Este Un Fan De-al Meu! Era o categorie în creștere.

— În special Makarii ar trebui controlați, urmă Taisuke. Așa cum am văzut la Constantine Madden, un tânăr Makar care nu știe că propria lui putere este cel mai periculos lucru din lume.

— Așadar, ești de părere că tinerii Makari ar trebui uciși, așa cum este obiceiul prin alte ținuturi? întrebă Maestrul Rufus.

Nu vorbise prea tare, dar vocea lui era limpede, puternică și încărcată.

— Pentru că cineva tocmai a încercat. Candelabrul a căzut pentru că cineva a umblat la lanț. Cineva intenționa să-i asasineze pe Makari.

— Să-i asasineze? spuse Maestrul Sukarno, dezumflându-se ușor.

Un alt profesor de la Collegium făcu un gest tăios prin aer și rosti un cuvânt necunoscut.

Deodată, încăperea fu străbătută de un răget asurzitor. Alastair îl strânse și mai tare pe Call, la fel și părinții Tamarei pe fiica lor, iar Maestrul Rufus se apropie de Aaron. Se părea că se declanșase un soi de sistem de alarmă – în fața lor irumpse pe neașteptate un pasaj și Call putu observa uși, până atunci invizibile, iluminate în pereți. El, Aaron și Tamara fură împinși prin una dintre uși pe un coridor și de acolo într-o cameră aflată în semiobscuritate, fără ferestre, plină ochi cu canapele și scaune. Personalul Collegiumului apăru în grabă, asigurând zona.

Cineva le aduse pături și câni cu ceai îndulcit, care păreau să reprezinte un fel de scuze din partea Maestrului Sukarno, care-i acuzase că ar fi niște delincvenți fără discernământ. Apăru și Anastasia Tarquin, ținând în mână un baton energizant pe care i-l oferi lui Aaron, spunându-i că folosirea într-o așa măsură a magiei haosului, chiar și beneficiind de o contragreutate, putea aduce pe oricine într-o stare de epuizare.

Pentru o clipă, Call crezu că asta însemna că poate adulții îi vor lăsa în pace. Tamara se ghemuise pe o canapea alături de părinții ei, iar Aaron stătea încovrigat într-un jilț, arătând deplorabil și stors. Da, firește, nimic din toate astea n-avea importanță. În momentul în care personalul se îndepărtă, Maestrul Rufus, Maestrul North, Anastasia și Graves începură să pună cu toții întrebări incomode.

De ce intrase Call în Camera Trofeelor? Îl amenințase cineva la petrecere? Știa că Aaron va veni după el?

Nu avea rost să se facă de râs în fața corpului profesoral de la Magisterium și Collegium, ca să nu mai pomenim și de Adunare, motiv pentru care Call minți. Nu, nimeni nu știa că avea să meargă în Camera Trofeelor. Nu, nimeni nu știa că Aaron îl va urma. Pur și simplu ura dansul și bântuia de colo-colo, privind la vechile obiecte. Nici vorbă să i se fi tras clapa la o întâlnire. Și nici nu era un ratat ai cărui prieteni erau cât pe ce să fie zdrobiți de un candelabru al rataților.

Apoi li s-a îngăduit Celinei și lui Jasper să între, urmați de părinții lor. Cele două mame ale Celinei, mama și tatăl lui Jasper. Domnul DeWinter îl înghionti ușor pe Jasper, aruncându-i o privire severă, ca și cum l-ar fi avertizat să nu facă ceva ce ar păta numele familiei.

Call oftă, pregătindu-se pentru ce era mai rău. Fusese îndeajuns de neplăcut să și-o imagineze pe Celia explicându-i de ce refuzase să se mai întâlnească cu el, dar să dai în vileag lucrul acesta în fața tuturor era ca și cum ar fi adăugat încă o cupă de umilință peste deja preaplinul său cornet de rușine. Se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să fi pierit sub candelabru acela.

— Sunteți prieteni cu aceștia trei, le spuse Maestrul North Celinei și lui Jasper, arătând spre Tamara, spre Aaron și spre Call.

Celia păru mulțumită să audă asta. Jasper arăta ca și cum ar fi fost acuzat de ceva.

— Ați observat ceva în seara aceasta, pe cineva care s-ar fi purtat ciudat în preajma lor?

— Jennifer Matsui a vorbit cu Call, spuse Jasper. Ceea ce e ciudat,

pentru că ea este drăguță și populară, iar Call este hidos și prea puțin popular.

Jasper îi prinse privirea lui Alastair și roși.

— Glumeam! Dar n-aș fi crezut că se cunoșteau.

— Se știa puțin, spuse Tamara, Jennifer este prietenă cu sora mea.

— Dar *nu* și cu Call, preciză Celia, întorcându-se spre acesta. Ce-ai avut de vorbit cu Jennifer?

Call era dezgustat.

— Mi-a dat bilețelul, spuse el. Bilețelul de la tine.

— Ce bilețel? spuse Celia, perplexă. Nu ți-am scris niciun bilețel.

Call scoase hârtia din buzunar.

— Și asta ce este atunci?

Celia cercetă hârtia.

— Dar nu este scrisul meu! Și nici nu e semnat de mine sau mai știu eu ce, e scris doar numele meu. Ți-a spus ea că era de la mine?

Apoi reciti mesajul și se înroși la chip și pe gât.

— Ai crezut că ți-am dat o întâlnire? De aceea te aflai în Camera Trofeelor?

Tamara se încruntă.

— Nouă nu ne-ai spus asta.

— Callum, spuse Maestrul North, cu o voce îndeajuns de severă ca să-i reducă pe ceilalți la tăcere. Hai să trecem iarăși prin ce s-a întâmplat astăzi, dar fără grabă. Și, de data asta, *nu mai lăsa nimic deoparte*. Ai priceput? Este mult prea important!

— OK, spuse Call, supus. Doar că eu...

— Nu te mai scuza, spuse Maestrul North. Dă-i drumul!

— Îl căutam pe Alastair, când Jennifer Matsui mi-a înmânat un bilețel, spunându-mi că era din partea... ăăă... unei blondine drăguțe, spuse Call, dorind să fi stăpânit suficientă magie ca să se facă invizibil sau să se prefacă într-o ceață care să dispară prin podea.

Celia îl privi cu fața luminată.

— *Chiar așa?*

Jasper prinse să chicotească. Maestrul Rufus se încruntă la el, iar Jasper căută să-și stăpânească nechezatul, însă fără prea mult succes.

— Ești singura blondă pe care o cunoaște el, spuse Tamara, vădit neamuzată.

Fiind în pericol să fie strivită de zece tone de sticlă și cristale, se arăta probabil mai puțin dornică să-l pună pe Call într-o postură umilitoare.

Maestrul North întinse mâna după bilet, iar Celia i-l dădu. O vreme, își îngropă ochii în el, apoi își ridică privirea spre față.

— Și nu tu ai scris asta? Ești sigură?

Celia clătină din cap.

— Nu eu. Vreau să spun..., îl privi întristată pe Call. Îmi pare rău să aflu că cineva s-a folosit de numele meu ca să te rănească.

— Nu-i nicio problemă, spuse Call, încercând să pozeze în indiferent.

După care-și dădu seama că a socoti că prăbușirea unui candelabru peste el nu era o problemă ar fi putut părea bizar. Îl privi neajutorat pe tatăl său. Alastair ridică din umeri.

— Unde se află acum Jennifer Matsui? întrebă Maestrul Rufus, vădit iritat de starea de agitație a lui Call. Persoana care i-a dat ei bilețelul ar putea fi persoana care a umblat la candelabru. Dacă n-o fi făcut-o chiar ea.

— Jennifer? întrebă Tamara. De ce ar fi făcut așa ceva?

Aaron se încruntă.

— De ce ar fi vrut *oricine* să-l omoare pe Call?

— Păi, este un Makar, spuse Maestrul Rufus. Ca și tine.

Aaron, Tamara și Call schimbară priviri repezi între ei. Call era un Makar, într-adevăr, dar în întrebarea pusă de Aaron, Call auzi o a doua întrebare, pe care probabil o auziseră toți cei care-i cunoșteau secretul. Întrebarea pe care n-o puteau nici pune, nici împărtăși. Pentru că, în vreme ce toți ceilalți credeau că persoana care urmărise să-l ucidă pe Call țintea un Makar, mai exista și o altă posibilitate:

anume că persoana care-l vizase pe Call încercase să-l ucidă pentru că știa ce era Call în realitate.

Poate că, dacă adevărul iese la iveală, gândi Call, oricine a vrut să prăbușească candelabrul peste mine va primi un premiu!

— Mda, cu personalitatea sa cuceritoare, e greu de imaginat cine ar vrea să-l omoare pe Call, spuse Jasper.

— Jasper! spuse Tamara, dar, de data asta, lui Call nu-i pășă.

Era normal ca Jasper să se poarte urât cu el, iar în acest moment nu-și dorea decât normalul.

Un lucru care însă nu avea să se întâmple. Încăperea fu străbătută de un țipăt, urmat de un altul și de un altul. Cineva din Collegium zbiera înfricoșător.

Tamara sări în picioare. Batonul energizant al lui Aaron zbură cât colo. Alastair arăta îngrozit.

— Ce se petrece? întrebă doamna Rajavi, întorcându-se ca să-i privească pe Maeștri.

Call se ridicase și el și alergă spre ușă. Picioarul îl săgeta, dar își depăși durerea, cu toate că nu se arătă la fel de iute ca și ceilalți. Putea auzi voci, strigăte și vaiete, răzbătând dinspre una din extremitățile Collegiumului. Îi urmă pe ceilalți pe coridorul lung și de acolo pe alt hol, înapoi în Camera de Război.

Încăperea era plină de oameni. Persoana care țipase țipa în continuare. Era Kimiya. Se ținea cu una dintre mâini de partea din față a rochiei, în vreme ce cu cealaltă arăta în sus. Prin sticla clară, Call putea vedea apa care înconjura Collegiumul scânteind într-un albastru-verzui mohorât. Bancurile de pești dispăruseră. Mai era doar apa, iar prin ea plutea un corp. O fată desculță, cu o rochie înfășurată parțial în jurul ei, asemenea unor alge. Părul ei negru se unduia în curentul apei.

Tamara fugi spre sora sa, dar Alex își pusese deja brațele în jurul Kimiyei. Pe fața ei se întinsese o expresie îngrozită.

— Jen, se tânguia Kimiya cu fața îngropată în cămașa lui. Jen...

Call își simți sângele înghețându-i în vine. Corpul din apă își

schimbă poziția, rotindu-se. Call observă două lucruri: Primul – un pumnal lung de fier înfipt în pieptul fetei moarte. Al doilea – figura ei îi era cunoscută.

Era Jennifer Matsui și cineva o omorâse.

CAPITOLUL CINCI

Se produse o explozie tumultuoasă.

— Toată lumea *afară!* urlă Maestrul Graves, urcat pe masa din Camera de Război.

Una dintre mâinile sale era ridicată, iar în palmă îi scânteia focul.

— Acum!

În lumina albastră, figura Maestrului Rufus era încrețită și sălbatică. Call se întrebă dacă o cunoscuse pe Jen Matsui și ce simțea când vedea un elev mort. Maestrul fusese profesorul lui Constantine Madden, văzuse mulți elevi murind. Call se întrebă dacă te poți obișnui cu asta. După expresia Maestrului Rufus, înclina mai degrabă să răspundă negativ.

Rufus își ridică palma. Din degete îi scăpăra lumină, creând o cărăruie către uși.

— Mișcați-vă, spuse el cu o voce care nu admitea nicio contrazicere.

Ceilalți Maeștri și câțiva dintre membrii Adunării se grăbiră să-i ajute oaspeții panicați, plânși, să iasă din Camera de Război.

Oamenii năpădiră în hol și, de acolo, în marea sală, unde se afla Anastasia Tarquin împreună cu mai mulți Maeștri, printre care și Maestrul Taisuke. Începură să-i îndrume pe oameni spre scările care duceau afară din Collegium. Call o văzu pe Celia dispărând în susul scărilor, împreună cu mamele ei, și se întrebă dacă pățise ceva. Alastair, care-și ținea o mână pe umărul lui Call, îl împinse în aceeași direcție, făcându-i semn lui Aaron să-l urmeze.

Privind înapoi, Call o văzu pe Tamara prinsă într-un soi de conversație aprinsă cu părinții ei și cu DeWinterii. Doamna DeWinter nu arăta fericită, nici cei din familia Rajavi. Cu toate acestea, expresia domnului DeWinter era ciudată, ca și cum era mulțumit, dar nu voia s-o arate. Mulțimea se încolonează și se îndreaptă spre ieșire. Se părea că membrii Adunării nu erau obligați să urmeze ordinele.

— Nici măcar nu ne-am luat rămas-bun de la Tamara, se plânse Call tatălui său.

— Nu-i momentul, spuse tatăl său, împingându-l cu și mai mare hotărâre. Mai întâi, să ieșim de aici...

— Alastair, zise Maestrul Rufus, așteaptă...

Alastair se opri. Call îi putea simți furia care creștea în el. Se întoarse încet, la fel făcură și Call cu Aaron. În jurul lor se ridicaseră funiile plutitoare, înconjurându-i pe Aaron, Call și Alastair.

— Nu puteți pleca pur și simplu, spuse Maestra Milagros. Call a fost atacat, iar Jennifer a fost ucisă. Ucenicii noștri trebuie duși undeva unde să se afle în siguranță.

— Dacă nu puteți asigura protecția copiilor nici măcar la o petrecere, consider că e o aberație să susțineți că ar fi în siguranță acolo unde v-ați găsi și voi, rosti Alastair cu o voce glacială.

— Școala începe peste trei zile, anunță Maestrul Rufus. Aș vrea să-i văd pe amândoi Makarii acolo și asta este și dorința Adunării. O să-i ținem în siguranță, va trebui să ai încredere în noi.

Alastair se întoarse spre Rufus, cu fața iluminată de ceva din furia pe care Call și-o amintea de la Testul Fierului.

— Rufus, de mult, de foarte mult timp am încredere în tine, spuse Alastair. Și uite ce s-a întâmplat.

Întinse brusc mâna și funiile căzură la pământ preschimbându-se în cenușă. Între degetele lui se aprinseseră scânteii. Call îl privea pe Aaron cu ochii mari.

— Anunță-mă când vei găsi persoana care a făcut asta, pentru că, până atunci, nu mai am niciun strop de încredere în tine. Haideți, băieți!

Call și Aaron se grăbiră să-l urmeze pe Alastair, care se îndrepta hotărât spre scări. Uluită, mulțimea se dădu înapoi ca să-l lase să treacă, chiar și membrii Adunării. Probabil pentru că toți credeau că era persoana care-i tăiasse capul lui Constantine Madden și părea decis să le taie și lor capetele.

În vreme ce Alastair îi trăgea spre scări, Call și Aaron schimbă priviri nedumerite.

— Stai! strigă Tamara, alergând după ei și târându-l pe Jasper după ea ca un remorcher.

Părinții ei rămăseseră tot acolo unde-i lăsase: îl dăduseră pe Alex deoparte și-și consolau ei înșiși fiica.

— Vin cu voi! Amândoi venim!

— Ce? făcu Jasper. Nu! Cred că glumești! Soră-ta este coplesită și are nevoie de un umăr pe care să plângă. M-am oferit eu. M-aș simți mult mai bine așa, decât în cine știe ce șandrama alături de Call și de tatăl lui cel ciudat...

Tamara îi trase un șut, iar el tăcu ursuz.

Alastair îi privi pe amândoi surprins.

— Păi, sunteți bine-veniți, dar nu cred că părinții voștri o să vă lase. Îi cunosc de multă vreme și aș fi uimit dacă ar fi de acord să ieșiți din raza lor de acțiune.

Tamara își încordă maxilarele, trăsăturile ei exprimând o hotărâre nestrămutată.

— Trebuie să veghem cu rândul asupra lui Call. Le-am spus acest lucru și au fost de acord cu mine.

– Cu rîndul? făcu Aaron.

– Cineva a încercat să-l ucidă pe Call, spuse Tamara. Ceea ce înseamnă că nu-l putem pierde din ochi. Cineva trebuie să stea cu ochii pe el tot timpul, douăzeci și patru de ore pe zi.

– Chiar și când dorm? întrebă Call.

Tamara îl săgetă cu privirea.

– Mai ales când dormi, spuse ea. Taman atunci ești mai vulnerabil.

Call nu era entuziasmat de plan.

– Ce? Nu! Nu vreau ca Jasper să mă supravegheze când dorm... îmi dă fiori. Nu vreau pe nimeni să mă vadă când dorm!

– O să discutăm despre asta mai încolo, spuse Alastair. Tamara, Jasper, dacă vreți să veniți cu noi, am plecat!

Call privi spre Aaron, dar acesta nu dădea nicio atenție discuției. Se uita în urma lor, spre capătul holului și spre Camera de Război, dincolo de ele, acolo unde plutea corpul lui Jen. Call își aminti de vara lor lipsită de griji în care construiseră roboți și alergaseră printre stropitorile de gazon și se întrebă dacă fusese nebun atunci când crezuse că, doar pentru că îi făcuseră pe magi să creadă că lucrurile se schimbaseră, acestea se schimbaseră cu adevărat.

– Haide, îi spuse Tamara lui Aaron, atingându-l pe umăr și readucându-l în prezent.

Call se lăsă dus de tatăl său spre scări. Trecură pe lângă masa cu băuturi, acum răsturnată, unde Jen îi înmânase biletul lui Call.

Când Alastair ajunse la scări, îl ridică pe Call în aer, făcându-l să planeze ușor și domol pe deasupra treptelor. O făcuse fără efort și preocupare, cum procedase și cu arderea funiilor de catifea, ca și cum n-ar fi acordat nicio atenție lucrurilor pe care le făcea. Call era șocat. Tatăl lui evitase să mai folosească magia de atât de mult timp încât Call nici nu credea că mai știe cum s-o facă.

Ajunși la capătul scărilor, Alastair îl puse jos cu blândețe pe Call. Apoi păși înaintea celor patru copii, de-a lungul cheiului, spre locul unde era parcată mașina.

Când trecură de statuia gigantică și ciudată a lui Poseidon, Jasper zări Rolls-Royce-ul Phantom care-i aparținea lui Alastair. Scoase un fluierat lung, admirativ, terminat brusc într-un icnet când își dădu seama că mașina pe care o admira era a tatălui lui Call.

— Nu te așteptai la asta? întrebă Call când Alastair deschise portiera și-i pofti pe spațioasa banchetă din spate.

Pentru moment, Jasper părea să fi rămas fără replică. Se îngrămădiră în tăcere în mașină, Call strecurându-se pe locul din față, lângă tatăl său. Când o luară din loc, Call privi înapoi și văzu un grup de magi aflat pe malul oceanului, lângă intrarea în Collegium. În timp ce privea, unul dintre magi intră în apă și dispăru din vedere.

— Magii apelor. Vor recupera trupului lui Jennifer, spuse Alastair pe un ton sumbru.

Call își mută privirea. Era greu de crezut că vesela Jen, care-l tachinase când îi dăduse biletul, cu care Jasper voia să se vadă, murise.

Seara aceea ar fi trebuit să sărbătorească sfârșitul războiului, iar asta făcea ca tot ce se petrecuse să fie mai mult grotesc. Dar se putea vorbi despre o pace reală, gândi Call, când Inamicul Morții nu era mort?

↑ ≈ Δ ○ ◎

Ajunși acasă, Alastair găsi perne și pături pentru tuspătru. Aaron renunțase la patul pliant, pentru că așa era el, așa că Tamara îl duse în debara. Jasper își atribui canapeaua, deși se plânse amărât că nu se desfăcea, acuzându-l pe Havoc că o umpluse de purici. Lui Call, care știa prea bine că Havoc nu avea purici deloc, îi reveni aversiunea față de Jasper. Aaron înșfăcă o grămadă de pături, încropi un culcuș direct pe podea, la picioarele patului lui Call, și se culcă.

Call tocmai se pregătea să treacă în lumea viselor, când se auzi un ciocănit la ușa camerei sale. Era Tamara, care arăta ușor stingherită.

— Nu ai ceva în care să pot dormi? întrebă ea. Nu am decât asta, adăugă arătând spre rochia ei vaporoză, și, da, poate că n-ar trebui...

Call își dădu seama că roșise. Și-ar fi dorit să nu fie așa de complicat să fie prieten bun cu o fată. Ar fi trebuit să fie așa cum era cu Aaron. Nu conta că Tamara era fată. Și totuși, cotrobăind prin sertar după un tricou, se simțea stângaci și nătâng. Alese unul mai mare, pe care era scris cu litere fluorescente „Bine ați venit la peșterile Luray” și i-l întinse în tăcere.

— Mulțumesc, spuse Tamara, o să-l spal și o să ți-l înapoiez...

— Nu-i nevoie, poți să-l păstrezi și...

— Și, Call...?

— Oricum nu l-am purtat niciodată, e prea mare și...

— Call, repetă Tamara, uitându-se la el cu ochi mari și gravi, o să te păzim de orice rău, bine?

Call își dorea să o poată crede.

— Bine, răspunse el.

↑ ≈ Δ ○ @

A doua zi ieșiră în curte, Tamara îmbrăcată din nou în rochia ei galbenă, Jasper, într-o combinație ciudată de haine de-ale sale și de-ale lui Call. Era o zi însorită, iar Alastair le făcuse limonadă dintr-un concentrat, la care Tamara privea cu neîncredere. Call se gândi că fata nu mânca prea multe lucruri reconstituite. Jasper își plimbă privirea arogantă prin curtea mică a lui Call și peste iarba abia crescută.

Nu că Alastair ar fi băgat de seamă. Ședea pe o piatră, meșterind la un deșteptător stricat. Deși existau ceasuri cu alarmă digitale și telefoane celulare, oamenii continuau să-și cheltuiască banii pe telefoane demodate și alte aparate recondiționate.

— Deci ce să însemne asta? întrebă Tamara. Dacă cineva încearcă să-i fac rău lui Call pentru că este un...

Înghiți în sec.

— Inamic al Morții? o ajută Jasper.

— Nu cred că este o idee bună să pomenești tam-nisam de „Inamicul Morții”, spuse Aaron. Ar trebui să folosim un nume de cod. Cum ar fi Căpitanul Bot-de-pește.

Havoc lătră. Call se arătă de acord cu el – numele era cam nașpa.

— De ce tocmai Căpitanul Bot-de-pește?

— Pentru că aduci cu un pește, spuse Jasper. Unde mai pui că niciodată nu-i va trece cuiva prin minte ce vrem să spunem, căci nu e nimic care să te sperie.

— Bine, ce-o fi, spuse Tamara, care părea să considere toată tevatura cu numele o pierdere de timp. Prin urmare, cine ar fi putut să știe de Call că este Căpitanul Bot-de-pește?

— Refuz să fiu numit astfel! strigă Call. Mai ales dacă avem în vedere evenimentele recente.

Tamara gemu, ca și cum această discuție ar fi chinuit-o mai mult decât îl chinuia pe Call.

— În regulă, cum vrei să fii numit?

— Ce ziceți de Comandantul Tontălău? zise Aaron.

Jasper izbucni în râs, stropind cu limonadă.

Call își prinse capul în mâini și inspiră adânc, absorbind mirosurile verii – parfumul de pământ cald, de iarbă proaspăt cosită și de ulei de mașină. N-avea niciun rost. O să capete un nume idiot, orice ar fi făcut.

— Căpitanul Bot-de-pește e-n regulă.

— Bine, spuse Tamara, dându-și ochii peste cap. Acum am putea să vorbim despre cine ar fi putut ști de Call?

— Tatăl lui, spuse Jasper, și privirile tuturor se îndreptară spre Alastair, care părea să fi uitat de ei și fluiera ușor fals un cântecel vesel.

— Tatăl meu nu încearcă să măucidă, spuse Call.

Cu un an în urmă nu ar fi fost așa sigur de lucrul acesta, dar acum nu mai avea nicio îndoială.

— Și nici nu cred că vreunul dintre voi ar urmări asta. Nici măcar tu, Jasper. Cine altcineva?

— I-a spus careva dintre noi cuiva? Întrebă Tamara, plimbându-și privirea de la unul la altul.

— Cui să-i spun? făcu Jasper, dar, la privirile lor stăruitoare, se albi la față. Nu! Bine? Nu am spus nimănui! Este un secret prea barosan și aș intra și eu în belele.

— Nici eu, spuse Aaron.

Tamara oftă.

— Nici eu. Dar m-am gândit că e bine să întreb. Mai este Maestrul Joseph. Îi cam poartă sâmbetele lui Call.

— Credeam că are nevoie de Call, spuse Jasper. Nu este Căpitanul Bot-de-pește rațiunea lui de a fi?

Aaron rânji.

— Cred că nădăjduia fie ca prietenul nostru Call să fie mult mai supus decât este, fie să se poată folosi de Call ca să-l aducă înapoi pe Căpitanul Bot-de-pește cu tot cu amintirile lui neștirbite.

Call, care era în mare măsură de aceeași părere, se cutremură.

— S-ar putea să mă învinuiască pentru moartea lui Drew.

— Ca și pe mine, adăugă Aaron. Dacă asta te face să te simți mai bine.

Drew era fiu Maestrului Joseph. Venise la Magisterium pretinzând că ar fi un elev oarecare, dar adevăratul motiv al prezenței sale era să se afle în preajma lui Call. Drew îl ajutase chiar pe tatăl lui să-l răpească pe Aaron și-l atârname deasupra unei cuști care conținea un elemental de haos. Același elemental de haos care, ironia sorții, dusese la moartea lui Drew. Dar Call trebuia să recunoască faptul că și el fusese implicat în lucrul acesta.

— Bine, spuse Tamara, în fruntea listei cu suspecți îl punem pe Maestrul Joseph.

Call clătină din cap.

— Știi și eu... Dacă voia să mă pedepsească, de ce nu s-a folosit de Alkahest? Și, oricum, nu cred că intenționează să renunțe. A

încercat să-mi salveze viața în mormânt. Impresia mea este că încă speră să mă schimbe... mai ales în Căpitanul Bot-de-pește.

— Dar Warren? întrebă Aaron.

Privirile celorlalți îl fixară un minut nesfârșit.

Call se uita la el așa cum se uitase Tamara la limonadă.

— Crezi că o șopârlă vrea să mă omoare? Și a scris un bilet fals ca din partea Celiei?

— Este un elemental! Și se afla în slujba Devoraților care ne-au făcut profeția aceea îngrozitoare, zise Aaron suspinând. Mă rog, a fost o părere cam excentrică.

— E-n regulă, spuse Tamara. Trebuie să depășim limitele convenționale. Cât ar fi de neverosimile, trebuie să ne punem ideile pe tapet. Sau pe peticul ăsta de iarbă.

— Nu avem niciun suspect, spuse Call. Nu avem nicio idee. Nici măcar nu știm de ce am fost luat la țintă. Poate pentru că sunt un Makar. Poate că nu are nicio legătură cu faptul că sunt Căpitanul Bot-de-pește. Poate că persoana care a încercat să mă zdrobească acolo cu un candelabru este aceeași persoană cu cea care i-a îngăduit lui Automones să ne ucidă pe noi toți.

— Asta vor crede și magii, zise Tamara, oftând. Cred că ăsta este adevărul.

— Cred că va trebui să rămânem uniți, răspunse Aaron zâmbind către cerul senin. O să-i dăm noi de capăt. Suntem eroi, nu-i așa? Avem medalii. Putem să facem asta.

În cele din urmă, Call scoase un pachet de cărți și jucară câteva tururi dintr-un joc care presupunea să-și plesnească unul altuia mâinile. Discutară despre întoarcerea la Magisterium și despre ce aveau să facă în acel an. Havoc vână câteva albine, mușcând în gol până ce acestea se îndepărtară bâzâind alene.

Spre după-amiază, apăru Stebbins cu valize pentru Tamara și cu un mesaj din partea părinților ei, care trebuia predat personal.

Jasper sună acasă de la un telefon cu fir, cromat, în formă de sfeșnic, pe care Alastair îl restaurase, și le spuse cu un aer ursuz că ai

lui îi vor trimite lucrurile direct la Magisterium. Call se întrebă dacă nu cumva încercase să-i convingă să-l cheme înapoi și să nu-l mai lase acolo. Se mai întrebă dacă nu cumva părinții lui îl siliseră de la început să vină acolo, dar se grăbi să îndepărteze gândul acesta.

— La ce te zgâiești? îl întrebă Jasper cu asprime, surprinzând privirea lui Call în direcția lui.

— La nimic, răspunse Call.

Ultima persoană de care trebuia să-și facă griji era Jasper.

Seara, Alastair le făcu un grătar și mâncară fripturile afară, din farfuria de hârtie, alături de floricele cu unt, mazăre și felii de pepene rece. Tamara azvârli o bucată de pepene spre Aaron, care se umplu de semințe pe cămașă. Când Jasper refuză să-i dea o bucățică de carne, Havoc i se urcă în cârcă. Încercară cu rândul să facă să danseze scânteile care săreau din cărbunii aprinși. Ar fi semănat cu o petrecere dacă nu ar fi planat spectrul morții lui Jen, lucru care-i împiedica să râdă prea cu poftă sau să uite că ei ar putea urma la rând.

↑ ≈ Δ ○ @

Două zile mai târziu, Alastair îi duse pe toți la Magisterium. Call ședea în scaunul din dreapta șoferului, zgâindu-se pe geam, în vreme ce Aaron moțăia pe bancheta din spate. Tamara asculta muzică la telefonul ei, iar Jasper era adâncit în citirea ultimului număr dintr-o revistă de benzi desenate găsită în camera lui Call. Havoc se întinsese peste picioarele lor, dormind dus.

— Să mă anunți dacă vrei să vii acasă, îi spuse Alastair lui Call, poate a milioane oară. Ai făcut destul. Cunoști îndeajuns de multă magie ca să-ți folosești capacitățile. Nu mai ai nevoie de Magisterium.

Call își aminti de modul în care Graves insistase ca Maestrul Rufus să informeze la zi Adunarea despre progresele lui Call și ale lui Aaron. Își aminti de toate referirile la țările unde magii care

aveau puterea de a mânui haosul erau uciși sau le era îngrădită magia – chiar dacă petrecerea fusese dată în onoarea lor. Cât timp Constantine Madden fusese în viață, Makarii se dovediseră uluitori. Aveau o nevoie grozavă de arme. Voiau să pună capăt războiului. Dar, cu Constantine Madden mort, Aaron și Call mai erau doar o amintire a aceluia război care s-ar fi putut repeta. Call se îndoia că i se va permite să părăsească Magisteriumul, indiferent de ce credea Alastair.

– E-n regulă, tată, spuse Call, o să fie bine.

Pe măsură ce se apropiau de Magisterium, drumurile prinseră să se îngusteze și să șerpuiască tot mai mult. Nu exista nici cel mai mic indicator: doar cei care știau unde se găsește Magisteriumul îl puteau găsi. Call se întrebese adeseori ce fel de magie ținea departe excursioniștii și populația din vecinătate. De bună seamă, una foarte avansată. Ceva în legătură cu pământul. Pe marginea drumului, copacii se îndeseau. Call nu se putea împiedica să nu se gândească la Ordinul Dezordinii – era limpede că Adunarea avea cunoștință de ei și-i tolera, dar nu-și putea da seama care era motivul.

De deasupra se auzi un piuit, făcându-l din nou atent pe Call la drum. Traseră într-un luminiș, unde deja sosise un autobuz școlar. Din el coborau elevi ducând cu ei valize și sacoșe. Ușa principală a școlii era deschisă: Call îi putea vedea pe magi în sobrul lor negru și pe mai mulți elevi îmbrăcați deja în uniforme – roșii, albe, albastre, verzi și gri – amestecându-se cu copiii abia sosiți, care încă mai aveau pe ei jeanși și tricouri.

Aaron se trezi și prinse să se înghiontească cu Tamara și cu Jasper, scoțându-și tustrei capetele pe geam atunci când își recunoșteau colegii din anul trecut – Celia le aruncă un zâmbet rezervat, intrând pe poartă alături de Gwenda, care era în grupul de ucenici din care făcea parte și Jasper. Alex Strike se întreținea cu Anastasia Tarquin, aflată într-un Mercedes alb, parcat chiar lângă autobuzul școlar. Call mai văzuse mașina aceea: anul trecut, îl luase pe Alex de la familia Rajavi. Call mai că uitase că Anastasia Tarquin era mama vitregă a

lui Alex.

Anastasia coborî din mașină, elegantă ca întotdeauna în costumul ei alb, cu pantaloni. Alex gesticula înspre ea, părând iritat, în momentul când lângă ei opri o dubă neagră. Ușa din spate se deschise și săriră afară doi tineri musculoși, spre încântarea a doar câtorva elevi ai Magisteriumului. Tinerii începură să care piese mari de mobilier – un birou, o lampă, o canapea de un alb imaculat.

– Ce se întâmplă? se întrebă cu voce tare Alastair, în vreme ce copiii se grăbeau să coboare din Rolls.

Call se întinse ca să-și mai dezmoștească mușchii. La fel și Havoc.

– Adunarea a numit-o pe Anastasia supraveghetoare la școală, spuse Alex, care-și părăsise mama ca să vină să-și salute prietenii.

Bătu cuba cu Call și Aaron și-i surâse Tamarei.

– Se mută în vechiul birou al Maestrului Lemuel. Își ia slujba în serios și... ăăă... și-a adus toate catrafusele.

– O să caute spioni? întrebă Alastair.

– Nu cred că ar trebui să discutăm despre asta, spuse Alex, privindu-l îngrijorat pe Jasper. Vreau să spun că nimeni n-ar trebui să știe.

Alastair ridică din sprâncene.

– E foarte bine că este așa discretă.

Alex își întoarse privirea spre mama sa vitregă, care urmărea transportul unor cufere în peșteră. Erau acoperite cu etichete de modă veche, din locuri îndepărtate – Mexic, Italia, Australia, Riviera Franceză, Provence, Cornwall.

– Are propria ei variantă ca totul să meargă fără probleme cu descotorosirea de animalele Călăreți ai Haosului din pădure.

Call puse o mână pe spatele lui Havoc, vrând parcă să-i întărească încrederea. Havoc îl privi și începu să dea din coadă. Call simți un val de furie la ideea că cineva ar fi vrut să-i facă rău lui Havoc.

Ar face bine să-l lase în pace, gândi Call.

Alastair se întoarse spre Call.

– Dacă te răzgândești, știi cum să dai de mine, spuse, după care-l

îmbrățișă strâns, cam prea strâns, făcându-l pe Call să se teamă pentru coastele lui.

— Pa, tată, chițâi Call.

Deși fusese presat puțin prea tare, era prima oară când tatăl lui nu avea nimic împotriva cu venirea lui la Magisterium. Era un sentiment plăcut.

Tamara se întâlnește cu Kimiya și se îndepărtase, iar acum chicoteau amândouă. Jasper se apropie de Celia și de Gwenda. Doar Aaron îl așteptase pe Call. Îi zâmbi strâmb, iar Call se întrebă cât de greu îi venea lui Aaron să stea în preajma familiilor celorlalți.

— Dă-mi-o mie, spuse Aaron, trecându-și baretă și sacoșei lui Call pe după umăr și ridicându-și propriul bagaj cu cealaltă mână.

O porni spre școală, fără să arate că ar fi în vreun fel deranjat de greutatea pe care o căra. Call îl urma cu picioarele înțepenite de drum, gândindu-se la toate modurile în care viața era nedreaptă.

Peșterile erau jilave, dar răcoroase. Apa picura din țurțurii zimțate ai stalactitelor pe mucerile de lumânare întruchipate de stalagmitele de sub ele. De tavan atârnavă bucăți de ipsos, aducând cu niște bannere și fanioane de la o petrecere de mult uitată. Call înainta printre toate acestea, pe lângă calcarul jilav și băltoacele în care strălucea mica și în care se bălăceau pești albicioși. Era deja prea obișnuit cu toate ca să le mai perceapă ca înfricoșătoare. Era pur și simplu locul în care mergea la școală, tot atât de familiar ca și zgomotul dulăpioarelor de metal și scârțâitul tenișilor săi pe podeaua din sala de sport de acum trei ani.

Se întrebă dacă-l dibuiseră pe Warren, presupusul asasin, și dacă acesta avea să le facă vreo mărturisire groaznică, dar mica șopârlă nu era nicăieri de văzut.

Call își folosi brațara, cu noile ei pietre, ca să pătrundă spre camerele lor. Aaron lăsa sacoșa lui Call pe canapea, cu un geamăt care-l făcu pe Call să se simtă ceva mai bine în ce privea posibilitățile sale și ceva mai vinovat în ceea ce privea generozitatea lui Aaron. Camera părea mai mică decât fusese cu un an în urmă și avu nevoie

de un minut ca să-si dea seama că aceasta se datora faptului că crescuse el, nu că se micșorase încăperea.

Ușa se deschise și intră Tamara, trăgându-și valizele după ea.

— Nu știam unde ați dispărut voi doi! V-ați topit! strigă ea.

Ceea ce nu era corect, căci ea fusese cea care o ștersese, gândi Call.

Tamara se întoarse spre Aaron:

— Și doar știi că nu trebuie să-l lăsăm pe Call singur!

— Nici nu l-am lăsat, punctă Aaron.

— Hm! făcu Tamara înainte să dea buzna în camera ei.

Call intră în dormitorul lui, care i se păru rece, prăfos și cu un aer stătut, așa cum se întâmplase de fiecare dată la începutul unui an școlar. Deschise bagajul și-și puse uniforma – cea albastră, pentru anul trei. Își închise brățara și se privi în oglinda dulapului. Fusese o vreme când era îndeajuns de micuț ca să se privească pe de-a-ntregul, dar acum capul i se situa peste rama de sus a oglinzii, lucru pentru care trebuia să se cocârjeze.

Trecu în camera comună, unde Tamara și Aaron, îmbrăcați în uniforme, îl așteptau. După ce-i promisera lui Havoc ceva de mâncare, se îndreptară spre Refectoriu pentru cină. Toți, cu excepția elevilor din Anul de Fier – care veneau de la Teste și, îndeobște, mâncau în camerele lor –, erau așezați la mesele lor obișnuite, alegând din meniul oferit. În seara aceea aveau terci purpuriu, ciuperci mari, tăiate ca să semene cu feliile de pâine, acoperite cu o pastă galbenă, și trei soiuri de licheni – verde-strălucitor, cafeniu și roșu-închis. Call își umplu farfuria cu de toate cu vârf și nu uită nici de o cană cu lichid în care plutea o peliculă fină de alge.

Teribil ce-i mai plăceau lichenii lui Call! Îi hăpăia ca un înfometat, întrebându-se dacă era posibil ca lichenii să aibă vreun scop sinistru. Cum ar fi să-l convingă să înfulece așa de mult încât să devină o formă de viață de soiul lichenilor! Se putea oare întâmpla așa ceva? Se opri și-și privi furculița îndelung, bănuitor, după care o băgă în gură.

Jasper se așezase lângă Call, ca și cum ar fi fost prieteni sau așa

ceva.

— Ei, care este planul?

— La ce plan te referi? întrebă Call.

— Bine, las-o baltă! spuse Jasper dându-și ochii peste cap și întorcându-se spre Tamara. Habar n-am de ce-mi mai bat capul cu el. Care este planul?

— Nu putem vorbi aici, răspunse ea aplecându-se și coborându-și vocea.

Call nu putea să nu observe că tăietura de sub ochiul ei era încă vizibilă, o linie subțire, cu crustă. De fiecare dată când o vedea, își amintea de mâinile ei, care-l prinseseră de jachetă, trăgându-l la loc sigur. Se gândi cât de mult îi datora.

Tuturor prietenilor săi le datora foarte mult. Habar nu avea cum urma să-i răsplătească.

Aaron, care vorbea cu Rafe, un alt elev din Anul de Bronz, despre roboții pe care el și cu Call îi construiseră peste vară, păru să observe că se petrecea ceva demn de atenție și-și întrerupse conversația pentru a se alătura discuției prietenilor săi.

— Mâine, spuse Tamara, după prânz, ne întâlnim la bibliotecă. O să vorbim atunci.

— Despre ce să vorbim? întrebă Celia, așezându-se în fața lui Call cu farfuria plină de terci purpuriu. E ceva pe țeavă?

— Nu! spuseră în același timp Aaron și Jasper.

— Sigur, n-am de ce să intru la bănuieli, spuse, îndreptându-și spatele. Dacă nu vreți să stau aici cu voi, trebuie doar să mi-o spuneți. O să mă duc în altă parte...

Call sări în picioare.

— Nu! spuse el înainte să știe *cum* avea s-o convingă să rămână. Vorbeam despre Galerie. Dar nu ne hotărâserăm să mergem. Dar am putea. Să mergem, adică.

— Mă rogi să merg cu tine la Galerie? întrebă Celia, cu o figură inexpresivă.

Galeria era locul unde doi oameni mergeau când aveau...

O întâlnire amoroasă. Ea se referă la asta. Crede că o rog să vină la o întâlnire.

— Păi... habar n-am? bâigui Call.

— Ar trebui să știi, spuse Celia, aranjându-și părul blond și ducându-se să stea alături de Rafe, Kai și Gwenda.

— Ți-a aruncat mânușa în curte, amice, spuse Jasper, după ce fata se îndepărtă îndeajuns de mult ca să nu-l mai audă.

— Amesteci expresiile, zise Call. Îmi dai dureri de cap.

— Am putea discuta despre cum să-i salvăm lui Call viața la propriu decât despre cum să-i salvăm viața amoroasă? întrebă Tamara, sastisită. Până mâine seară, unul dintre noi o să stea cu Call tot timpul. Va trebui să fiu ori eu, ori Aaron, căci dacă ai fi tu, Jasper, tuturor o să li se pară dubios, având în vedere că tu nu-l prea placi pe Call.

— Cum să nu-l placă?! sări Aaron. Doar suntem toți prieteni.

— Cum zici tu, spuse Tamara. Mâine, după prânz, la bibliotecă. Veniți cu idei mai breze.

Își ridică privirea.

— Alex Strike îmi face semne cu mâna. Vin imediat înapoi.

Se ridică și-l prinse pe Aaron de mânecă.

— Vino, probabil că o să vrea să te salute și pe tine.

— Ce...? mai apucă să spună Aaron înainte să fie tras în picioare și împins spre masa unde erau așezați Alex, Kimiya și ceilalți prieteni ai lor din Anul de Aur.

Părea un grup sobru. Call nu-i putea condamna. Să piardă un prieten de un asemenea calibru...

— Îți place sau nu de Celia? întrebă Jasper, mușcând dintr-o bucată de lichen.

Își făcuse o tunsoare șmecheră înainte de ceremonia premiilor și acum îi intra în ochi o șuviță de păr negru.

— E cumva treaba ta? întrebă Call.

— Poate că o s-o rog să fie *prietena mea!* spuse Jasper. Te-ai gândit la lucrul ăsta?

Lui Call nu-i trecuse asta prin cap. Făcu ochii mari.

— Fă ce vrei, spuse el, într-un târziu.

— Bag de seamă că *nu-ți* pasă! zise Jasper amuzat. Poate pentru că-ți place Tamara?

— Jasper...

— Așa e? Îți place de Tamara?

— E prietena mea ce mai bună, strecură Call printre dinți.

— Asta nu înseamnă nimic, spuse Jasper rotindu-și furculița între degete. Membrii unui grup de ucenici se plac unii pe alții mai tot timpul. Uită-te la Kimiya și la Alex Strike. Sau la mine și la Celia. Ai putea s-o placi pe deplin pe Tamara...

— Ce importanță are? explodă Call, spre propria lui surpriză.

Îl fixă pe Jasper și spuse cu o voce joasă:

— Nu pricepi? Nu are nicio importanță. Întotdeauna îl va plăcea mai mult pe Aaron.

Jasper făcu ochii cât cepele.

— Frate, spuse el, se pare că am atins un punct sensibil.

Call avea în cap un vălmășag de gânduri. Ca prin ceață, îi putu distinge pe Aaron și pe Tamara străbătând mulțimea în direcția lor. Râdeau împreună, cum o făceau întotdeauna.

— Așa cum ți-am spus, urmă Call, n-o s-o mai repet.

Jasper se sprijini de spetează.

— Nu-ți face griji, Callum, spuse el rânjind batjocoritor. O să-ți păstrez secretul.

CAPITOLUL ȘASE

În acea prima zi, orele se țineau afară, în soarele strălucitor, șezând pe un semicerc de bolovani. Maestrul Rufus socotea că, din moment ce Adunarea plănuia să înceapă cutreieratul pădurilor, era cazul să folosească spațiul exterior al Magisteriumului cât mai mult posibil, până ce evenimentul avea să se întâmple. Lui Call îi lipsea răcoarea peșterilor. Cămașa i se udă repede de transpirație. Simțea chiar și un început de insolație. Nasul și obrajii lui Aaron se înroșiseră, iar Tamara își folosea unul dintre caiete drept pălărie de soare.

— Bine ați venit în Anul de Bronz la Magisterium, spuse Maestrul Rufus, pășind prin fața lor cu capul chel strălucind. Poate că nu sunteți *cea mai mare* pacoste dintre toate grupurile de ucenici pe care le-am instruit vreodată, dar cu siguranță vă situați undeva pe-aproape. Haideti să abordăm anul acesta un pic mai diferit.

Dacă luăm în considerare că Maestrul Rufus se referea la grupul de ucenici anterior, din care ar făcuse parte însuși Căpitanul Bot-de-pește, atunci spusele sale însemnau ceva, fără îndoială.

— Am câștigat toți medaliile! spuse Tamara, alegându-se cu o privire severă din cauză că-l întrerupsese; dar ea continuă: suntem opusul pacostei.

Sprâncenele Maestrului Rufus făcură un lucru tare complicat, ridicându-se și încruntându-se în același timp.

— Cu toate acestea, hai să facem în așa fel încât niciunul dintre voi să nu fie răpit, să plece în misiuni de salvare, să adopte mai multe animale Călăreții ai Haosului sau să abandoneze școala din cine știe ce motiv.

La asta nimeni nu avu nimic de replicat.

— Anul acesta vom învăța despre *responsabilitatea individuală*. Poate o să vi se pară că nu sună tocmai a lecție de magie, dar acesta este anul în care Constantine și-a început experimentele împreună cu Maestrul Joseph, încercând să găsească drumul spre nemurire. Este anul în care lăsați în urmă elementele de bază și vă concentrați pe specializarea fiecăruia, drept care vrem să ne asigurăm că fiecare elev, în special Call și Aaron, va lua în calcul care vor fi implicațiile mai largi ale acestor specializări. Nu este lipsit de teme să te întrebi asupra limitelor magiei haosului. Este o lipsă de răspundere și nesănătos să folosești metode care pun viețile în pericol spre a descoperi acele limite. Ca și în toate celelalte școli, noi suntem permanent interesați de învățare, de cercetare, de lărgirea cunoașterii. Lucru care însă trebuie compensat de datoria noastră de a proteja lumea, chiar și de noi înșine. Și aș vrea să vă mai amintesc, continuă Maestrul Rufus, că ați pătruns pe porțile magiei de timpuriu în fiecare dintre anii precedenți. Acest lucru nu ar trebui să vă facă să vă considerați mai buni decât ceilalți elevi, ci să vă învețe că porțile magiei se deschid atunci când elevul este pregătit, și nu mai-nainte. Dacă nu veți deprinde lecțiile Anului de Bronz, veți rămâne în acest an până vi le veți însuși.

Call își mută privirea spre Aaron și Tamara. Păreau și ei la fel de copleșiți ca și el. Nu prea știa cum puteau fi învățate în școală chestiile despre care le vorbise Maestrul Rufus. Totuși era oarecum

posibil ca creierul lui să fi fost afectat de lovitura la cap.

— Încă un lucru, adăugă Maestrul Rufus, despre spionul din Magisterium. Tamara, nu mai știu dacă ți-am vorbit personal despre acest lucru, dar sunt sigur că Aaron și Call ți-au spus deja, așa că nu are rost să mai insistăm pe chestiunea aceasta. Aveți tot dreptul să știți. Totuși insist – *insist!* – să nu cumva să încercați să prindeți spionul de unii singuri. Lăsați acest lucru în sarcina noastră.

Nimeni nu spuse nimic.

Sprâncenele Maestrului Rufus formară un unghi ascuțit.

— Ați înțeles?

Call dădu din cap.

— Sigur, zise Aaron.

— În regulă, spuse Tamara.

Era cea mai neconvingătoare asigurare pe care o auzise Call vreodată. Nu prea era sigur dacă Maestrul Rufus înghițise asta sau renunțase, când magul dădu din cap și spuse:

— Bun! Cred că prima noastră lecție ar trebui să fie despre elementul apă și despre cum poate fi echilibrată cu aerul, astfel încât să putem respira sub apă atunci când înotăm. Știu exact în ce lac vom face practică.

Call sări în picioare, încântat de ideea de a se răcori. Abia când se puseră în mișcare, își aminti de corpul lui Jen plutind în apele oceanului și se întrebă dacă exista vreun motiv pentru care Maestrul Rufus pusese taman această lecție în fruntea listei.

În ciuda gândurilor negre care se abătuseră asupra lui Call, petrecură o zi plăcută zbenzându-se în apele puțin adânci ale unui lac din apropierea școlii. Maestrul Rufus le dăduse amulete pline cu aer cu ajutorul cărora să respire atunci când se aflau sub apă. La primele încercări, Call nu se putu concentra și se văzu nevoit să scuipe apa și să tușească. Aaron nu o ducea nici el mai bine, doar Tamara părea să nu fie în niciun fel deranjată.

În cele din urmă, frustrat, Call înhăță amuleta și plonjă spre fundul lacului. Îi plăcuse dintotdeauna să înoate – în apă, piciorul

nu-l mai durea. Își ținea ochii deschiși. Lacul era mîlos, dar apa era limpede, putea vedea peștișori țâșnind pe după câte o plantă care unduia în curentul slab. Îi putea zări pe Tamara și pe Aaron, forme cețoase în apă.

Din cine știe ce motiv, în minte îi apărură tatăl său. Văzuse în memoriile Maestrului Joseph cum Alastair urcase panta unui ghețar masiv pentru a ajunge pe câmpul Masacrului rece, unde Inamicul Morții ucisese duzini de magi neajutorați. Alastair urcase spre soția și spre micuțul său fiu folosindu-se de magia apei pentru a crea locuri de sprijin în ghețar pentru mâini și picioare. Probabil că fusese istovitor. Probabil că părăsise ceva imposibil.

În comparație cu acel lucru, ceea ce făcea el era o nimica toată.

Call strânse și mai tare amuleta, atât de tare încât avu impresia că o s-o fărâme. *Aer*, gândi el. *Aer* pretutindeni în jurul lui, era aer și în apă, toate elementele erau unul singur, *foc și pământ, aer și apă. Toate sunt unul și același lucru, nu sunt patru, nu două, nu trei, ci unul.*

Deschise gura și respiră.

Era ca și cum ar fi inspirat aer umed, de mlaștină. Se sufocă puțin și-și mișcă trupul în sus, iar aerul îi invadează plămâni. A doua inspirație fu mai ușoară, iar a treia și a patra au fost deja normale.

Să stai pe fundul lacului, să respiri normal. Jubilând, îndepărtă amuleta și înotă la suprafață unde, odată ajuns, scoase un chiot.

— Am reușit! strigă el. Am respirat sub apă!

— Te cred! spuse Tamara, călcând apa. Te-am văzut!

— Frate! făcu Aaron, dând cu pumnul în apă și împrôșcând cu stropi în jur. Ești cel mai tare!

— Hei, *toți* suntem cei mai tari! obiectă Tamara, în vreme ce Call înota în cercuri, plonjând ca să respire și revenind.

Împrôșcă apa și zâmbi.

Într-adevăr, uneori magia era pe-atât de uluitoare pe cât se așteptase.

În seara aceea, erau singurii oameni din bibliotecă. Tamara, Call, Aaron și Jasper, adunați în jurul unei mese unde strălucea lumina venită dintr-o lampă meșterită din carapacea unui melc subacvatic uriaș. Păstrau vocile coborâte, căci în marea sală de piatră în spirala sunetele tindeau să aibă ecou.

— Deci întrebarea este dacă acel cineva care ar fi încercat să-l omoare pe Call la ceremonia de decernare a premiilor este din Magisterium, spuse Tamara răsfoind câteva hârtii. Am întocmit o listă cu toți cei care urmează cursurile sau vin la școala asta, la care i-am adăugat pe membrii Adunării care pot intra și ieși de aici.

Jasper se întinse în față ca să arunce o privire pe listă.

— Tu nu apari, spuse el.

— Firește că nu! zise Tamara îmbujorându-se. N-am încercat să-l omor pe Call.

— Nici Kimiya nu apare pe listă, continuă Jasper. Nici Aaron.

— Pentru că nu au încercat să mă omoare, interveni Call.

— N-ai cum să știi asta, spuse Jasper. Lista ar trebui să fie obiectivă. Și eu ar fi trebuit să mă găsesc pe ea.

— Crede-mă, spuse Tamara. Chiar te găsești.

Jasper se strâmbă.

— Prea bine!

— Ascultați, știu că băgatul nasului unde nu ne fierbe oala este specialitatea noastră, spuse Call, întrerupându-i. Dar poate că de data asta nu vom încerca să prindem spionul noi de capul nostru. Maestrul Rufus spunea că există un plan pus la punct, iar mama lui Alex este aici și se pare că va întinde o cursă. Poate îi vom lăsa pe ei.

Se uitară cu toții la Call ca și cum i-ar fi crescut un al doilea cap. În cele din urmă, Aaron vorbi:

— Ai băut prea multă apă din baltă azi sau ce? N-ai fi spus sub nicio formă toate astea dacă un altul dintre noi ar fi fost în primejdie.

— Ia gândește-te așa, spuse Jasper. Dacă aceeași persoană care l-a eliberat pe Automones a încercat să te zdrobească cu candelabrul,

atunci oricine s-ar afla lângă tine într-un moment sau altul ar risca să fie de asemenea omorât. Așa că, de dragul meu, o să-mi bag nasul în asta.

Call nu avea niciun contraargument.

– Mă gândeam, spuse Tamara, poate ar trebui să pătrundem în tunelurile de jos, unde sunt ținute elementele uriașe. În felul acesta, poate ne vom putea da seama cine a ajuns la Automones și cum l-a prins. Putem folosi lista ca să vedem dacă vreunul dintre cei trecuți pe ea a fost acolo, jos, – trebuie să existe un registru de vizitatori sau cu cine face curățenie.

– Nu s-au uitat magii deja la datele astea? întrebă Aaron.

Tamara ridică din umeri.

– Chiar dacă au făcut-o, n-or să ne dea nouă numele acelea, așa că e un punct de plecare pentru noi, ca să mai tăiem din suspiecții de pe listă.

– Cineva și-a petrecut toată vara recitind misterele lui Nancy Drew, spuse Jasper.

Tamara îi rânji cu toți dinții.

– Cineva o să și-o ia cât de curând.

– Ai o idee mai bună? întrebă Aaron. Pentru că, dacă nu ai, măcar nu critica.

– Ce-ar fi să-l folosim pe Call drept momeală? propuse Jasper. Vreau să spun, ce să ne vânzolim și să trudim atâta când îl putem face pe criminal să vină el la noi? Pur și simplu, anunțăm pe toată lumea că prietenul nostru Call se va găsi singur într-un loc îndepărtat, iar când va apărea ucigașul pregătit să-l curețe, hop și noi...

– Ia stai așa, sări Call. E o idee prostească...

– Credeam că nu trebuie să vorbim de rău..., spuse Jasper, zâmbind mulțumit. Nu cred că o vom da în bară.

Tamara clătină din cap.

– Call ar putea fi omorât.

– Am prinde totuși spionul, spuse Jasper, după care, primind un

sut pe sub masă, tresări brusc. Ce? Nu multe planuri au garanția îndeplinirii ca ăsta!

— Hai să încercăm mai întâi varianta Tamarei, spuse Aaron, căscând și ridicându-se în picioare. Să ne întâlnim tot aici, mâine, după ore. Ne benoclam prin hărțile Magisteriumului și vedem dacă putem afla unde sunt ținute elementele. Intru eu primul în schimbul de noapte. Tamara, Call, la somn cu voi!

— Pe curând, rataților, spuse Jasper.

Plecă din bibliotecă urcând pe scările în spirală, câte două trepte odată.

Call nu era de acord ca unul dintre ei să rămână treaz și să stea cu ochii în patru, nefiind necesar, dar nimeni nu plecă urechea la cele spuse de el. Se ridică oftând și-i urmă pe Tamara și pe Aaron în camerele lor.

Pe drum însă, lui Call îi veni o idee și se opri brusc.

— Știu cine ar fi capabil să ajungă la elementale, spuse el. Warren!

La urma urmei, micuța șopârlă era un elemental de foc și, chiar dacă nu i se putea acorda încredere totală, cunoștea probabil cotloanele Magisteriumului mai bine decât oricine sau orice altceva. Îi mai condusesese și mai înainte prin coridoarele labirintice – într-adevăr, aducându-i în atenția unui elemental mult mai puternic și mai sinistru –, dar niciun rău de *acest fel* nu se întâmplase.

Și, în plus, anul trecut îi salvaseră viața lui Warren. Maestrul Rufus pusese la cale un test pentru evaluarea magiei haosului lui Aaron, în care Aaron trebuia să trimită șopârta în vid. Call nu era sigur ce se petrecea cu lucrurile absorbite de vid, dar putea presupune că nu aveau să supraviețuiască. Îl ajutase pe Aaron să apeleze la un truc magic astfel încât șopârta să poată scăpa. Din câte putea spune Call, Warren îi era îndatorată.

— Hai, spuse el, făcând stânga-mprejur la jumătatea holului. Pe aici!

Cu cât spionul dădea târcoale mai mult, cu atât mai mult prietenii lui aveau să-i stea alături, ca și cum s-ar fi petrecut ceva rău. El ura

chestia asta. Nu voia ca ei să rămână treji când el dormea. Nu voia să-i expună primejdiilor. Dacă se putea face ceva, voia să-l facă imediat.

— Încotro mergem? protestă Tamara când o luară înapoi pe drumul pe care abia veniseră. Înapoi la bibliotecă?

Coridorul se bifurca. Call o luă la stânga. Își aduse aminte cum, venit prima oară la Magisterium, crezuse că nu va învăța niciodată desfășurarea tunelurilor și a coridoarelor întortocheate care se întindeau pe sub și prin munte. Dar reușise, iar acum căile spre nivelurile superioare ale Magisteriumului îi erau la fel de cunoscute precum străzile din orașul lui de baștină.

— Mergem la râu? întrebă Aaron cu jumătate de voce.

Aerul din tuneluri devenea tot mai umed. Trecură pe lângă mai multe camere ale altor grupuri de ucenici, dar pe sub uși nu răzbătea nicio lumină. Magisteriumul era cufundat în somn.

Râurile care curgeau prin școală reprezentau arterele de transport. Îi duceau pe elevi de la clase la porțile care dădeau afară, la Refectoriu și apoi înapoi în camerele lor. Pe râuri pluteau bărcuțe, puse în mișcare de magie și secondate de elementale de apă. Când Call, Tamara și Aaron se apropiară de apă, aerul din peșteră deveni mai rece, iar Call putea auzi zgomotul curentului.

Aaron și Tamara se întrebau dacă prietenul lor Call îi ghida spre o barcă. Coridorul se deschidea spre o plajă subterană cu prundiș. De pereți și din tavan atârna un mușchi fosforescent, luminând spațiul. Pe sub suprafața apei înotau pești lipsiți de ochi.

— Warren! strigă Call. *Warren!*

Aaron și Tamara schimbară o privire. Gândeau că, fără îndoială, Call își pierduse mințile.

— Poate că are nevoie de somn, spuse Tamara.

— Poate că are nevoie de mâncare, spuse Aaron.

— Warren! strigă din nou Call. *Sfârșitul este mai aproape decât crezi!*

— Șopârlele nu vin la comandă, îl lămurii Tamara. Hai să ieșim de aici, Call...

Ceva se mișcă pe stânca de deasupra lor. Un fulger, o strălucire solzoasă. În semiobscuritate licăreau niște ochi roșii. Târându-se printre pietre în direcția lor, se apropia ceva ce aducea cu un mic dragon de Komodo, cu bărbie și spinare zimțate, făcut din foc.

– Warren? întrebă Call.

– Chiar a venit, spuse Aaron impresionat. Uluitor, Call!

– Vă furișați! spuse el iritat. Vă furișați ca să-l tulburați pe Warren. Ce vreți, elevi ai magilor?

– Vrem să ne conduci la elementalele adormite. Cele înlănțuite de Magisterium, spuse Call.

– Chiar acum? întrebă Tamara, întorcându-se spre Call. Credeam că mergem să dormim.

– Da, somn. Furișare prea periculos, spuse Warren. Tuneluri prea adânci.

– Ne ești îndatorat, Warren, spuse Call. Ți-am salvat viața, îți amintești?

– Plătesc deja, murmură Warren. Vă avertizez. *Ultima Forsan*.

– Nu ne e de ajutor, spuse Call.

Știa ce este *Ultima Forsan*: o expresie în latină, inscripționată deasupra locului de odihnă al Inamicului Morții. Înseamnă: *sfârșitul este mai aproape decât crezi*. Doar că nu înțelegea cum ar putea fi un avertisment de folos.

– Dacă ne-ai duce la elementale, asta ne-ar fi într-adevăr de ajutor.

– Poate că nu știi cum să ajungi acolo, îl tachină Aaron pe Warren.

Deși el fusese cel care căscase somnoros în bibliotecă, acum ochii îi sclipeau și nu arăta obosit deloc. Aaron era genul căruia nu-i plăceau jumătățile de măsură, ci mergea până la capăt.

– E vreo problemă? La urma urmei, s-ar putea să nu știi așa de multe despre Magisterium.

Ochii roșii ai șopârlei se rotiră.

– Știu, răspuse ea. Știu totul. Dar este primejdios, micuți

studenți la magie. Treabă periculoasă. O să vă duc, dar va trebui să-l păcăliți pe gardian.

— Pe gardian? întrebă Tamara, cu teamă în voce.

Call dorea și el ceva mai multe lămuriri, dar Warren, care crezuse probabil că partea lui de conversație luase sfârșit, se repezi spre un perete de mică pe care-l urcă până la jumătate, după care țâșni spre intrarea în cealaltă peșteră.

— Urmați șopârla! spuse Call, luând-o pe urmele ei.

Tamara oftă, dar porni după el.

El uitase că a-l lăsa pe Warren să te conducă prin peșterile Magisteriumului – inclusiv prin niște galerii care nu mai fuseseră folosite de niciun mag înainte lor – era o chestie frustrantă și uneori înspăimântătoare. Șopârla îi purtă pe lângă movile formate natural și pe lângă lacuri unde mълul părea să fiarbă. Îi făcea să intre și să iasă din încăperi în care mai că se sufocau din pricina mirosului de sulf și unde erau nevoiți să se ghemuiască pentru a nu fi zgâriați de vârful stalactitelor.

Call nu-și dădea seama cât de mult înaintaseră, când piciorul începu să-l doară aprig – genul de durere de mușchi care avea să se agraveze cu siguranță. Se gândi ce prosteste acționase pornind în această escapadă, ce idiot fusese să creadă că va putea merge atât de departe. Dar nu-i putea cere lui Warren să se oprească – șopârla era mult în fața lor, sărind de pe o stâncă pe alta, făcând să sclipească cristalele de pe spinarea ei.

Iar dacă Tamara și Aaron s-ar fi oprit să-l aștepte, Warren ar fi putut să se îndepărteze, lăsându-i să rătăcească prin peșteri. Se mai întâmplase și înainte.

Cu titlu de experiență, Call apelă la magia aerului, împingând ușor. Își aminti de felul în care Alastair îl trimisese în sus, pe lunga scară în spirală de la Collegium. Își aminti și cum coborâse treptele singur. Tot ce avea de făcut era să se concentreze și să *împingă*.

Call se ridică în aer – îndeajuns de iute ca să fie nevoit să-și muște obrazul pe dinăuntru ca să nu țipe –, dar, după un moment, se

dovedi în stare să se echilibreze. Plutea la mică distanță de sol și piciorul nu mai susținea nicio greutate. Se simțea nemaipomenit.

Se împinse înainte cu ajutorul minții, fără să se mai poticnească precum Tamara și Aaron. Aluneca ușor pe deasupra pământului, ca și cum așa era felul lui de a merge. Înaintând, cărarea se adâncea tot mai mult în munte, pereții deveneau mai netezi, solul mai șlefuit. Era de parcă ar fi mers pe culoarul dintr-un muzeu. Ușile de pe ambele laturi erau elegante, ornate cu simboluri din alchimie și cu elemente rudimentare, necunoscute lui Call.

În cele din urmă, Warren se opri în fața unei uși masive, meșterite din cele cinci metale ale Magisteriumului: fier, cupru, bronz, argint și aur.

— Aici, elevi la magie. Aici este ușa ferecată ce barează drumul. Gardianul este aici. Trebuie să-l înfrunțați ca să mergeți mai departe.

— Ce să facem?

— Să-i răspundeți la ghicitori, spuse Warren, scoțându-și limba pentru a înhăța un gândăcel de peșteră pe care Call nu-l observase până ce șopârla nu-l țintise și-l culesese de pe tavan. Ghiciți răspunsurile! mai spuse șopârla înainte de a dispărea.

— La naiba! spuse Aaron. Mereu se întâmplă așa. Urăsc ghicitorile.

Tamara arăta ca și cum ar fi fost silită să-și înghită cuvintele *Știam eu* și nu i-ar fi plăcut nicidecum gustul.

— Să ciocănim la ușă? spuse Call ridicându-și pumnul și rămânând cu el în aer.

— O fac eu, spuse Tamara bătând la ușă. Hei, suntem elevi și am venit pentru că avem un proiect...

Ușa se deschise. Înăuntru, într-un costum alb imaculat, se afla Anastasia Tarquin. Norul de păr argintiu fusese tras ușor pe spate, iar în urechi îi luceau cercei de argint, ca și cum ar fi fost vrăjiți. Sprâncenele ei pensate se ridicară la vederea celor trei, iar gura ei deveni o linie subțire.

— *Tu ești gardianul?* întrebă neîncrezător Aaron.

– Nu știu ce vrei să spui, zise ea, deschizând și mai mult ușa.

În spatele ușii, cei trei au putut zări un coridor lung care ducea în jos. Lângă pereți stăteau doi băieți cu vârstă de Collegium, îmbrăcați în uniforme. *Gărzi*, gândi Call.

– Ceea ce știu este că voi nu ar trebui să vă găsiți aici.

– Maestrul Rufus ne-a spus să facem un proiect, începu Call. Cum spunea și Tamara. Este Anul nostru de Bronz și se așteaptă de la noi să ne prefigurăm viitorul și răspunderile noastre personale, așa că vrem să ne specializăm în elementale. Și... ăăă... am vrea să cunoaștem câteva.

– Tustrei? întrebă Anastasia. Inclusiv doi magicieni ai haosului? Voi *toți* vreți să vă specializați în elementale?

– Așa ne gândeam, spuse repede Aaron. Nu vrem să grăbim lucrurile, dar este interesant. Și credem că, dacă apucăm să vedem câteva dintre cele mai uluitoare elementale, o să ne hotărâm pe ce drum s-o luăm.

Anastasia Tarquin părea să nu-i creadă cu niciun chip.

– Mi-e teamă că, dacă înainte elevilor li s-a permis – rareori – accesul la elementalele deținute aici, acest privilegiu a fost suspendat temporar, din cauze pe care cred că le cunoașteți deja.

Automones. Call își aduse aminte de uriașul monstru de metal înălțându-se deasupra lor și sfâșiind aerul cu foc și gheare.

– Așadar, continuă Tarquin, dacă nu vreți să am o întrevvedere pe această temă cu Maestrul Rufus, vă sfătuiesc să vă întoarceți pe drumul pe care ați venit și ne vom preface că nici nu ne-am văzut.

Call își mută privirea de la Tamara la Aaron.

– Cam atât cu ghicitorile, spuse în șoaptă Aaron.

Apoi, la fel de politicos, se întoarse spre Anastasia Tarquin.

– Scuze că te-am deranjat.

Dar ea nu păru în vreun fel fermecată de el. Ochii ei nu-și pierdură privirea neînduplecată.

– O clipă, spuse ea, fără să se uite la Aaron. Callum Hunt. Intră! Vreau să vorbesc cu tine. Între patru ochi.

— Cu mine? întrebă Call cu o voce gătuită.

Nu se așteptase la asta, și, de când cu povestea cu spionul, nu mai voia să rămână singur cu niciun membru al Adunării. Dar ea era mama vitregă a lui Alex, iar Adunarea o trimisese ca să-l protejeze.

— Bine.

Tamara și Aaron îl priviră fără niciun cuvânt. Call simțea că ei nu ar fi vrut să schimbe rolurile în acel moment.

Intră, iar Anastasia închise ușa cu un bufnet greu.

Apoi îi puse o mână pe umăr.

— Cred că ești foarte neliniștit ca să vii aici după răspunsuri, spuse ea cu o voce moale care-l sperie, ducându-l cu gândul la șerpii văzuți la televizor și care, înainte de a se rezezi, executau un mic dans. Și știi cât de apropiat îi ești lui Aaron. Voi aveți grijă unul de celălalt, așa-i?

— Da? zise Call. Adică, da. Aaron, Tamara și cu mine. Toți avem grijă unii de ceilalți.

— Ce bine este să ai prieteni apropiați, aprobă ea, dând din cap. Mai ales când ai un părinte care nu acceptă magia.

— Alastair și-a schimbat părerea, spuse Call, încercând să-și dea seama despre ce era vorba.

— Când m-am măritat cu tatăl lui Alex, am jurat că niciodată nu voi încerca să-i înlocuiesc mama. Am copiii mei din prima căsătorie și știu cât de important este să nu mă impun acolo unde nu sunt dorită. Am încercat în schimb să-i fiu o prietenă, o călăuză, un mentor. Cineva care să poată răspunde sincer la întrebările lui, așa cum mulți adulți evită s-o facă. Aș fi fericită să fac lucrul acesta și pentru tine, dacă vreodată o să ai nevoie de cineva cu care să stai de vorbă.

— Aăă... bine, spuse Call, buimăcit de discuție.

Încercă să privească dincolo de Anastasia, cât de puțin, să vadă ce se ascundea în spatele ei. Cele două gărzi din Collegium erau complet tăcute, rânduite lângă pereți, ca două armuri. Mai era o canapea cu un ziar pe ea, probabil unde stătuse ea, și un coridor care

ducea în spate. Pereții lui erau luminați într-un roșu-închis.

— Prin urmare, n-ai să ne lași înăuntru?!

Anastasia păru mai mult amuzată decât enervată.

— Îmi imaginez că ai vrea să-ți spun că v-aș fi lăsat dacă aș fi putut. Dar habar nu ai ce periculoase sunt marile elementale. E ca și cum ți-aș da brânci în craterul unui vulcan. Un prieten nu te-ar pune niciodată în primejdie, înțelegeți asta?

— Pentru că sunt un Makar, spuse Call. Pricep, dar...

— Niciun dar, spuse Anastasia, clătinând din cap. Tu și cu Aaron trebuie să vă întoarceți la somn. Sunteți mult prea importanți să vă expuneți la riscuri. Încearcă să ții minte asta.

Terminând de vorbit, deschise ușa. Când Call păși spre locul unde așteptau Tamara și Aaron, auzi ușa trântindu-se în spatele lui.

CAPITOLUL ȘAPTE

— Ați fost fără mine? întrebă Jasper, înfigând furculița în budinca cenușie din farfuria sa.

Era după-amiază. Call, Tamara și Aaron, după aventura din tuneluri de cu o noapte în urmă, dormiseră toți până după micul dejun. La ore, pe Call îl duruse capul și, buimac, era cât pe ce să scape o minge de foc în capul Tamarei și-și arsese degetele. Își amintise că trebuia să-l scoată afară pe Havoc abia pe la mijlocul zilei și a trebuit să curețe mizeria. Revenirea la școală nu se arăta așa de ușoară pe cât crezuse el.

— A fost o chestie spontană, spuse Call, pe un ton conciliant, după care, amintindu-și cui se adresa, continuă: Nu că aș vrea să te iau cu mine undeva, dar, în cazul de față, lăsându-te deoparte, a fost doar un avantaj suplimentar.

— Hei, spuse Jasper, mă străduiesc să-ți salvez viața!

— Nu-l lua în seamă, interveni Aaron. E arțăgos când e obosit.

— Ce v-a făcut Anastasia? întrebă Jasper. Tata îmi spunea mereu că este un soi de regină a gheții, rece bocnă.

– S-a purtat frumos cu Call, spuse Tamara. A fost ciudat. Pe mine nici nu m-a băgat în seamă, iar la Aaron abia dacă s-a uitat. Doar Call, Call, Call.

– Bănuiesc că eu sunt Makarul la modă, iar tu ești Makarul depășit, spuse Call. Eu fac uniforma asta albastră să arate *bine*.

Tamara râse. Aaron oftă profund dezamăgit.

– Uau! făcu Jasper, privindu-l pe Call cu ochii cât cepele. Nu mi-ați spus că delirează când este obosit.

Call sorbi îndelung lichidul cafeniu ca ceaiul din cana lui de lemn. Se ruga în sinea lui să conțină cafeină. Toată vara se răsfățase cu câte espresso-uri îi dorise inima – Alastair reparase un espresso Gaggia vechi, în stil deco, care pufăia ca o locomotivă –, iar acum, când chiar avea nevoie de unul, pas să găsească.

Obosise. Obosise să fie supravegheat de prieteni, chiar dacă prin asta încercau să-i salveze viața. Obosise să aibă deasupra capului o sabie a lui Damocles, asupra căreia nu avea niciun fel de control. Voia să meargă la școală ca un om normal și, în momentul acela, era în stare să facă orice ca acest lucru să se întâmple.

– Bine, spuse el, o să urmez planul vostru tâmpit.

– Ce? întrebă Jasper, încruntându-se. Care plan tâmpit?

Cu un mic salt, Call se urcă pe scaunul lui, apoi pe masă. Reuși cu greu să nu-și bage piciorul în budinca cenușie din fața lui Jasper și privi prin încăperea.

– Ah, nu, zise Aaron, cred că ai avut dreptate când ai spus că a luat-o razna din cauza oboselii.

Elevii râdeau și vorbeau între ei. Magii mestecau licheni. Apoi Rafe îl observă pe Call cocoțat pe masă. Chelălăi și o înghionti pe Gwenda, care stătea lângă el. Un murmur străbătu încăperea și curând toți se holbau la Call, arătându-l cu degetul și șopocăind.

– Call! șopti Tamara asemenea unui sufleur. Dă-te jos!

Call nici n-o luă în seamă.

– IA AUZIȚI! strigă el, îndeajuns de tare încât să se audă în întreg Refectoriul. LA MIEZUL NOPTII VOI FI LA BIBLIOTECĂ.

SINGUR.

Se așeză iarăși în scaun. Prietenii lui îl priveau cu ochii holbați. Îi putea vedea pe ceilalți ucenici din încăperea uitându-se la el. Gwenda îi șopti ceva la ureche Celiei și amândouă prinseră să chicotească. Alex Strike avea pe figură o expresie ciudată, îngrijorată. Maestra Milagros îl privea pe Call ca și cum ar fi căzut în cap, precum un copil.

— Asta... asta... ce-a fost asta? bâigui Tamara. Ți-ai pierdut mințile?

— S-a oferit drept momeală, spuse Aaron, privindu-l pe Call cu o expresie serioasă. Nădăjduiesc să fie o idee bună, adăugă el. Inconvenientul de a le da de știre tuturor că vei fi singur și că te pot ataca este că toți știi că vei fi singur și că te pot ataca.

— Pfff! făcu Tamara. Nimeni nu e atât de idiot să-l atace după anunțul ăsta public. Ar fi prinși de îndată.

Call ridică din umeri și luă o îmbucătură zdravănă de licheni. Se simțea ciudat de bine. Lucrurile reintraseră în normal – toți prietenii lui credeau că s-a țăcănit și că va face ceva necugetat.

Un mic surâs își găsi loc în colțul gurii sale.

— Cineva să-l sedeze de urgență, spuse Jasper. Cine știe ce-i mai trăsnește prin cap!

Dar fie că lichidul cafeniu pe care-l băuse Call conținea cafeină, fie conținea altceva de ajutor, acesta simți cum energia prinse să-i alerge prin vine. Nu se mai simțea nicidecum obosit. Se simțea pregătit.

↑ ≈ Δ ○ @

Când ajunse la bibliotecă în seara aceea, Call se aștepta oarecum să dea peste o mulțime de gură-cască, dar nu era nimeni. Tamara, Aaron și Jasper făcură un control, uitându-se pe după rafturi, în vreme ce Havoc adulmecă pe sub mese. Încăperea era cât se poate de pustie.

Call se așeză la una dintre mese, luminată de o stalactită masivă

care fusese băgată prin mijlocul lemnului, ținându-i masa de podea. În interiorul stalactitei lumina se rotea și strălucea.

— E-n regulă, spuse Tamara revenind de la ultimul etaj al bibliotecii în spirală. Ești singur-singurel.

Aaron își puse mâna pe umărul lui Call.

— Nu uita, spuse el, dacă trebuie să faci vreo magie a haosului, nu încerca s-o faci cu forțele tale proprii. Eu sunt contragreutatea ta. Voi fi afară, împreună cu ceilalți. Folosește-mă, bazează-te pe energia haosului din mine, ca și cum ai folosi aerul atunci când ești sub apă.

Call aprobă din cap, iar Aaron se depărtă de el și-l prinse pe Havoc de coamă. Ochii lui de un verde-închis erau îngrijorați.

— Încearcă să nu faci ceva prostesc, îi spuse Jasper. Uite, încearcă să te faci că citești ceva, în loc să lânzezești ca un vierme.

Ca o remarcă oarecum sfătoasă, nu era chiar printre cele mai nașpa ziceri ale lui.

Aruncă un teanc de cărți pe masă, în fața lui Call, și se întoarse să plece.

Call îi urmări cu privirea pe prietenii săi care ieșeau din bibliotecă. Un minut mai târziu, era complet singur. *Bazează-te pe mine*, spusese Aaron. Dar adevărul era altul: Call încă se temea să-l folosească pe Aaron drept contragreutate. Lucrul acesta îl transformase pe Constantine Madden în Inamicul Morții. Toți magii haosului trebuiau să aibă o contragreutate care era o ființă umană, un suflet viu care să-i mențină în lumea reală și să le împiedice alunecarea în haos. Contragreutatea lui Constantine fusese fratele său geamăn, Jericho. Apoi, într-o zi, magia îi scăpase de sub control. Îl copleșise și căutase magia fratelui său pentru a se ancora de ea. Dar nu reușise decât să-și distrugă fratele.

Call nu-și putea imagina cum ar fi fost lucrul acesta – s-o ucizi fără să vrei pe ființa pe care o iubești. *Eu ar trebui să știu cum este*, gândi el. La urma urmei, era ceva ce se întâmplase sufletului său și, evident, genul acesta de lucruri trebuia să lase o urmă. Dar Call nu simți nimic când se gândi la asta, decât teama că ar putea repeta

greșeala.

Poate asta era dovada că ceva nu era în regulă cu el. Ar fi trebuit să-l compătimizească pe Jericho, fratele mort. Dar compătimirea lui se îndrepta în totalitate spre Constantine.

— Call!

Să facă pe el, nu alta! Rotindu-se, văzu că cineva pătrunsese în bibliotecă, o blondină în jeanși și tricou, cu părul strâns în două codițe. Jenată, își ținea mâinile în buzunarele din spate ale jeanșilor.

— Call, spuse din nou Celia.

Făcu un pas în față, apropiindu-se de el. Roșise, ceea ce-l făcu și pe Call să roșească de îndată, de parcă îmbujorarea asta era ceva contagios, precum vărsatul de vânt.

— Spuneai că o să fii singur aici, așa că m-am gândit...

— Ei? făcu Call.

La ce s-o fi gândit Celia? Poate crezuse că și-a pierdut mințile și că trebuia dus la Infirmerie?

— M-am gândit că poate voiai să vorbești cu mine, spuse ea, așezându-se la o masă vizavi de masa lui. E greu să vorbești singur undeva... Refectoriul este mereu aglomerat, la fel și Galeria, și, în ultimul timp, nu te-am mai văzut plimbându-l pe Havoc...

Era adevărat. O vreme, anul trecut, Call și Celia îl plimbaseră împreună pe Havoc în fiecare seară. Dar acum nu mai era lăsat singur cu Havoc. Tamara și Jasper îl însoțeau cu rândul.

— Da, am fost...

Vocea lui Call se stinse. Se gândi dacă ar putea purta o discuție doar din frânturi de fraze. Dacă da, el și Celia ar fi fost demni de toată lauda.

— De unde ai astea? întrebă Celia, izbucnind deodată în râs.

Call își plecă privirea și-și dădu seama că se referea la cărțile din fața lui.

Elementele focului și vrăji de dragoste, Curs introductiv.

Alchimia dragostei.

Magia apei și vrăji de promisiuni: cum s-o faci să spună da.

O să-l *ucidă* pe Jasper!

– Păi eu... ăăă... eu doar... e pentru o lucrare, spuse Call.

Celia își puse coatele pe genunchi și-l privi gânditoare.

– Dacă vrei să ieșim împreună, Call, pur și simplu cere-mi să ieșim împreună, spuse ea. De-acum suntem în anul trei și te plac de când eram în Anul de Fier.

– *Pe bune?*

Call era uluit.

Ea îi zâmbi nesigură.

– Nu ți-ai dat seama? Toate zilele acelea când l-am plimbat pe Havoc. Și sărutul. Credeam că știi, dar Gwenda mi-a sugerat să-ți spun de-a dreptul, și iată-mă..

– Ți-a sugerat că ar trebui să-mi spui?

Call se simțea prost repetând spusele ei, dar mintea i se golise aproape cu totul. Oare ar trebui să-i mulțumească, să considere faptul că-l plăcea drept un compliment? Nu părea în regulă. Poate că ar fi bine să-i spună și el ei că o plăcea – asta era adevărul! –, dar ce ar fi *însemnat* asta? Vor ieși împreună? Se vor săruta? Însemna că nu-l vor mai plimba pe Havoc împreună, glumind și chicotind?

Când Call deschise gura să spună ceva – deși nu era prea sigur ce –, Tamara și Jasper goneau pe scări spre palier. Aaron și Havoc apărură de sus. Lupul Călăreț al Haosului începu să latre. Aaron părea gata de luptă.

– Stai pe loc! urlă Jasper.

Din palma Tamarei porni un snop de foc.

Celia se întoarse cu ochii cât cepele.

Flăcările se stinseră brusc. Tamara își duse mâinile la spate.

– Ăăă... bună, spuse ea, cu un râs jenat și aproape isteric. Noi tocmai...

– Ce faci *tu* aici? întrebă Aaron.

În ochii lui încă stăruiau sclipiri războinice și vocea îi suna diferit de alte împrejurări. Trebuie că fuseseră cu adevărat surprinși când văzuseră că prietenul lor nu era singur – surprinși și speriați.

— Call tocmai îmi propunea să ieșim împreună, spuse Celia, buimacă și în mod clar tulburată. Sau cel puțin așa cred. Dar voi ce faceți aici? De ce urlați ca apucații?

Timp de un minut lung, păstrară cu toți tăcerea. Call habar nu avea cum putea să-i explice ce se petrecea. *Poate că ar trebui să fiu pur și simplu cinstit*, se gândi el. *Cât de cât!* Nu trebuia să-i spună toată povestea cu Căpitanul Bot-de-pește. După care-și dădu seama că nimic n-ar avea sens dacă nu l-ar menționa pe căpitan. Trebuia însă să spună ceva. Era prietena lui.

— Treaba este că cineva încearcă..., începu Call, simțind cum stânjeneala i se strecoară în tot corpul.

Era sigur că va spune ceva idiot și că Tamara va fi martoră și va face haz de el. Era sigur că Celia nu avea să înțeleagă.

— Am venit să te rog să fii prietena mea, spuse deodată Jasper, cu voce tare, întrerupând explicația lui Call. De aceea am spus „Stai pe loc”. Pentru că... ăăă... voiam să-l opresc să te roage să fii prietena lui înainte să o fac eu. Nu fi cu el! Fii cu mine!

Sprâncenele lui Aaron săriră în sus. Tamara scoase un icnet. Call nu-și credea urechilor.

Celia îl privi uimită pe Jasper.

— Îți place de mine?

— Da, spuse el, cu privirea oarecum speriată. Te plac nespun.

Call își aminti că, atunci când Jasper îl întrebase dacă îi place de Celia, adăugase că s-ar putea să-i ceară și el să iasă împreună. Așa să fi fost? Sau doar încerca să-i abată atenția de la ce se întâmpla de fapt? Sau încerca să-l enerveze pe Call? Ultima variantă părea cea mai plauzibilă.

Celia își îndreptă din nou privirea spre Call, așteptând să spună sau să facă ceva. El o privi la rândul lui perplex.

În cele din urmă, ea oftă și se întoarse spre Jasper.

— Mi-ar plăcea să fiu prietena ta, spuse ea.

— Bun, cred că suntem cu toții de acord că a fost un fiasco total, spuse Aaron, pe când se târau cu toții spre camerele lor.

— Nu și pentru Jasper, punctă Tamara, care, spre necazul lui Call, înclina să creadă că întâmplarea avea hazul ei.

Mai că nu explodase străduindu-se să nu izbucnească în râs după ce Celia căzuse de acord să iasă cu Jasper. Call nu era sigur cine fusese mai nedumerit, el sau Jasper, dar Jasper își revenise iute și apucase să-i spună Cелiei ce bine se vor simți ei la Galerie.

În momentul acela, Call renunțase. Ieșise din bibliotecă. Aaron, Tamara și Havoc o luaseră pe urmele lui.

Acum Tamara voia să danseze cu Havoc, făcându-l să-și pună labele din față pe umerii ei.

— Va fi cea mai tare întâlnire din toate timpurile, spuse ea. Jasper nu știe nimic despre fete. O să-i ofere probabil un buchet de pești fără ochi.

— N-o să fie cea mai tare întâlnire din toate timpurile! izbucni Call. Jasper o face doar ca să mă *enerveze*. Probabil că se va comporta grosolan cu Celia. Îi va răni sentimentele și va fi numai vina mea.

— Pentru Dumnezeu, Call! se oțărî Tamara. N-o să fie grosolan cu Celia. Nu e totul legat de tine.

— *Asta este!* spuse Call.

— Poate că nu!

Vocea Tamarei devenise tăioasă.

— Poate că o place cu adevărat pe Celia.

— Cred că vă scapă amândurora elementul principal, spuse Aaron, când cotiră pe coridorul care se îngusta. Dacă Celia este ucigașul?

— *Ce?* spuse Call.

— Păi, a venit știind că ești singur în bibliotecă, punctă Aaron.

— Să se convingă dacă o să-i cer să iasă cu mine, spuse Call.

— Asta e varianta ei. Cred că a apărut și a simțit că ceva nu e în regulă, așa că a blufat.

— De ce ar vrea Celia să-l omoare pe Call? întrebă Tamara.

Ajunseseră la camerele lor și fata își folosi brățara pentru a deschide ușa. Intrară în zona întunecoasă în care dormeau. Havoc sări iute pe canapea și se întinse pe îndelete, pregătit de somn.

— Chiar, spuse Call, de ce ar vrea ea să mă omoare?

— Poate că lucrează pentru vreo organizație, replică Aaron cu încăpățănare. Uite ce e, Drew avea un trecut complet fantezist. Nu era cel care spunea că e. Maestrul Rufus vorbea despre un spion. Poate că ea este spionul.

Call clătină din cap, desfăcându-l pe Miri de centură și punând cuțitul pe masa de bucătărie.

— Celia provine dintr-o veche familie de magi. Ea este cine spune că este.

— De unde știi? continuă Aaron. Faptul că ți-a vorbit despre nu știu ce mătușă nu înseamnă că e și adevărat. Sau poate că întreaga familie îl sprijină pe Inamic. Ții minte cum ai crezut că bilețelul venea de la ea? Dacă *chiar* venea de la ea? E o explicație mai simplă decât oricare alta. Și apoi, dacă ai putea spune că e spioană, n-ar fi o spioană foarte *bună*, așa-i?

— În felul acesta poți să-l acuzi și pe Havoc că este spion, spuse Call.

Îl priviră cu toți pe Havoc. Dormea cu limba atârându-i pe podea. În somn, dădea din labe ca și cum ar fi fugărit o rață imaginară.

— Nu spun că ar trebui s-o ducem în fața Adunării în momentul ăsta, spuse Aaron. Doar că e musai s-o ținem sub observație. Așa cum ar trebui să facem cu oricine are un comportament ciudat.

— Dacă voia să-i ceară Call o întâlnire, nu e deloc *ciudat*, spuse Tamara, scărpinându-l pe Havoc pe burtă. În fine, poate puțin, dar nu ilegal.

— Mulțumesc, spuse Call. Mulțumesc pentru ajutor.

Îl ridică pe Miri și se îndreptă spre dormitorul său, după care se întoarse în pragul ușii, privindu-l pe Aaron.

— Mă duc să mă culc.

— Și eu, spuse Aaron încrucișându-și brațele la piept. O să dorm pe podea, în fața ușii tale. În caz că cineva va încerca un atac peste noapte.

Lui Call îi căzură umerii.

— Chiar e necesar?

Drept răspuns, Aaron se lungi în fața ușii de la dormitorul lui Call, ducându-și din nou brațele la piept și închizându-și ochii. Havoc se lungi lângă el.

Trădătorule, gândi Call. Cu un oftat, se retrase în cameră, închizând ferm ușa.

Încăperea era scăldată într-o lumină fosforescentă cețoasă. Call își aruncă bocancii și se așeză pe pat. Îl durea piciorul. Se simțea obosit, fără entuziasm și mai închiudat pe Celia și pe Jasper decât anticipase. Își putea vedea imaginea în oglinda dulapului. Arăta istovit. În spatele lui, camera era plină de umbre.

Call înlemni.

Una dintre umbre se mișca!

CAPITOLUL OPT

Call încercă să țipe. Știa că trebuia să țipe, dar surpriza și groaza îi luaseră piuitul. Umbra se mișcă din nou, descolăcindu-se de pe tavanul din piatră zgrunțuroasă. Alunecând tot mai aproape de mușchiul fosforescent, speranța deșartă a lui Call că nu era decât o iluzie creată de lumină pieri.

Era un elemental de aer uriaș, rapid și pe alocuri lipsit de substanță. Aducea cu un țipar gigantic, venit din abisul oceanului, asta dacă țiparii ar avea guri enorme, pline de dinți, de o parte și de alta a corpurilor lor lungi. Se mișca alene, asemenea aerului umed și rece care prevestește furtuna.

— Aaron, încercă el să strige, dar nu-i ieși decât o șoaptă prea nevolnică să fie auzită și de altcineva decât de elemental.

Unul dintre capetele sale se desprinse de tavan cu un pleoscăit surd și prinse să se legene spre el. Avea gura deschisă și Call văzu, în ciuda faptului că era format din aer efemer, că gura avea dinți ce păreau foarte reali și foarte ascuțiți. Pielea din jurul gurii era trasă înapoi, astfel încât hăul ce îl deschidea avea un rictus permanent.

Părea că-l va rupe în două și apoi va râde de el. Capul nu avea ochi, ci doar danteluri.

Miri, gândi el. Pumnalul pe care i-l dăduse Alastair, cel meșterit de mama sa. Era pe noptieră, la câțiva pași în spatele lui. L-ar putea vedea elementalul? Call nu era sigur. Încet, încet se retrase spre capul patului. Își întinse trupul, expunându-și cele mai vulnerabile părți – gâtul și stomacul. Elementalul înaintă spre el, ca și cum ar fi adulmecat aerul.

Call înghiți în sec, întinse mâna deasupra capului său, până când degetele detectară plăselele lui *Miri*.

În camera alăturată, *Havoc* prinse să latre.

Elementalul țâșni! Un strigăt purcese din plămâniile lui Call, care apucă pumnalul și se redresă, lovind orbește înainte. Greutatea creaturii îl aruncă înapoi în pat. Cavitata lui bucală hăpăi spre el, în vreme ce pumnalul se înfipse sub falca creaturii. Încercă să-l împingă înapoi cu pumnalul, dar, deși tăișul pătrunsese adânc în carnea eterică a creaturii, aceasta se apropie și mai mult.

Îi simți dinții hidoși pe piele și ghearele ascuțite sfâșiindu-i hainele și sfârtecându-i pielea. Se rostogoli în pat, simțind căldura sângelui. Încă nu-i provocase răni, dar știa că asta avea să urmeze.

Dacă ar fi supraviețuit.

Elementalul se învârti iute ca o tornadă și se aruncă asupra lui Call chiar când acesta sărise spre ușă. Îl putea auzi pe *Havoc* lătrând nebunește dincolo, putea auzi vocea somnoroasă, nedeslușită a lui *Aaron*:

– Ce e? Ce s-a-ntâmplat, băiatule?

Call trase de ușă. Nu se deschise.

– *Aaron*! urlă el, recăpătându-și vocea. *Aaron*, este un elemental aici! Deschide ușa!

– Call! se auzi vocea disperată a lui *Aaron*.

Clața se mișcă și ușa se clătină în tocul ei, dar nu se dădu deoparte.

– E blocată cu vrăji de ferecare! strigă *Aaron*. Call, dă-te

deoparte! Înapoi!

Lui Call nu trebuia să-i spui de două ori. Se trase din dreptul ușii și se azvârli spre dulap, deschizându-l dintr-o mișcare, cu elementalul pe urmele lui. Matahala lovi ușa dulapului, împrăștiind așchii de lemn în toate direcțiile. Call mai avu timp doar să sară într-o parte și să se târască sub pat, când elementalul îl atacă din nou. Call nu-și opri mișcarea, apărând de partea cealaltă a saltelei. Elementalul era o masă încolăcită deasupra lui. Unul dintre capetele lui se îndesase sub pat, dar celălalt se trase înapoi, șuierând și pregătindu-se de atac.

Call îl ridică pe Miri, când dinspre ușă se auzi o explozie ușoară. Elementalul se roti spre ea, cu gura căscată de uluială. Întunericul rodea din marginile ușii, dar nu era numai întunericul.

Haosul.

Call simți smulgerea în coșul pieptului și-și dădu seama ce se întâmpla. Aaron își folosea magia haosului, bazându-se pe Call drept contragreutate. Call rămase nemișcat, în timp ce ușa prinse să se fărâmițeze bucată cu bucată.

Și dispăru, absorbită în vid. Aaron țâșni în cameră, cu ochii în care-i sclipea nebunia.

— *Makar!* răcni el, cu mâna ridicată în lumina neagră invocată ce ardea în jur. Idiotule, folosește-ți magia!

Elementalul se zvârcolea, dezorientat total de apariția bruscă a lui Aaron. Call zvâcni în picioare și întinse mâna spre haos. Simți golul sălbatic, turbulent, al vidului deschis. Întunericul se împrăștie în dormitor.

Elementalul de aer dădu drumul unui strigăt pâșcâit și pluti spre deschiderea ce dădea în încăperea comună. În trecere, lovi umărul lui Aaron, alunecând spre camera Tamarei.

Ea deschise ușa exact când el se repezi la gâtlejul ei.

Tamara se lăsă în jos, rostogolindu-se pe sub el cu o agilitate mai mare decât ar fi putut dovedi Call într-o mie de ani. Havoc se repezi spre ea, dându-se la creatură. Elementalul pivotă în aer, agitându-și

picioarele groaznice și deschizându-și larg fălcile hidoase cât să-i hăpăie pe de-a-ntregul.

Aaron își uni puterile cu cele ale lui Call. Haosul creșu, tentaculele uleioase ale nimicului pătrunzând în cameră. Din deschiderea spre vid apărură ceva ca un fum colorat și având forma zbârlită a unei pisici lucioase, monstruoase, cu ochi nenumărați.

Un elemental al haosului dădu buzna în cameră.

Call scoase un sunet din gât. Să deschizi haosul era una, să chemi un elemental al haosului era altceva.

Elementalul de aer se roti, simțind o nouă amenințare. Scoase un găjăit prelung din gât. Apoi se repezi la elementalul haosului în același moment în care acesta din urmă se repezea spre el. Se întâlneau în aer. Elementalul haosului îl mușcă pe elementalul de aer de partea de jos, încolăcindu-l și strângându-l tot mai mult.

Ușa de la camera lor se deschise și Maestrul Rufus dădu năvală înăuntru, urmat de Maestra Milagros.

— Call..., începu Rufus să strige.

După care observă elementele încolăcite în aer. Timp de un minut, păru fascinat. Apoi tăie aerul cu mâna și suflă.

Suflul său deveni o undă de șoc care cuprinse elementele. Camera se cutremură. Call căzu pe podea, iar elementalul de aer se înfioră și se disipă în vârtejuri rotitoare asemenea unor mici furtuni de nisip. Elementalul haosului împrășcă peretele ca o pată de cerneală. Și nici că-și mai recăpătă forma.

— Frate! exclamă Aaron.

Bătăile inimii lui Call se potoliră. Call se ridică în picioare. Tamara, într-o pijama albastră – cu pantalonii sfâșiați la genunchi străbătu camera spre el, punându-i o mână pe umăr. Call trebui să se forțeze să nu se sprijine de ea, așa cum simți dintr-odată nevoia s-o facă.

Își coborî privirea pe piept, spre cămașa sfâșiată și spre sângele care curgea încă. Rănile nu erau adânci, dar îl usturau precum înțepăturile de albine.

Aaron îl mângâia pe Havoc pe cap, privind gânditor spre locul unde se găsisse elementalul aerului.

— Am auzit tot tămbălăul, spuse Maestra Milagros. Nu ne-ar fi trecut prin cap... să fii rănit așa de grav.

— Sunt în regulă, spuse Call.

Maestrul Rufus oftă, era vădit că se pierduse cu firea. Toți erau zăpăciți, dar era neobișnuit să-l vadă pe Maestrul Rufus altfel decât perfect calm. Call se simți prost. Maestrul Rufus le spusese să nu pornească investigațiile, însă ei o făcuseră oricum. Și mai venise și Jasper cu un plan total idiot. Cum de niciunul dintre ei nu-și dăduse seama că, făcând cunoscut locul în care urma să se găsească prietenul lor Call, făcuseră cunoscut și faptul că nu se va afla în camera sa?! Cine voia să pătrundă la el în cameră a știut exact când s-o facă.

— Ucenici, să ne așezăm cu toții, spuse Maestrul Rufus. Îmi puteți spune ce s-a întâmplat. După care vom putea hotărî ce urmează să facem mai departe.

Maestra Milagros merse la ușa dinspre hol.

— Vreau să mă asigur că nimeni nu va ieși sau nu va intra aici, spuse ea. Absolut nimeni.

Părea cam paranoică. Pentru Call era foarte liniștitor. Și el simțea paranoia cum îi dădea târcoale.

Se așeză pe canapea, alături de Tamara și de Aaron. De cum se așezară, Havoc sări în poala lui Call și prinse să-l lingă pe față. Tamara vorbi în numele tuturor, explicând cum se aflau toți în bibliotecă, studiind cu Jasper, și cum se întorseseră în camerele lor. Nu aminti de acrobația lui Call din Refectoriu și nici de planul lor, iar Call i-a fost recunoscător. Deja se simțea prost și îngrozit.

Call explică felul în care găsisse creatura în camera lui și cum ușa fusese ferecată cu o vrajă. Când începu să vorbească, își simți mâinile prinzând să tremure și le duse între genunchi, ca să-și ascundă tremuratul în fața Maestrului Rufus și a prietenilor săi.

După ce auzi de vraja de ferecare, Maestrul Rufus se ridică să

cerceteze ce mai rămăsese din ușă. Dar, Aaron făcând-o să dispară cam cu totul, nu erau multe de văzut.

După câteva minute, Maestrul Rufus oftă.

— Va trebui să aducem o echipă de magi aici. Și, având în vedere că ar putea fi și altceva la mijloc, o să vă mutăm pe toți trei în alte încăperi. Definitiv. Știu că e târziu, dar mă simt obligat să vă cer să luați doar ce aveți pe voi. O să vă aducem și restul lucrurilor după ce ne vom asigura că e totul în regulă cu ele.

— Chiar trebuie să procedați așa? întrebă Tamara.

Maestrul Rufus îi aruncă cea mai neînduplecată privire a lui.

— Trebuie!

Aaron se ridică în picioare.

— Păi, eu sunt gata de plecare. Nici nu mi-am schimbat hainele. Și nici Call.

Tamara își luă uniforma din dormitor și reveni în încăperea comună, cu bocancii în mână. Call privi în jur la simbolurile de pe pereți, la pietrele strălucitoare, la vatra uriașă. Camerele acestea erau ale lor, confortabile, familiare. Dar nu era sigur că s-ar mai fi putut urca în pat să privească în tavan, fără să vadă creatura lipită de el. Se cutremură. În acel moment nu știa dacă va mai putea să doarmă vreodată.

↑ ≈ Δ ○ @

Apartamentul în care-i duse Maestrul Rufus nu era prea diferit de cel al lor. De altfel, Call știa că majoritatea apartamentelor elevilor erau asemănătoare – între două și cinci dormitoare grupate în jurul unei camere comune, unde elevii puteau mânca și învăța.

În noul spațiu se aflau patru dormitoare. Fiecare avea dreptul la unul, inclusiv Havoc, care se aruncă lângă patul din camera lui, adormind cu toate patru labele în sus. Call se asigură că lupul său e bine, după care veni în camera comună, unde Tamara și Aaron ședeau pe canapea. Aaron avea mâneca ridicată și brațul întins.

Tamara îi cerceta atentă antebrațul pe care se lățea o pată mare și roșiatică.

— Este ca o arsură, dar nu e arsură, spuse ea. Poate un soi de reacție la impactul cu magia haosului?

— Dar el este un Makar, se opuse Call. Magia haosului nu l-ar răni. De ce nu i-ai arătat brațul Maestrului Rufus?

Nu părea să fie o rană gravă, dar Call punea mâna în foc că durea al naibii.

Aaron oftă.

— Nu prea-mi pasă de asta, spuse el. Or să-și bată capul, ne vor impune noi restricții, dar nici ei nu știu ce e de făcut mai mult decât știu eu. O să hotărască să fii păzit de alții douăzeci și patru de ore, șapte zile din șapte, dar nimeni nu se va putea descurca mai bine decât o facem noi. Și apoi, nici tu nu te-ai dat în stambă că sângerezi.

Își rulă mâneca la loc.

— O să fac un duș, adăugă el. Încă mă mai simt năclăit după ce m-a atins creatura aia.

Tamara dădu din mână plictisită, iar Aaron se îndreptă spre ușa care dădea la dușuri și la căzi.

— Ești bine? îl întrebă ea pe Call, după ce Aaron plecă.

— Așa cred, răspunse Call. Nu înțeleg nicidecum de ce am fi mai în siguranță în apartamentul ăsta.

— Pentru că doar câțiva știu că suntem aici, spuse Tamara.

Vorbise cam din scurt, dar nu din pricină că ar fi fost supărată pe Call, ci doar obosită.

— Maestrul Rufus nu mai are încredere decât în puțini oameni. Ceea ce înseamnă că oricine poate fi spionul. Practic oricine.

— Anastasia..., începu Call, când ușa se deschise și intră Maestrul Rufus.

Fața sa smeadă era lipsită de expresie, dar Call începuse să intuiască starea Maestrului după atitudinea sa, după poziția umerilor. Iar Maestrul Rufus era foarte tensionat.

— Call, spuse el, pot să-ți vorbesc un minut?

Call o privi pe Tamara, care ridică din umeri.

— Orice ai de spus, poți să spui în fața Tamarei, zise el.

Maestrul Rufus nu păru să se amuze.

— Call, nu suntem la film. Ori vrei să vorbim între patru ochi, ori o să cerneți nisip toată săptămâna viitoare.

Tamara pufăi pe nări.

— Asta e o invitație să mă duc la culcare.

Se ridică, făcând cosițele de păr negru să-i unduiască, și dispăru în dormitor, nu înainte să-i facă lui Call un semn de noapte bună.

Maestrul Rufus nu se așeză. Doar își sprijini trupul voluminos de marginea mesei.

— Call, spuse el, știm că cineva care are acces la magia complexă te urmărește. Dar ceea ce nu știm e de ce nu sunt și pe urmele lui Aaron?

Call se simți ușor jignit.

— Și eu sunt Makar!

Un colț al gurii Maestrului Rufus se ridică, lucru care nu-l făcu pe Call mai fericit.

— Cred că ar trebui să prezint altfel lucrurile. Nu vreau să spun că nu ai fi o țintă valoroasă, dar este ciudat ca cineva să te vâneze în mod exclusiv, cu atât mai mult cu cât Aaron este Makar de mai mult timp. De ce nu încercă să vă omoare pe amândoi?

— Poate asta se și întâmplă, spuse Call. Vreau să spun că de ambele părți era prezent și Aaron. Poate că elementalul l-ar fi luat la rând după ce termina cu mine.

— Și poate candelabrul avea nevoie de un declanșator înainte să cadă, iar asasinul l-a așteptat pe Aaron să vină în încăperea...?

— Exact, spuse Call, ușurat că ipoteza aceasta venea direct din partea Maestrului Rufus.

Deși cuvântul *asasin* nu-i prea plăcuse. I se plimba prin cap, sâsâind ca un șarpe. *Asasin* suna mult mai groaznic decât *șpion*.

Maestrul Rufus se încruntă.

— Poate. Dar eu cred că, încă de când ai venit la Magisterium,

păstrezi niște secrete. Mai întâi pe ale tatălui tău, acum ale tale proprii. Dacă știi cine te vânează sau de ce, trebuie să-mi spui, ca să te pot apăra mai bine.

Call încercă să nu-și ridice privirea speriată spre Maestrul Rufus. *El habar nu are de Căpitanul Bot-de-pește, își reaminti Call. Pune și el o întrebare.* Palmele și subsuorile lui Call transpirau abundent. Făcuse tot ce putuse să-și mențină pe chip o expresie neutră, dar nu era sigur că și reușise.

— Nu există nimic să nu-ți fi spus, minți cât de bine putea el. Dacă cineva încearcă să mă omoare pe mine, nu și pe Aaron, nu știu de ce.

— Oricine ar fi fost, a găsit un mod de a pătrunde în camera ta, spuse Maestrul Rufus. Nimeni nu ar putea face asta, doar voi trei și cu mine. Și totuși mai era și un elemental care te aștepta... pe tavan.

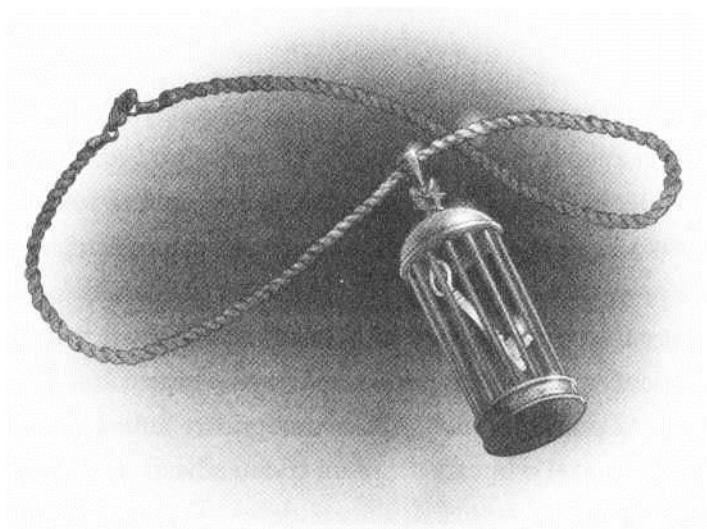
Call se cutremură, dar tăcu mîlc. Ce ar fi putut să spună?

Maestrul Rufus păru dezamăgit.

— Aș vrea să fii sigur că te poți încrede în mine. Sper că-ți dai seama cât de serioase sunt lucrurile.

Call se gândi la Aaron și la nu-este-chiar-o-arsură a lui. Se gândi la elemental și la ochii săi groaznici, privind la el prin întuneric, la ghearele intrându-i în piele. Se gândi la anul care trecuse și la toate lucrurile pe care nu i le spusese Maestrului Rufus despre nereușita lor de a aduce înapoi Alkahestul. Dacă ar fi fost un om mai bun, s-ar fi spovedit Maestrului Rufus atunci și acolo. Dar, dacă ar fi fost un om mai bun, probabil că, mai întâi de toate, nici n-ar fi existat vreo problemă.

— Nu știu nimic. Nu am niciun secret, îi spuse Call Maestrului Rufus. Sunt ca o carte deschisă.

CAPITOLUL NOUĂ

Următoarele câteva zile se succedară fără să se întâmple nimic. Lui Call nu-i plăceau noile lor camere, care păreau mai mult camere de hotel decât camere de locuit. Magii le aduseră cărți, caiete și haine noi – ori de câte ori Call trecea pe lângă vechea lor ușă o vedea baricadată cu un drug de fier. Își încercase brățara pe încuietoare, dar nu reușise nimic. Nu-i plăcea faptul că Miri fusese închis acolo și, până în acel moment, nu găsisese curajul necesar să-i roage pe magi să-i aducă înapoi pumnalul. Din fericire, reușise să ia cu el brățara lui Constantine Madden doar datorită faptului că o purta deasupra celei proprii, ascunsă sub mâneca uniformei sau a pijamalei. Știa că ar fi trebuit s-o dea jos, poate chiar să scape de ea, dar constatase că ideea de a renunța la ea îi dădea dureri de cap.

Sila lui pentru cameră deveni și mai aprigă atunci când Tamara dădu la iveală o fotografie fixată sub un colț al patului ei. Era o poză care-l înfățișa pe Drew zâmbind celui care-l fotografia, cu un braț trecut peste umerii Maestrului Joseph. În poză, Drew era mic, să fi

avut zece ani, și nu arăta ca unul care l-ar fi torturat pe Aaron doar ca să se distreze. Și Maestrul Joseph, în fotografie, arăta aidoma acelor tați în vârstă, cu alură de profesori, care-și doreau ca progeniturile lor să citească în franceză cărțile cu poze. Nu aducea cu un psihopat care crescuse un psihopat și mai mare. Nu aducea cu un tip care să pună stăpânire pe lume.

Call nu-și putea lua ochii de la fotografie. Într-o parte era ruptă, dar un braț și o bucată dintr-un tricou albastru indicau faptul că mai fusese o persoană alături de ei. Tricoul avea dungii negre. Pentru o clipă, îngrozit, Call gândi că ar putea privi la brațul Inamicului Morții, înainte să-și aducă aminte că Constantine Madden era mort atunci când se născuse Drew.

Dar nu erau doar noutatea camerei, lipsa lui Miri și fotografia cele care-i dădeau fiori lui Call. Nu-i plăcea nici felul în care Maestrul Rufus îi privea în acele zile. Nu-i plăcea cum Tamara privea agitată peste umăr, în spatele ei. Nu-i plăcea cuta nouă, semn de îngrijorare, apărută între sprâncenele lui Aaron. Și mai ales îi dispăcea faptul că niciunul dintre prietenii lui nu-l scăpau din ochi.

— Opt ochi sunt mai buni decât unul, răspuse Aaron, când Call pretinse să-l plimbe pe Havoc de unul singur.

— Am *doi* ochi, îi reaminti Call.

— Bineînțeles, spuse Aaron, e un fel de a spune.

— Speri s-o întâlnești pe Celia, nu-i așa? întrebă Tamara, îndemnându-l pe Aaron să-i arunce o altă privire severă lui Call.

Întâlnirea dintre Celia și Jasper era în vinerea aceea, iar Aaron considera că era ocazia perfectă de a afla dacă ea era spionul. Tamara reușise să obțină o mulțime de amănunte despre întâlnirea Celinei. Urma să se desfășoare în Galerie, unde aveau să se vadă la ora opt, după cină, și să se uite la un film.

— Pare ceva nevinovat, spuse Tamara, dând din umeri, pe când mâncau de prânz un fel constând din paste de licheni.

— Normal că *pare* nevinovat, spuse Aaron. Doar nu te aștepți să-și facă așa de devreme cunoscute intențiile rele.

Aruncă o privire spre Celia care chicotea veselă cu Rafe și cu Gwenda. Jasper stătea lângă Kai și părea să se afle în toiul unei povestiri însuflețite.

— Dacă e Celia, cum de a reușit să pună mâna pe un elemental gigantic? întrebă Call. Fără să... știți voi, fără s-o omoare și să o mănânce?!

— Elementalele nu mănâncă oameni, preciză Tamara. Le absorb energia.

Call tăcu un moment. Își aminti de Drew, care fusese ucis de un elemental al haosului, sub privirile îngrozite ale lui Call, în primul an al acestuia. Își aminti cum pielea lui Drew devenise albastră, apoi cenușie, iar ochii i se secătuiseră.

— ... pare ciudat, îl auzi Call pe Aaron, revenindu-și din reverie.

— Ce e ciudat? întrebă Call.

— Felul în care toți se uită la noi, răspunse Tamara cu o voce joasă. Ai observat?

Call nu remarcase. Dar acum, că Tamara îi atrăsese atenția, își dădu seama că ceilalți se zgâiau la ei, cu deosebire la Aaron. Și nu așa cum îl priveau în mod obișnuit, cu admirație sau în genul *Uite un Makar*.

Era altfel. Ochii erau mijiiți, vocile coborâte. Ceilalți îi priveau bănuitori, șoptind și arătând cu degetul. Îi cam întorceau lui Call stomacul pe dos.

— Ce se petrece? întrebă Aaron, dezorientat. Am ceva pe față?

— Chiar vrei să știi? rosti o voce deasupra capetelor lor.

Call își ridică ochii. Era Jasper.

— Toată lumea vorbește de elementalul care mai că l-a înfulecat pe Call...

— Elementalele *nu haleasc oameni*, întări Tamara, întrerupându-l.

Jasper ridică din umeri.

— Bine. Cum zici tu. În fine, oamenii vorbesc că Aaron ar fi cel care l-a chemat.

Call icni.

— Ridicol! spuse el.

Aaron își plimbă privirea în jurul camerei. Când întâlnea ochii vreunui ucenic, acesta și-i ferea. Câțiva din Anul de Fier prinseră să chicotească. Unul începu să bâzâie.

— Cine spune asta? întrebă Aaron, reîntorcându-se spre Jasper.

Avea urechile roz, iar pe chip avea expresia celui care ar fi preferat să se afle oriunde altundeva decât acolo unde se găsea.

— Toată lumea, spuse Jasper. Este un zvon. Bănuiesc pentru că se consideră că Makarii sunt instabili și așa mai departe, și-și închipuie că ai vrut să-l omori pe Callum. Vreau să spun că unii socotesc că este de înțeles, întrucât Call este așa de enervant, însă alții apreciază că ar fi vorba despre un soi de triunghi amoros între voi doi și Tamara.

— *Jasper!* rosti Tamara pe tonul ei cel mai ferm. Spune-le oamenilor că nu e adevărat.

— Care parte? întrebă Jasper.

— Nimic nu este adevărat! spuse Tamara, înălțându-și dramatic vocea.

Jasper își ridică ambele mâini ca și cum s-ar fi predat.

— Perfect! Dar știi cum e bârfa! Nimeni n-o să plece urechea la mine.

Acestea fiind spuse, făcu stânga-mprejur și se reîntoarse la mâncarea lui.

— Nu-l ascultați, îi spuse Tamara lui Aaron. Este ridicol și devine josnic când e speriat. Probabil că are emoții cu întâlnirea lui și te ia pe tine în bețe.

Se poate, gândi Call, dar ceva se petrecea cu adevărat. Oamenii aruncau priviri furișate spre ei. Call se ridică și-l urmă pe Jasper, prinzându-l de cot ca și cum ar fi prins un castron mare cu lichid cafeniu cu miros de scorțișoară și usturoi.

— Jasper, stai, spuse el. Nu poți să ne torni toate alea și după aia să-ți iei coada pe spinare. Cine a pornit zvonul? Cine l-a inventat? Măcar o bănuială tot ai tu.

Băiatul se încruntă.

— Nu eu, dacă asta vrei să sugerezi, deși, trebuie s-o spun, am părerile mele. Aaron ți-a spus două povești diferite despre trecutul lui. Destul de suspect. Habar nu avem de unde vine sau care este familia lui adevărată. A apărut pur și simplu din senin, după care... Bum! Makar!

— Aaron este un băiat de treabă, spuse Call. Mai bun decât mulți dintre noi.

Jasper oftă. Nu râdea, nici nu chicotea și nici nu etala una dintre mutrele sale afectate.

— Nu crezi că e suspect? insistă el.

— Nu, răspunse Call, pășind înapoi spre masă.

Fierbea de furie. Jasper era un idiot. De fapt, toți cei din încăperea erau idioți, cu excepția lui, a Tamarei și a lui Aaron. Se lăsă să cadă pe scaunul lui. Tamara era aplecată spre Aaron, ținând o mână pe umărul lui.

— Bine, spuse Aaron, pe un ton tensionat. Dar cred că ar trebui să plecăm.

— Ce este? întrebă Call.

— Îi spuneam să nu lase lucrurile astea să-l rănească, spuse Tamara.

Era îmbujorată, cu pete roșii pe obraji ei de culoarea cafelei prăjite. Call știa că asta însemna că era îndârjită.

— Ridicol, repetă Call. O să se răsufle. Nimeni nu poate să creadă o gogoasă ca asta mult timp.

Dar expresia de pe chipul lui Aaron îi spunea lui Call că lucrul ăsta nu-l liniștea. Ochii lui verzi săgetau prin Refectoriu ca și cum s-ar fi așteptat oarecum ca ceilalți să arunce în el cu ce le venea la mână.

— O să mă întorc în cameră, spuse el.

— Stai pe loc!

Era Alex Strike, silueta lui sfrijită, prelungă, aruncând o umbră peste masa lor. Brățara Anului de Aur străluci când își întinse mâna.

În palmă ținea trei pietricele rotunde, roșietice.

— Astea sunt pentru tine.

— Vrei să joci bile? bănuiești Call.

Gura lui Alex se încreți într-un surâs.

— Sunt pietre-călăuze, spuse el răsfirându-și degetele. La noapte, Maeștrii au o întâlnire. Sunteți invitați. Câte o piatră pentru fiecare dintre voi.

— Suntem invitați? întrebă Aaron, în vreme ce fiecare dintre ei își culegea piatra din palma lui Alex, care arăta neliniștit. De ce?

— N-am habar. Eu sunt doar mesagerul.

— Și cu astea ce facem? întrebă Call, examinându-și piatra.

Perfect sferică și strălucitoare, aducea foarte mult cu o bilă roșie. De felul celor mari, cu care arunci.

— Maeștrii își țin adunările mereu în alt loc, pentru a păstra siguranța, spuse Alex. Dacă nu aveți o piatră din asta, nu puteți găsi locul. Întâlnirea începe la șase, lăsați piatra să vă poarte acolo unde sunteți așteptați.

↑ ≈ Δ ○ ◎

Ora șase îi găsi pe tustrei stând în noua lor cameră comună, împreună cu Havoc, și holbându-se la pietrele pe care le țineau în mâini. Erau îmbrăcați toți trei în uniformele lor albastre. Aaron își lustruise pantofii, iar Tamara își lăsase părul desfăcut, bentițe aurii sclipind deasupra urechilor ei. Concesia pe care Call o făcuse eleganței fusese să se spele pe față.

— Hei! exclamă Tamara, când piatra ei prinse să sclipească asemenea unei luminițe de Crăciun.

Urmă piatra lui Aaron, iar apoi luci și piatra lui Call. Se ridicară tustrei.

— Havoc, stai aici! îi spuse Call lupului său.

După întâlnirea anterioară cu Adunarea, nu voia să le mai ofere vreun pretext să-și amintească de existența lui.

Pe hol, Tamara se folosi de piatră ca să găsească drumul. Când greșea direcția, strălucirea pietrei pălea.

— Maestrul Rufus ar fi trebuit să ne dea așa ceva când am fost în tuneluri, spuse Call pășind înainte. În locul hărții dispărute.

— Poate că ar fi zădărnicit scopul lecției, punctă Aaron, adunându-și degetele peste piatră, ca să nu mai fie nevoit să-și mijească ochii din pricina strălucirii ei. Știți voi, să-și găsească fiecare propriul drum.

— Nu te da mare, spuse Tamara, virând brusc.

Toate trei pietrele își diminuează lucirea.

— Cred că... ăăă... ai cotit greșit, spuse Call arătând înapoi, spre sala mare cu o cascadă subterană, pe care piatra părea s-o indice drept continuare a drumului.

— Hai, spuse ea, escaladând panta din fața ei.

Call și Aaron n-avură încotro și trebură s-o urmeze.

Fata fu nevoită să-și plece capul ca să treacă prin micul pasaj ce ducea spre un spațiu cu tavan înalt, de care atârnavă mai mulți lilieci strânși unii în alții și care chițâiau. Întreaga încăpere mirosea a lilieci. Call își ciupi nasul.

— Ce faci, Tamara? întrebă Aaron în șoaptă.

Ea se încovoie și se târî într-un pasaj îngust. Call și Aaron schimbară priviri îngrijorate. Era periculos să explorezi peșterile fără o hartă sau un ghid de vreun fel. Existau prăpăstii adânci și lacuri cu mâl bolborositor, ca să nu-i mai amintim pe elementali.

Intrând în pasaj după Tamara, Call spera din tot sufletul că știa încotro se îndrepta.

Simțea pietrele zgrunțuroase sub mână, în vreme ce se târa prin ceea ce părea un tunel creat de natură. La un moment dat se îngustă așa de mult, încât Call crezu că nu vor mai putea trece. Inima îi porni la galop când constată că singura lor sursă de lumină pălea tot mai mult. După câteva minute încordate, spațiul se deschise spre o încăpere necunoscută, dar care nu părea primejdioasă. Pietrele lor străluciră.

— Vrei să ne explici și nouă care e șpilul? întrebă Call.

Tamara își puse mâinile în șolduri.

— Nu știm cine este pe urmele tale. Poate fi unul dintre Maeștri sau altcineva care știe unde se va ține adunarea. Nu puteam urma traseul direct. Putea să fie o capcană. Treaba cu pietrele astea este să ne asigure că nu ne-am rătăcit.

— Deșteaptă treabă, spuse Call, încercând să ignore spaima care-i întorsese stomacul pe dos.

Voia să creadă că, oricine ar fi fost dușmanul sau dușmanii lui, nu făceau parte dintre Maeștrii actuali din școală. Voia să creadă că era vorba doar de vreo slugă servilă a Maestrului Joseph sau de vreun hidos mag de rând care-i ura pe Makari. Sau de vreun elev pe care Call să-l fi scos din minți. Call știa că putea fi din cale-afară de enervant, cu precădere când își dădea silința.

Call încă rumega aceste gânduri, când ajunseră în încăperea aleasă de magi pentru adunare. Întârziaseră, căci întâlnirea deja începuse. Un grup de Maeștri îmbrăcați în negru se așezaseră în jurul unui semicerc format din bile fin șlefuite. O bancă lungă, joasă, de marmură, așezată în afara semicercului, permitea Maeștrilor să stea cu fața spre centrul încăperii. Stalactitele care atârnavă de tavan se terminau în bulbi rotunzi de piatră transparentă, fiecare emanând o lumină gălbuie.

— Tamara, Aaron și Call, glăsui Maestrul Rufus, când intrară în încăpere. Vă rog să luați loc.

Arătă spre trei grămezi de pietre netede îngrămădite una peste alta, aflate chiar în fața mesei Maeștrilor. Call făcu ochii cât cepele. Urmau să *stea* pe alea? Oare pietrele nu se vor împrăștia, făcându-i să cadă la podea în posturi stânjenitoare?

Dar Tamara trecu pe lângă el cu pas încrezător și se așeză pe una dintre grămezi. Se așezase ușor, încrucșișându-și brațele la piept, iar pietrele rămaseră pe loc. Aaron o urmă, iar după el veni și Call, aruncându-se pe grămada lui. Pietrele sâsâiră și zângăniră când greutatea lui le făcu să se depărteze, dar se simțea ca și cum se

adâncise într-un jilț făcut din caramele, deși nu era la fel de lipicios, iar pietrele se modulară și se redistribuiră în jurul lui până se simți pe cât de confortabil îi permitea piciorul.

— Super! exclamă Call. Avem nevoie de așa ceva în camera noastră comună.

— Call, spuse Rufus, posac.

Call avu simțământul că Maestrul încă îl bănuia că deținea secrete pe care nu voia să le dezvăluie.

— Te rog să faci mai puține comentarii legate de mobilă, avem o adunare aici.

Zău? Credeam că e o petrecere! vru să spună Call, dar n-o făcu. Era clar că nici nu se putea vorbi despre atmosfera unei petreceri. Maestrul North și Maestra Milagros îl încadrară pe Rufus. Anastasia Tarquin, cu părul ei argintiu ca oțelul, adunat în vârful capului, se așeză lângă capătul mesei, fixându-și privirea întunecată pe Call.

— Despre ce este vorba? întrebă Aaron, plimbându-și privirea prin încăpere. Avem necazuri?

— Nu, spuse Maestra Milagros.

— Poate, spuse în același timp Maestrul North, icnind, încercăm doar să conchidem cum s-a putut petrece atacul, adăugă el, aruncând o privire spre Anastasia. Avem o mulțime de paznici. Știm prin ce ai trecut, dar ai putea să ne mai spui o dată toată povestea, să ne limpezim mintea?

Call se strădui să le povestească, se strădui să se concentreze pe detalii care ar fi putut să fie de ajutor, în pofida groazei și a neputinței pe care le încerca. Tamara și Aaron se grăbiră să expună variantele lor. Call insistă pe ajutorul neprecupețit dat de Havoc, fiind neliniștit de viziunea pe care o avea Adunarea cu privire la animalele Călăreți ai Haosului.

— Cineva este foarte hotărât. Dacă cineva știe de ce, ar fi timpul potrivit să ne spună.

Maestrul îl privi sever pe Call din spatele mesei, ca și cum l-ar fi impulsionat și mai mult să-și dea drumul la gură. După ce Call

adusese Adunării capul Inamicului Morții, credea că secretul lui se afla în siguranță, dar acum simțea mai mult ca niciodată că stă să iasă la suprafață. Dacă ar fi putut să li-l spună! Dacă ar fi putut să creadă că Call era *diferit* de Constantine!

Call deschise gura, dar nu ieși niciun sunet. De răspuns, răspunse Tamara.

– Habar n-avem de ce ar vrea cineva să-l rănească pe Call, spuse ea. Call nu are dușmani.

– N-aș merge așa departe, murmură Call, dar Tamara îl lovi cu piciorul – tare.

– Printre elevi circulă un zvon, spuse Maestra Milagros. N-am vrea să-l amintim, dar trebuie să o auzim de la voi. Aaron, ai avut vreo legătură cu atacul elementalului?

– Bineînțeles că nu! strigă Call.

De astă dată Tamara nu-l mai lovi ca să-i amendeze ieșirea.

– Trebuie să o spună Aaron, spuse cu blândețe Maestra Milagros.

Aaron își plecă privirea pe mâini.

– Nu, nu am avut nicio legătură. Nu l-aș răni pe Call. Nu aș răni pe nimeni.

– Te credem, Aaron. Call este un Makar, spuse Maestrul Rockmaple, un mag scund cu o barbă roșie și zbârlită.

Call nu-l plăcuse la Testul de Fier, dar se bucura că Maestrul Rockmaple îl credea pe Aaron.

– Există mai multe motive pentru cei care se opun Magisteriumului și care stau la baza atacului asupra unui Makar. Cred că preocuparea noastră principală ar trebui să fie descoperirea modului în care un elemental rău a pătruns în camera unui elev și – și mai important – cum ne putem asigura că acest lucru nu se va mai întâmpla.

Call îl privi pe Aaron. Acesta încă își studia degetele, ciugulindu-și pielițele din jurul unghiilor. Pentru prima oară, Call constată că erau roase până în carne.

— Nu a fost un elemental oarecare, spuse Maestrul Rufus. Ci unul dintre marile elementale. Unul dintre cele din propriile noastre temnițe. Numele lui era Skelmis.

Call își aminti de Automones care, cu un an în urmă, distrusese casa unui prieten al tatălui său, nerăbdător să-l ucidă pe Call. Automones a fost și el unul dintre elementalele mari. Era tulburător gândul că cineva încercase să-l omoare pe Call încă de acum un an și că părea în stare să înhame la muncă cele mai puternice creaturi din Magisterium pentru a-și atinge scopul. Call se întrebă dacă, la urma urmei, n-ar putea fi unul dintre Maeștri. Se uită în jurul mesei și se cutremură.

— O să avem nevoie de voi trei să răspundeți la întrebări legate de amănunte, spuse Maestrul North. Și asta poate lua ceva timp. Există o anchetă în curs care investighează dacă Anastasia Tarquin a manifestat neglijență în îndeplinirea sarcinilor unui gardian al elementalelor. Maestrul Rockmaple va consemna cele constatate și le va raporta Adunării.

— Deja v-am explicat, spuse Anastasia.

Era îmbrăcată în costumul ei alb obișnuit și-și ținea părul ei de gheață în piepteni de fildeș. Pe degete îi luceau inele de aur alb. Chiar și brățara ei era făcută dintr-o piele cenușiu-pal. Singura culoare de pe chipul ei se datora ochilor roșii de nesomn sau neliniște.

— Elementalul Skelmis a fost probabil eliberat înainte să desemnez paznicii, continuă ea. Există doar două pietre vrăjite care deschid grottele elementalelor. Una se află în permanență la gâtul meu. Cealaltă se află într-un seif închis prin magie în camera mea, încuiat cu trei lacăte separate. I-am urmărit cu atenție pe toți cei care au intrat și au ieșit. Ați văzut notițele. Ați vorbit cu paznicii. Faptul că aruncați vina pe mine pentru că astfel vi se oferă un pretext să scoateți din școală un reprezentant al Adunării nu va face niciunui dintre noi vreun bine.

— Prin urmare, dacă tu nu ai notat pe nimeni că ar fi intrat,

înseamnă că nu a intrat nimeni? Asta ar trebui să credem? întrebă Maestrul North.

Anastasia se ridică, lovind masa cu mâinile și făcându-l pe Call să tresară.

— Dacă vreți să mă acuzați de ceva, faceți-o direct. Credeți că sunt în cârdășie cu forțele Inamicului? Credeți că am produs rău cu intenție acestui băiat și prietenilor săi?

— Nu, sigur că nu, spuse Maestrul North, dând vădit înapoi. Nu te acuz de nimic intenționat. Spun că poți să-ți lauzi cât vrei paznicii, dar nu o să ne convingi.

— Deci mă considerați incompetentă, spuse ea cu o voce de gheață.

— Tu ce preferi? spuse Maestrul Rufus făcând un pas în față. Pentru că e ori una, ori cealaltă. Dacă Maestrul North nu vrea să pună punctul pe *i*, o să-l pun eu. Era responsabilitatea ta să te asiguri că nimeni nu va putea elibera un elemental din grotlele de lângă Magisterium. Și totuși unul a scăpat și mai că a omorât un elev, pe unul dintre ucenicii mei. Este vina ta, Tarquin, fie că-ți place sau nu.

— Nu este posibil, insistă ea. V-am spus, nu aș face nimic care să-l rănească pe Callum sau pe Aaron. N-aș lăsa niciodată ca un elev să fie pus în primejdie.

Auzind că n-a fost menționată, Tamara pufăi pe nări.

— Și totuși s-au aflat într-un pericol uriaș, spuse Maestrul Rufus. Prin urmare, ajută-ne să aflăm ce s-a întâmplat.

Anastasia se lasă înapoi pe locul ei.

— Prea bine!

Duse mâna la gât și scoase un lanț de sub cămașă, de care atârna o colivie mare, iar în colivie se afla o cheie de bronz a cărei parte lată era un simbol alchimic pentru creuzet.

— Când am preluat paza drumului care duce la grotlele elementalelor întunecate, m-am asigurat că nu mă voi despărți de cheie.

— Și cealaltă cheie? întrebă Maestrul North. Există două chei. Ai

spus că pe cealaltă ai încuiat-o. Ar fi putut cineva s-o fure și apoi s-o pună la loc?

— Puțin probabil, răspunse Anastasia. Ca să intri în seiful meu, trebuie să treci de trei încuietori vrăjite de sine stătătoare. Iar seiful a fost adus aici cu celelalte lucruri ale mele. Maestrul Taisuke m-a ajutat să-l închid în stâncă.

— Ce fel de vrăji de închidere ai folosit? întrebă Maestra Milagros. Anastasia șovăi, apoi oftă.

— Presupun că va trebui oricum să le schimb, deși eu consider că nu e posibil ca cineva să fi făcut ceea ce sugerați voi. Bine. Prima vrajă este o parolă, care trebuie spusă cu voce tare. Și, nu, n-am de gând să v-o spun. Nu am spus-o nimănui.

Pentru o clipă, își privi mâinile cu manichiură perfectă. În cea mai mare parte din timp părea mai în vârstă decât era, mai în vârstă decât Alastair, și în acel moment chiar așa arăta.

Apoi își ridică ușor capul, iar expresia de pe chipul ei reținea ceva din agerimea arătată până atunci.

— A doua este o mică vrajă isteață, declanșată de parolă. În seif apare o gaură în care, dacă-ți bagi mâna, ești mușcat de un șarpe elemental care otrăvește hoțul cu o toxină letală. Ca să treci de ea, trebuie să arunci foc în deschidere.

Într-un colț al gurii ei apăru un mic surâs răutăcios.

— Super, șopti Aaron.

Call era de acord cu el.

— Apoi, la urmă, mai este și a treia vrajă, creată de mine. Sunteți primii cărora le spun despre ea și regret că trebuie înlocuită. Odată focul aruncat, nimic vizibil nu se va schimba. În acest moment poți penetra deschizătura cât timp te miști încet. Dacă-ți introduci mâna dintr-odată, vor suna alarmele, iar seiful se va închide iarăși. Oricum, se va crea iluzia unui șarpe elemental ieșind din gaură și pregătindu-se să se repeadă, așa că tentația de a te retrage iute este de înțeleș.

Un minut, cu toții așteptară în tăcere. Call ar fi putut spune că toți

se minunau de măsurile de siguranță luate de ea, dar, gândea el, se puteau minuna și de cât de complicat era totul, căci erau niște încuietori foarte inventive.

— Am terminat cu asta? Aici, în Magisterium, își face veacul ceva malefic, spuse Anastasia, înălțându-și fruntea. O știm cu toții. De aceea am și venit. Vă sugerez să găsim sursa lui, în loc să aruncăm acuzații fără fundament. Înainte să fie prea târziu.

Maestrul se întoarse spre Call, Aaron și Tamara.

— Vreau să înțelegeți că nimic din toate astea nu s-a mai întâmplat până acum în Magisterium și vrem să ne asigurăm că nici nu se va mai întâmpla vreodată. Voi trei puteți pleca. Vom continua fără voi, dar nu vă îndoiiți că vom descoperi ce s-a întâmplat.

Era limpede că magii aveau să discute toată noaptea, deși practic nu aveau niciun indiciu care să-i fi putut duce la descoperirea spionului. Deodată, Call se gândi la Jericho Madden și la moartea lui cauzată de un accident: un experiment care se terminase prost. Fusesse o anchetă și atunci? Se arătaseră și atunci fără rost oamenii cu degetul unii pe alții?

— Eu cred în continuare că cel mai eficient lucru este *să-i învățăm*, spuse Anastasia, cu o voce vădit tăioasă. Puteți să mă acuzați de neglijență, dar asta nu înseamnă că voi nu v-ați neglijat îndatoririle.

— Îi învăț, spuse Maestrul Rufus, aruncându-i una dintre cele mai severe priviri ale lui. Îi învăț ceea ce trebuie să cunoască.

— Ah! făcu ea, și era limpede că nu mai era indispusă, căci se convinsese că câștigase. Prin urmare, Callum și Aaron știu că au puterea să scoată un suflet viu dintr-un trup? Se pricep s-o facă? Ce ușurare, pentru eu că credeam că sunteți așa de îngroziți de abilitățile lor încât plănuiați să-i lăsați să bâjbâie, chiar dacă erau cât pe ce să fie uciși.

— Le-am dat liber elevilor, spuse Maestrul North, cu o căldură neobișnuită. Tarquin, lasă-i să plece. Mai sfidează-mă o dată și o să-ți interzic să mai intri în școală, indiferent ce hotărăște Adunarea.

Ieșiți din încăperea unde avea loc întâlnirea, Call se întoarse spre

Aaron și Tamara. Tamara își ridică sprâncenele într-o mișcare care tindea să exprime întreaga ciudățenie a acestei Adunări. Aaron clătină din cap. După un timp, întâlnește un drumeag cunoscut, lucru bun, căci se știa că pietrele puteau fi folosite doar pentru o singură călătorie și se puteau întoarce la locul Adunării oricând.

În cele din urmă, Aaron spuse:

— Bine că am plecat de acolo înainte de întâlnirea lui Jasper. Devenisem îngrijorat.

— Doar nu crezi că Celia este implicată? spuse Call. Adică, nu crezi *cu adevărat*, așa-i?

— Știu că nu vrei să fie ea, spuse Aaron, pășind pe lângă mușchiul care strălucea cu reflexii albastrii când îl atingeau cu respirațiile lor. Știu că tu crezi că ți-e prietenă, dar trebuie să fim cu ochii-n patru. Celia a făcut ceva ciudat când s-au desfășurat cele două atacuri. S-ar putea să fie o coincidență. Sau nu.

— Și cum ne va ajuta întâlnirea? întrebă Tamara. Chiar dacă e vorba despre Celia, Jasper nu este în vizor.

— Jasper mi-a promis că o să spună niște lucruri despre Call. Dacă ea o să muște momeala, o să aflăm.

Tamara își dădu ochii peste cap. Gândea că poate Call n-o să vadă asta în lumina palidă a mușchilor, dar el observase gestul.

↑ ≈ Δ ○ ◎

Ajunseră gâfâind la Galeria care era luminată de noapte, cu mănunchiuri smălțuite de mușchi ce licăreau în albastru și verde. Elevii se bălăceau în iazuri adânci, în care apa avea o culoare turcoaz. Call își aminti de prima lui vizită aici: îl invitase Celia, în Anul de Fier, și fusese unul dintre primele lucruri din Magisterium care-i plăcuse cu adevărat. Îl lăsase cu gura căscată, dându-și seama că niciun om obișnuit nu va avea vreodată ocazia să vadă ce vedea el acolo.

Acum privea locul ca pe ceva cunoscut. Îi recunoscă pe câțiva: pe

Alex, care lenevea într-un colț alături de sora Tamarei și de o altă fată din Anul de Aur. Gwenda și Rafe se bălăceau într-unul dintre iazuri, împrășcându-se cu apă. Kai era călare pe tuburile de sticlă care eliberau dulciuri efervescente, cu o mână afundată în muntele de dulciuri și cu cealaltă ținând o carte.

— Uită-te la mine! strigă o voce.

Pentru o clipă, Call crezu că vede o siluetă slăbănoagă, cu păr castaniu, purtând un tricou uzat făcându-i semne. Cineva care avea ochi negri și un chip prea palid.

Drew.

Call clipi și imaginea se topi, prefăcându-se în Rafe plonjând în iaz. Apa se împrăștie în tot locul. Ceilalți aplaudară și chiuiră. Aaron se aplecă și le șopti lui Call și Tamarei:

— Uite-i acolo!

Arătă spre locul în care se găseau Celia și Jasper – o canapea violet, mare, capitonată. Celia arăta drăguț într-o rochie roz, cu părul strâns într-o coadă de cal. Jasper arăta ca Jasper.

Între ei plutea un castron de piatră. Celia își adânci degetele în el, iar când le scoase, acestea străluceau. Suflă spre ele și o mulțime de baloane multicolore se ridicară spre tavan. Ea chicoti.

— Hm, spuse Call. Celia se uită la Jasper cu ochi de vițel. Ciudat. Nici măcar nu-l *place* pe Jasper. Cel puțin nu a recunoscut vreodată așa ceva.

— Îl ademeneste în ghearele ei, spuse Aaron.

— Sunteți idioți amândoi, spuse Tamara, resemnată. Veniți pe aici.

Se strecurară pe lângă marele bar plin cu gustări și dulciuri, lipindu-se de perete. Era întuneric. Call urma lumina emanată de bentițele aurii ale Tamarei. Când ajunseră în partea opusă, se găsiră taman în spatele canapelei violet, mult mai aproape de Celia și de Jasper. Părea că-i venise rândul lui Jasper la castron. Îi aruncă Celinei o privire plină de înțelesuri, după care suflă asupra degetelor lui. În aer se ridicară baloane în formă de inimioare.

— Ce grețos, spuse Call. Îmi vine să vărs.

Tamara trebui să-și astupe gura cu mâna ca să-și înăbușe râsul.

— E o întâlnire, spuse ea, după ce-și stăpâni icnetele. La întâlniri trebuie să te simți bine.

— Sau să te prefaci, spuse Aaron, mijind ochii la Celia.

Chiar credea în vinovăția ei.

— Și cum te simți bine holbându-te unul la celălalt? întrebă Call.

— Bine, spuse Tamara aruncându-le amândurora o privire foarte adâncă. Dacă voi doi, bufonilor, ați ieși cu o fată, cum ați proceda?

Call remarcă faptul că, după ce Jasper se aplecă spre ea șoptindu-i ceva, obrajii Celinei deveniră roz. Era ciudat să privești. Mai întâi că era straniu să-l vadă pe Jasper comportându-se frumos cu cineva. De obicei, chiar și atunci când lua înfățișarea lui de nu-chiar-mârșav-pe-deplin, tot te călca pe nervi prin ce spunea. Dar cu Celia părea să se comporte ca un om normal.

Iar ea îl privea topită.

Lucru care era *total nedrept*, din moment ce singurul motiv pentru care îi ceruse Jasper să iasă cu el era să ascundă ce făcuseră ei în bibliotecă.

Dacă stai să te gândești, Celia fusese întotdeauna de părere că, atunci când îl considera pe Jasper un nemernic, Call exagera.

Poate că-l plăcea pe Jasper! Poate că doar pretinsese că-l plăcea pe Call, ca să se apropie de Jasper!

— Nu știu, răspuse Aaron. Orice ar vrea ea să facă.

Call uitase de întrebarea la care răspundea Aaron. Pentru o clipă, Call speră oarecum că, la urma urmei, Celia era spionul. Dacă era, Jasper și-o luase pe bune.

Tamara îl lovi pe Call în umăr.

— Frate! Ție chiar îți place de ea!

— Ce? N... nu, bâigui el. Eram adâncit în gânduri. Despre cum Jasper este un nemernic și jumătate.

Aaron dădu din cap, ca un înțelept. Jasper și Celia își afundară degetele în același timp și suflară, stârnind miraje de fluturi și păsări

zburând prin aer. Izbucniră amândoi în râs, chiar înainte ca una dintre păsările lui Jasper să plonjeze și să înghită unul dintre fluturii Celinei.

Așa-i mai bine! zâmbi Call. Se întrebă ce s-ar întâmpla dacă ar crea mirajul unei pisici care să vâneze toate păsările.

— Ar trebui s-o rogi să iasă cu tine, dacă o plăci așa de mult, spuse încet Tamara, alegându-și cu grijă cuvintele. Adică te-ar ierta dacă i-ai explica.

— Ce să-i explice? întrebă Aaron.

Call îl auzi pe Jasper plângându-se Celinei de Fuzzball, hermina Gwendei. Și, deși Celia îi spusese lui Call *anul trecut* de reacția alergică a lui Jasper la Fuzzball, prin urmare Jasper trebuia să știe că ea știe, Celia tot se prefăcu că abia atunci afla despre chestia asta. Jasper înghiți gălușca. Turuia fără oprire despre nenorocita de hermină și cât de mult îi dispăcea, iar ea se purta ca și cum ar fi fost *fascinată*.

Lui Call îi venea să țipe.

— Ia uite, spuse Celia, după ce Jasper își termină muniția cu hermina. Alex Strike pune un film. Vrei să-l vedem?

Alex era un mag al aerului și una dintre modalitățile prin care-și arăta talentul era să modeleze aer colorat pe un perete al Galeriei, creând iluzia unui film obișnuit. Uneori schimba finalurile, ca să se amuze. Call își amintea limpede de un Ewok, un droid și fantoma Darth Vader dansând conga în versiunea lui Alex la *Întoarcerea lui Jedi*.

Jasper îi întinse mâna Celinei, ajutând-o să se scoale de pe canapea. Se îndreptară împreună spre latura de vest a sălii, unde fuseseră aranjate rânduri de scaunele joase. Găsiră două locuri alăturate exact când lumina din acea parte a peșterii se micșora și pe perete erau proiectate primele cadre ale filmului.

— A venit momentul, șopti Aaron. Va profita de întuneric ca să-l facă inconștient.

Deodată, Call se simți epuizat de întreaga tevatură.

— Nu, nu o va face, spuse el. Am fost de zeci de ori singur cu ea. Dacă ar fi avut intenția să-mi facă rău, ar fi făcut-o. Trebuie să lăsăm baltă varianta asta. Singurul pericol la întâlnirea asta este ca Jasper s-o plictisească pe Celia cu balivernele lui.

— Sau să ne plictisească pe noi, murmură Tamara. Call are dreptate, Aaron. Jasper a promis să scoată de la ea tot ce știe despre Call, dar cred că putem spune cu mâna pe inimă că a uitat cu desăvârșire.

Pe perete se mișcau forme închipuind ciudate modele de lumină. Call îl putea vedea pe Alex stând în spate și mișcându-și încet mâinile ca să facă imaginile să danseze. Din ce putea spune Call, filmul era o combinație între *Povestea jucăriilor* și *Jurassic Park*, în care jucăriile erau urmărite pe ecran de velociraptori.

— E o fundătură, spuse Call. Dar am o idee despre ce am putea face la noapte.

Aaron își ridică surprins privirea.

— Ce?

— Dacă cineva a coborât în temnița elementalelor și l-a eliberat pe Skelmis, atunci există niște martori. Trebuie să existe.

— Celelalte elementale, spuse Tamara, dându-și seama numaidecât la ce se referea. Sunt întemnițate acolo. Trebuie că au văzut ce s-a întâmplat.

— Păi, membrii Adunării nu le-au interogat deja? spuse Aaron.

— Nu neapărat, spuse Call. Cei mai mulți se tem de elementale. Nu le văd ca pe niște creaturi cu care ai putea să vorbești. Și nu pot scăpa de preconcepția asta. Dar cu doi Makari... și un elemental într-o cușcă...

— E o nebunie, spuse Tamara, dar ochii ei căprui se aprinseseră.

— Vrei să spui că nu te bagi? întrebă Call.

— Ba nu, spuse Tamara. Spun doar că e o nebunie. Cum ajungem acolo jos?

— De fapt, la Adunare, Anastasia ne-a dat toate detaliile despre cum putem s-o facem, spuse Call. Spunea că ține o cheie în camera ei

și una atârnată la gât. Tot ce avem de făcut este să intrăm la ea în cameră atunci când știm că nu e acolo și să înhățăm cheia.

— Și paznicii? întrebă Aaron. Ce facem cu paznicii de la ușă?

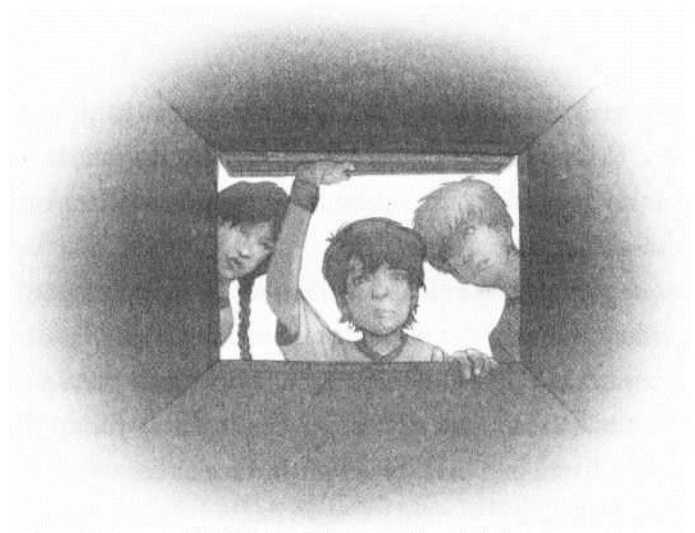
— O să vedem când o să ajungem colo, spuse Call. Spionul a intrat. Trebuie să existe o cale. Dacă n-o facem la noapte, o să schimbe toate vrăjile de ferecat. Nu o să mai pupăm o șansă ca asta.

Aaron îi aruncă Celiei o ultimă privire bănuitoare și dădu din cap. Trecură tustrei în hol. Îndreptându-se spre zona în care se aflau camerele Maeștrilor, Call își dădu seama că planul său are trei hibe. Prima: nu era sigur care era camera Anastasiei Tarquin. A doua: nu avea idee cum va intra. Și a treilea: odată intrați, vor trebui să ghicească parola.

Cât de greu poate să fie? se întrebă el. Probabil că parola ei era ceva evident. Ceva ce le-ar sări în ochi doar privind la lucrurile ei.

Și camera ei putea fi depistată cu ușurință. Îi privi pe Tamara și pe Aaron. Păreau gata să accepte că planul va funcționa. Poate că se și gândiseră la o cale. Și cel puțin făceau ceva, nu așteptau ca spionul să lovească din nou.

Call oftă. Dacă nu puteau conta pe Maeștri și pe Adunare ca să rezolve problema asta, atunci trebuia să treacă ei la acțiune.

CAPITOLUL ZECE

Nu le luă mult timp ca să ajungă pe coridoarele unde locuiau Maeștrii. Nu era o zonă a Magisteriumului în care Call să fi fost și mai înainte. Deși nu era interzis, singurii elevi care aveau curajul să se avânte în zonă erau asistenți ca Alex, cu sarcini precise, sau elevi care aduceau mesaje pentru Maeștri. Ca să mergi și altfel acolo îți trebuia o invitație, pentru a nu da de bucluc.

De fapt, Call se străduia din greu să arate încrezător și să meargă normal la sfatul Tamarei. Ar fi vrut să se strecoare pe lângă pereți, deși foarte puțini elevi treceau pe lângă ei. Și niciun Maestru. Erau încă adunați la ședința lor, încercând să descopere ce mersese prost, lucru bun pentru planul lui Call. Cu toate acestea, pătrunzând pe coridoarele unde se aflau dormitoarele Maeștrilor, lucrurile deveniră un pic înfricoșătoare.

Se distra ră ghicind cui îi aparținea o ușă sau alta. Cea a Maestrului Rockmaple era cea uriașă, ferecată în alamă, a Maestrului North, una simplă de metal, a Maestrului Rufus, cea de argint lucios.

Ușa care avea poza unei pisici atârnată de un fir, care purta sub ea mesajul AȘTEAPTĂ PUȚIN, aparținea cu siguranță Maestrei Milagros.

Ușa Anastasiei era la fel de ușor de descoperit. O rogojină albă, groasă, fusese amplasată în fața ei, iar ușa era făcută din marmură albă cu striuri negre, care arătau precum fumul. Call își aminti de mobila albă și scumpă care fusese cărată înăuntru în prima zi de școală.

— Asta e ușa ei, spuse el. Asta trebuie să fie.

— De acord! spuse Aaron apropiindu-se și pipăind marmura.

Examină incrustațiile ușii, dar, asemenea tuturor ușilor din Magisterium, nu avea balamale, ci doar o broască teșită în dreptul căreia ar fi trebuit să-ți vânturi brățara ca să poți intra. În cele din urmă, Aaron păși înapoi, ridicându-și mâna. Call simți o tracțiune cunoscută în coșul pieptului.

Aaron era pe cale să folosească magia haosului.

— Stai, spuse Call. N-o face decât dacă n-o să avem încotro.

Tracțiunea din piept se stinse, dar Aaron îi aruncă o privire care aproape că-l răni.

— Ce ai împotriva magiei haosului, așa, dintr-odată?

Call încercă să-și transpună gândurile confuze în cuvinte.

— Cred că atrage controlul Maeștrilor, spuse el. Cred că au posibilitatea să o simtă, cel puțin când este folosită în Magisterium.

— Eu cred că tărăboiul stârnit de Skelmis în apartamentul nostru i-a atras așa repede, spuse Tamara gânditoare. Deși au venit teribil de iute doar pentru nițică zarvă. Call s-ar putea să aibă dreptate.

— Bine, atunci, acceptă Aaron. Și ce propui?

În următoarele zece minute trebăluiră la ușă cu tot ce le-a putut trece prin cap. Tamara făcu o vrajă a focului, dar ușa rămase inaccesibilă. Nu reacționa nici la îngheț, nici la „Sesam, deschide-te” și nici la vraja de deschidere pe care Tamara o folosisese la cuștile din satul Ordinului Dezordinii. Stătea acolo și se uita la ei... ca o ușă.

Call descoperi că nu reacționa nici la loviturile cu piciorul.

— Chiar așa? spuse Aaron, după ce-și epuizaseră ideile și stăteau sprijiniți de peretele opus, transpirați din cap până-n picioare.

Privi spre afișul de pe ușa Maestrei Milagros.

— Atâta tevatură cu securitatea asta, iar noi nu putem trece de o ușă.

— Cineva a trecut de ușa *noastră*, punctă Tamara.

— Deci este posibil, adăugă Call. Sau cel puțin ar trebui să fie. Vreau să spun, știam că nu va fi ușor. Aceste uși reprezintă securitatea Magisteriumului. N-ar trebui să vânturăm o brățară prin dreptul lor și ele să se deschidă mintenaș.

Și, ca să exemplifice, își agită mâna prin dreptul ușii.

Se auzi un clic.

Tamara își îndreptă spatele.

— Cumva tocmai s-a...?

Aaron făcu doi pași pe hol și împinse ușa, care alunecă ușor într-o parte. Era descuiată.

— Nu e corect!

Tamara nu părea mulțumită, dimpotrivă, părea supărată.

— Ce-a fost asta? Ce s-a întâmplat? întrebă și se roti spre Call. Tu ai brățara ta obișnuită?

— Da, sigur, eu...

Call ridică manșeta cămășii sale termale. Privirea îi deveni fixă. Brățara sa era la locul ei, ce-i drept, dar uitase de cealaltă brățară, pe care o ascunsese deasupra cotului.

Brățara Inamicului Morții.

Tamara trase aer în piept.

— Nici *asta* nu are vreo noimă.

— O să cercetăm mai târziu, spuse Aaron din pragul ușii. Nu știm cât timp avem la dispoziție în camera ei.

Arăta neliniștit, dar și mult mai fericit decât fusese cu câteva momente mai înainte.

Call și Tamara intrară după el, deși tulburarea nu dispăruse de pe chipul Tamarei. Call simțea brățara Inamicului arzându-i brațul. De

ce nu o lăsase acasă, cu Alastair? De ce voise s-o poarte la școală? Îl ura pe Inamicul Morții. Chiar dacă, într-un fel, erau de aceeași factură, el ura tot ce reprezenta Constantine Madden și tot ceea ce devenise.

— Frate! exclamă Tamara, trăgând ușa după ei. Ia uitați-vă la camera asta!

Camera Anastasiei era uluitoare. Pereții licăreau, incrustați cu cuarț. Podeaua era acoperită de un covor de lână, gros și alb. Canapeaua era de catifea albă și tot albe erau masa și scaunele. Chiar și tablourile de pe perete erau pictate în nuanțe de alb, crem și argintiu.

— E ca și cum ai fi în interiorul unei perle, spuse Tamara, plimbându-se în cerc.

— Eu mă gândeam că am fi ca într-un balon uriaș de săpun, spuse Call.

Tamara îl fulgeră cu privirea. Aaron se vântura prin cameră, privind în spatele vitrinei (albă, cu vase albe) și pe după un raft (alb, pe care se găseau cărți legate în carton alb) și sub cufărul (alb) de pe podea. În cele din urmă, se apropie de o tapiserie lungă care atârna pe un perete. Fusesse țesută în fire bej, ivorii și negre și reprezenta un munte alb de zăpadă.

La Rinconada? se miră Call. *Masacrul Rece?*

Nu era sigur.

Aaron dădu tapiseria deoparte.

— Am găsit, spuse el, ridicând-o și trăgând-o în lateral.

În spatele ei se afla un seif uriaș, din oțel emailat. Chiar dacă era alb.

— Să fie parola ei derivată din cuvântul *alb*? sugeră Aaron, privind în jur. E limpede că e obsesia ei.

Tamara clătină din cap.

— În camera asta cineva l-ar putea rosti și din întâmplare.

Aaron se încruntă.

— Atunci poate opusul? Lignit, onix? Sau o culoare strălucitoare.

Roz-fluorescent!

Nu se întâmplă nimic.

— Ce știm despre ea? întrebă Call. Face parte din Adunare, nu? Și e măritată cu tatăl lui Alex, al cărui nume de familie este Strike, prin urmare este clar că nu i-a luat numele.

— Augustus Strike, rosti Tamara. A murit cu câțiva ani în urmă. Era destul de bătrân. Ai mei spuneau că se înțelegeau destul de bine.

— Și spunea de un soț înainte de asta și despre niște copii, spuse Call. Poate că au divorțat, dar, dacă nu, atunci au existat doi bărbați însurați cu ea și amândoi au murit. Poate că e una dintre femeile acelea care-și omoară soții pentru bani.

— O văduvă neagră? pufni Tamara. Dacă l-ar fi ucis pe Augustus Strike, oamenii ar fi aflat. Era un mag de mare importanță. Ea și-a câștigat locul în Adunare datorită lui, înainte de căsătorie era un mag oarecare din Europa.

— Ar putea pur și simplu să fie lipsită de noroc, spuse Call.

Nu realizase că tatăl lui Alex era mort. Se întreba dacă nu cumva părinții Tamarei ar fi încurajat-o pe Kimiya să renunțe la întâlnirile cu el din cauza singurătății lui. Anul acesta, Alex și Kimiya păreau din nou apropiați, dar Call nu prea știa cum să considere lucrul acesta.

— Alexander, spuse el. Alexander Strike.

Dar nici acesta nu era parola.

— Știm de unde veneau? întrebă Aaron. Europa e destul de mare.

— Franța! strigă Call.

Nu se petrecu nimic.

— Nu striga *Franța* și gata! îl bombăni Tamara. Mai sunt o mulțime de alte țări.

— Hai să ne uităm prin jur să vedem ce găsim, spuse Call, ridicându-și mâinile. Ce folosesc oamenii drept parole? Zilele lor de naștere? Zilele de naștere ale animalelor de companie?

Tamara dădu peste un carnețel legat în piele cenușiu-deschis, pitit sub un teanc de cărți. Conținea notițe referitoare la venirea și

plecarea paznicilor, nume ale elementalelor și o notă scrisă pe jumătate, adresată Adunării, în care se explica cum trebuie întărite măsurile de securitate la Magisterium și la Collegium cât timp cei doi Makari își desăvârșeau ucenicia.

Tamara citi conștiincioasă tot ceea ce ar fi putut folosi drept parolă, dar seiful rămânea impasibil.

Aaron descoperi un teanc mic cu fotografii în care erau mai mulți oameni posaci, doi bebeluși și o femeie foarte tânără, cu păr negru, ce stătea într-o parte, îmbrăcată într-o rochie lălâie. Fotografiile erau granulate și nimic din ele nu părea cunoscut. Peisajul era rural, cu câmpuri de flori în spatele lor. Să fi fost Alex unul dintre copiii? Call nu era sigur. Pentru el, toți bebelușii arătau cam la fel.

Pe spatele fotografiilor nu scria nimic. Nimic care să-i ajute să descopere parola.

La urmă, Call se uită sub patul ei. Era pe punctul să-și piardă speranțele. Erau atât de aproape de găsirea cheii cu ajutorul căreia ar fi putut să stea de vorbă cu elementalele, dar simțea tot mai acut că, pe măsură ce se străduiau să descopere parola, pe-atât își dădeau seama mai mult că era imposibil.

Sub pat se aflau mai multe perechi de pantofi albi cu toc jos și niște șlapi bej. Dincolo de aceștia se afla o cutie de lemn. Probabil că era singurul lucru din toată camera care nu avea vreo legătură cu culoarea albă. Băgându-se sub pat după ea, Call se întrebă dacă era sau nu a Anastasiei. Ar fi putut aparține ultimei persoane care folosisese camera.

O împinse în partea cealaltă și ocoli patul ca s-o examineze. Lemn ros și balamale ruginite, departe de stilul ei.

— Ce ai găsit? întrebă Aaron, apropiindu-se de Call.

Tamara se așeză lângă ei.

Call ridică ușor capacul...

...și Constantine Madden se uita la el!

Call simți parcă un pumn în plexul solar.

În fotografie era chiar Constantine Madden, fără îndoială.

Cunoștea chipul lui Constantine așa cum și-l cunoștea pe al lui, din nenumărate motive.

Nu era vizibil în întregime. Jumătate din față era tânără și încă chipeșă. Cealaltă jumătate era acoperită de o mască de argint. Nu era aceeași cu cea purtată odată de Maestrul Joseph, pentru a-i face pe toți să creadă că el era Inamicul. Cea din fotografie era mai mică, acoperea arsura groaznică căpătată de Constantine la evadarea din Magisterium, dar asta era tot.

Constantine se afla într-un grup de alți magi, cu toții purtând uniforme verde-șters. Call îl recunoscuse doar pe unul singur: Maestrul Joseph. În fotografie, Maestrul Joseph era mai tânăr, cu păr castaniu, neîncărunțit.

Ochii cenușiu-deschis ai lui Constantine priveau fix spre Call. Era ca și cum i-ar fi zâmbit peste ani. Zâmbindu-și sie însuși.

— Asta este Inamicul Morții, spuse Aaron în șoptă, aplecându-se peste umărul lui Call.

— Și Maestrul Joseph, împreună cu câțiva discipoli, spuse Tamara cu vocea gătuită. Îi cunosc pe unii dintre ei. Încep să mă întreb...

— Dacă Anastasia Tarquin era unul dintre ei? spuse Call. E limpede că se petrece ceva ciudat. Brățara Inamicului deschide ușa ei, ea are o fotografie a lui...

— Poate că nu o păstrează pentru că apare și el în poză, spuse Tamara. Cauza ar putea fi oricare dintre ceilalți.

Call se ridică, simțindu-și picioarele nesigure. Se duse în fața seifului, ținându-și pumnii strânși.

— Constantine, spuse el.

Nu se întâmplă nimic. Tamara și Aaron rămaseră nemișcați, pe jumătate aplecați peste cutia Anastasiei și cu privirile lipite de el. Amândoi aveau aceeași expresie pe chip, o expresie pe care Call o socotea fața lor pentru Ne Întrebăm Dacă Nu Cumva Call Este Malefic. În cea mai mare parte a timpului ignoraseră sau uitaseră că sufletul lui Call era cel al lui Constantine Madden.

Dar nu tot timpul.

Call se gândi la discipolii Inamicului Morții. Ce-i atrăsese la Constantine? Făgăduința vieții eterne, a unei lumi fără moarte. Făgăduința că pierderea va fi înlocuită și durerea, ștersă. O făgăduință pe care Inamicul și-o făcuse sieși atunci când fratele său murise și pe care o extinsese la discipolii săi. Call nu trăise niciodată o pierdere adevărată și nu-și putea imagina cum ar fi fost – nici măcar de mama sa nu-și amintea –, dar putea să-și imagineze soii de discipoli pe care Constantine și-i atrăsese fără doar și poate. Oameni îndoliați, care se temeau de moarte. Oameni pentru care hotărârea lui Constantine de a-și aduce fratele înapoi avea puterea unui simbol.

La urma urmei, Anastasia pierduse mai mulți soți. Poate că-l voia pe unul dintre ei înapoi.

Call își ridică brațul, privi la brățara Inamicului și apoi din nou la seif.

– Jericho, rosti el.

Se auzi un clic și seiful se deschise.

La auzul sunetului, Call, Tamara și Aaron rămaseră nemișcați. Seiful era descuiat. Vor putea să se furișeze și să vorbească elementalelor. Planul funcționase. Dar Call era atât de emoționat, că-i tremurau mâinile.

Anastasia părea o femeie de treabă, fără intenții criminale, dar, în ciuda acestui fapt, se dovedea că ori încerca să-l omoare, ori era de partea lui din rațiuni înspăimântătoare. Call nu agreea niciuna dintre variante.

– Acum... ai face bine să arunci foc în gaura broaștei, spuse Tamara. Înainte să iasă șarpele veninos elemental.

– Ah, da! bâigui Call adunându-și gândurile.

Pocni din degete și între ele se aprinse un foc micuț. Apoi, apropiindu-se de broască, lăsă focul să se preschimbe într-o flacăra lungă și subțire, asemenea unei săgeți fără tolă și arc. O împinse prin gaura deschisă a seifului. Flacăra se întinse și se mări, părând să ardă tot spațiul interior. Call nu putea să spună dacă acolo se afla

vreun elemental încolăcit. Oare trimisese îndeajuns de mult foc ca să-l distrugă? O fi pierit sau se retrăsese în vreun colț?

Call își întinse mâna spre gaura din seif.

Nu ezita, își spuse el. Nu te mișca repede. Dacă vezi vreun șarpe, este o iluzie.

Degetele lui înaintară. În spate auzi o respirație grea.

— Call, îl avertiză Aaron, nu te grăbi.

Capul șarpelui ieși pe gaură exact când mâna lui Call aluneca pe margine. Era verdele-strălucitor al veninului, cu doi ochi negri, ca două picături de cerneală. O limbă mică, portocalie îi ieși din gură, testând aerul.

Lui Call i se ridică părul de pe braț. Pielea i se făcu de găină când simți șarpele alunecându-i pe mână, rece și uscat. Să fi fost o iluzie? Nu o simțea așa. Fiecare mușchi din trup i se încordă și, contrar oricărui instinct, își adânci mâna în seif. Pentru o clipă, pipăi locul, simțind ceva în genul unor funii moi, încolăcite.

Fără să vrea, se cutremură. În afara seifului, șarpele prinse să i se urce pe braț.

— Anastasia nu i-ar fi mințit pe Maeștri, așa-i? întrebă Call cu o voce care tremura doar un pic. Este o iluzie, nu?

— Chiar dacă nu este, nu cred că ar trebui să tremuri, spuse Tamara pe un ton strident și agitat.

— Tamara! bodogăni Aaron. Call, suntem siguri. Este o iluzie. Tu dă-i înainte. Aproape că ai ajuns.

Poate că Aaron ar fi trebuit să facă asta, își spuse Call. În mod clar, Aaron nu s-ar fi gândit la modul serios să urle din toți bojocii și să dea buzna afară, fără să-i pese de alarme.

Dar, odată cu acest gând, veni și un fir subțire de îndoială. Dacă Aaron îl voia mort, ce modalitate era mai bună decât aceea de a-l pune pe Call să facă ceva prostesc! Ce modalitate mai bună decât să-l încurajeze în a fi curajos și idiot!

Nu, își spuse Call, Aaron nu este așa. Aaron este prietenul meu.

Șarpele ajunsese la gâtul lui Call. Începu să se încolăcească

asemeni unui colier sinuos... sau unui laț!

În acel moment, degetul lui Call atinse ceea ce părea să fie o cheie. Bucata de metal zimțată era rece la atingere. Își închise palma peste ea.

– Am luat-o. Cred, spuse el, prinzând să-și retragă mâna.

– Nu te grăbi! îi ordonă Aaron, aproape făcându-l să tresară.

Privi în direcția lui Aaron.

– Nu mă grăbesc.

– Mai avem puțin, spuse Tamara.

Apăru antebrațul lui Call, apoi mâna care ținea cheia. De cum și-o eliberă, șarpele pieri într-un norișor de fum urât mirositor, iar seiful se ferecă la loc singur.

Reușiseră! Aveau cheia de bronz!

↑ ≈ Δ ○ @

Părăsiră camera Anastasiei cât de repede putură, grăbind pasul spre pasajul adânc al Magisteriumului unde erau ținute elementele. Din când în când, Call privea neliniștit înapoi peste umăr, așteptându-se oarecum ca Rufus sau vreun alt Maestru să fi descoperit fapta lor și să fi pornit în urmărire.

Dar nimeni nu venea în spatele lor. Coridoarele erau tăcute, mai tăcute decât stâncile netede care-i înconjurau, decât pereții și podeaua de marmură care erau așa de lustruite încât deveniseră alunecoase. Treceau pe lângă uși incrustate cu simboluri alchimice, dar, de astă dată, Call nu se mai opri să se uite la ele. Era adâncit în gânduri în care îi apăreau Anastasia Tarquin și fotografia din camera ei. Și Maestrul Joseph. Să fi fost Anastasia Tarquin una dintre slujitoarele acestuia? Să fi fost ea spionul din Magisterium care-l vâna pe Call pentru că era totuși – în ciuda a tot ce se întâmplase – Alesul Maestrului Joseph, sufletul Inamicului Morții?

Tamara se opri în fața ușii masive făurite din cele cinci metale ale Magisteriumului – fier, aramă, bronz, argint și aur. În lumina

ambiantă a coridorului, lucea ușor. Se întoarse spre Call și Aaron cu o expresie hotărâtă pe față.

— Lasă-mă pe mine, spuse ea și bătu o dată, puternic, în ușă.

După o pauză lungă, se crăpă. Unul dintre paznicii tineri, pe care Call și-l amintea de ultima oară când fuseseră acolo, se uită bănuitor la Tamara.

— Care-i treaba? întrebă el.

Părea de vreo nouăsprezece ani, cu păr negru, ciufulit. Uniformele Collegiumului erau albastru-închis, cu dungi de diferite culori pe mâneci. Call bănuia că acele culori aveau o semnificație – totul în lumea magilor era croit așa.

— Care-i treaba, puștoaico?

Tamara își ascunse cu brio neplăcerea de a fi numită „puștoaică”.

— Maeștrii vor să te vadă, spuse ea. Spuneau că e ceva important.

Băiatul deschise și mai mult ușa. Call putea vedea anticamera din spatele lui, cu canapeaua și pereții roșii. Tunelul se întrezărea în depărtare. Inima prinse să-i bubuie. Erau foarte aproape.

— Și eu trebuie să te cred? făcu tânărul. De ce ar vrea Maeștrii să-mi părăsesc postul? Și de ce ar trimite o țărăncuță să mă cheme?

Aaron schimbă o privire cu Call. Dacă băiatul din Collegium nu se va potoli, gândi Call, va sfârși pe podea, cu bocancul Tamarei înfipt în gât.

— Sunt asistenta Maestrului North, zise Tamara. Mi-a spus să-ți dau asta.

Îi întinse piatra-călăuză și ochii băiatului se făcură cât cepele.

— O să te conducă la locul unde are loc întâlnirea, va trebui să depui mărturie despre metodele de protecție de aici. Altfel, dai de belea ori tu, ori șefa ta.

Băiatul luă piatra.

— Nu a fost vina ei, spuse el, iritat. Și nici vina vreunui paznic. Elementalul acela a venit de altundeva.

— Păi, mergi și spune-le asta, îl invită Tamara.

Strângând piatra în palmă, băiatul ieși pe coridor. Trânti ușa după

el și Call auzi pocnetele unei duzini de lacăte închizându-se.

— Mai bine ați șterge-o, spuse băiatul, aruncându-le celor trei o privire rapidă și apoi luând-o spre capătul holului.

Când paznicul dispăru din vedere, Call scoase din buzunar cheia.

În ușa masivă se găsea un locaș în care se potrivi de minune, iar când cheia fu băgată în broască, o întreagă dantelărie de simboluri prinse a străluci peste tot pe ușă. Cuvinte pe care Call nu le mai văzuse până atunci se încheagară sub ochii lui: *Nici carne, nici sânge, doar spirit.* În vreme ce Call le privea fascinat, ușa se deschise spre interior.

Intrară, trecând iute prin anticameră și de acolo în coridorul roșu-închis. Nu era lung și ducea la un al doilea set de uși masive, care se întindeau tot mai sus, mult peste capul lui Call, aducând cu ușile unei catedrale gigantice.

Și în ele se găsea un locaș, o mică gaură, aproape prea mică pentru a fi remarcată. Call înghiți în sec și potrivi cheia de bronz în broască. Al doilea set de uși se deschise cu un huruit.

Pășiră prin ele.

Call nu știa la ce să se aștepte, dar căldura subită din încăpere îl luă prin surprindere. Aerul era greu și avea un miros ascuțit, metalic. Arăta asemeni unui loc în care fusese aprins un foc uriaș, dar nu se vedea niciun foc. În depărtare se auzea curentul apei și mugetul flăcărilor ceva mai aproape. Cinci arcade cioplite în piatră duceau în cinci direcții diferite. Săpate în piatră, erau vizibile vorbele cunoscute: *Focul vrea să ardă, apa vrea să curgă, aerul vrea să se înalțe, pământul vrea să se întărească, haosul vrea să devoreze.*

— Încotro? întrebă Call.

Aaron ridică din umeri, apoi prinse să se învâртеască cu un braț întins, arătând la întâmplare asemenea unui indicator de vânt.

— Încolo, spuse el când se opri.

Arcada spre care arăta părea să nu se deosebească cu nimic de celelalte.

— Warren? spuse Call în șoaptă.

Părea că va trece mult timp până ce mica șopârlă să-i audă acolo jos, dar Warren se mai arătase și mai înainte în locuri ciudate și la ore ciudate.

— Warren, am avea nevoie de ajutorul tău.

— Nu știi ce să zic, spuse Tamara privind în direcția aleasă de Aaron. N-am încredere în șopârta asta.

— Nu e așa de rea! spuse Call.

Însă nu se putea împiedica să nu-și aducă aminte cum îi condusesse Warren la Marcus, fostul Maestru al Maestrului Rufus, acum unul dintre Devorați, tras în elementul foc fiindcă își folosisse puterea în exces. Totuși Marcus nu le făcuse rău. Era doar înspăimântător.

Dincolo de arcadă era totul în întuneric, mai puțin un coridor cât o cărăruie tăiată prin spațiul gol dintre pietrele năruite, ce ducea mai departe în întuneric. Pe un perete era fixată o torță care emana o lumină verzuie. Aaron o luă și lumină drumul. Tamara și Call îl urmară îndeaproape.

Cărăruia cobora în pantă, devenind un soi de bordură în jurul unei gropi adânci. Inima lui Call o luă la galop. Știa că acolo erau întemnițate elementele mari, știa că, teoretic, magii se puteau apropia de ele fără să fie mâncați – asta era și sensul întemnițării. Dar, la lumina palidă a torței ținute de Aaron, Call nu se putu împiedica să nu se simtă un pic agitat, ca și cum s-ar fi apropiat de vizuina unui dragon, nu de o temniță.

Ceva mai departe se vedea o nișă săpată în zid. Trecând pe lângă ea, văzură un șarpe înaripat plutind înăuntru. Era acoperit cu pene stacojii, portocalii și albastre și viu colorat chiar și în semiobscuritate.

— Ce-i asta? o întrebă Call pe Tamara.

Ea clătină din cap.

— N-am mai văzut niciodată așa ceva. Pare un elemental de aer.

— Să-l trezim? întrebă Aaron în șoaptă.

Ar trebui să fie niște zăbrele, gândi Call, dar nu vedea nimic în sensul acesta. Nici gratii, nici nimic. Doar ei și un elemental mortal la

câtiva pași de ei.

— Nu știi, răspunse el.

Își chinui creierul, amintindu-și de monștrii despre care citise în cărți, dar nu-i dădu prin cap cum putea fi numit acesta.

Avea un ochi deschis, cu pupila mare și neagră și cu irisul de un violet-strălucitor în formă de stea.

— Copii, șoptea arătarea, îmi plac copiii.

Cuvintele „la micul dejun” rămaseră nerostite, dar era limpede pentru Call.

— Numele meu este Chalcon. Ați venit să-mi dați vreo poruncă?

Nerăbdarea cu care pusesese întrebarea îl neliniști pe Call din cale-afară. Voia să-i poruncească. Voia să-l silească să-i spună tot ce știa sau, și mai bine, să găsească și să devoreze spionul. Dar nu știa prea bine care ar fi fost prețul. Dacă învățase ceva cât fusese în Magisterium, acel lucru era că creaturile magice erau și mai de neîncredere decât magii.

— Eu sunt Aaron, onestul Aaron, spuse prezentându-se politicos unui șarpe plutitor. Ei sunt Call și Tamara.

— Aaron, șopti Tamara printre dinți.

— Suntem aici să-ți punem câteva întrebări, îi dădu înaintea Aaron.

— Să-l întrebați pe Chalcon? repetă șarpele ca un ecou.

Call se întrebă dacă îi mergea mintea. De mare, era mare. Ba chiar avea impresia că se făcuse mai mare decât fusese cu câteva secunde mai devreme.

— Cineva a pătruns aici cu ceva timp în urmă și l-a eliberat pe unul dintre voi, spuse Aaron. Ai idee cine să fi fost?

— Eliberat, repetă iar Chalcon, melancolic. Este bine să fii eliberat.

Se întinse încă puțin. Call schimbă o privire îngrijorată cu Tamara. Era limpede că șarpele se lungea tot mai mult. Aaron, aflat în fața lui cu torța aprinsă, părea foarte micuț.

— Dacă-l veți elibera pe Chalcon, el vă va spune tot ceea ce știe.

Aaron ridică o sprânceană. Tamara clătină din cap.

— În niciun caz, spuse ea.

Se auzi un bufnet răsunător. Chalcon îi atacase prin surprindere, ochii lui în formă de stea înroșindu-i-se de furie. Aaron sări înapoi, dar șarpele se lovi de o barieră invizibilă, ca și cum i-ar fi separat un geam.

— Tipul ăsta n-o să ne spună nimic, spuse Call, trăgându-se într-o parte. Hai să încercăm să găsim alt elemental. Unul mai cooperant.

Când se îndepărtară, îl auziră pe Chalcon mugind în temniță – era o temniță, gândi Call, chiar dacă nu avea gratii sau ușă? Într-un fel simțea o părere de rău pentru creatura înaripată, menită să zboare, dar care stătea pusă la răcoare.

Firește, dacă Chalcon ar fi putut să zboare, probabil că l-ar fi înhățat pe Call și l-ar fi înfulecat, asemenea unui șoim care se răsfață cu un șoarece de câmp gustos.

Coborâra și mai adânc, într-un spațiu mai larg – o sală uriașă, străjuită de nișe, în fiecare fiind ferecat câte un elemental. Creaturile țipau și zburătăceau.

— Elementale de aer, spuse Tamara. Toate sunt elementale de aer – celelalte patru arcade conduc către celelalte elementale.

— Aici! spuse Aaron, arătând spre o celulă goală. Aici a stat Skelmis, are numele inscripționat pe tăbliță. Prin urmare, elementalele din încăperea asta trebuie să fi văzut ceva.

Call se apropie de una dintre celule, iar o creatură cu trei ochi cafenii pe un peduncul lung și cu un trup care părea mai mult vaporos decât solid îi întoarse privirea. Nu era sigur că avea o gură. Nu arăta ca și cum ar fi avut una.

— Ai văzut cine l-a eliberat pe Skelmis? întrebă Call.

Creatura se mulțumea să se holbeze la el, plutind ușor în celula sa. Call oftă.

Tamara se apropie de o celulă care se deschidea într-un spațiu enorm, în care trei elementale asemănătoare țiparilor înotau prin aer. Erau aceleași elementale care-i căraseră în stomacurile lor pe Tamara, Call, Jasper și Aaron de la mormântul Inamicului Morții,

doar că acum erau mult mai mici. Poate că toate elementalele își schimbau mărimea, asemenea lui Chalcon.

Amintindu-și de zborul în interiorul elementalelor, Call își aminti și unde era Jasper în acel moment. La o întâlnire. Cu Celia. Care era clar că nu încercase să-l ucidă pe Call, dar care era posibil să nici nu-i mai fie prietenă.

— Elementalele astea de aer sunt nătăflețe toate? întrebă Call, cu ciuda împotriva lui Jasper răzbătându-i din voce.

Mai aveau la dispoziție doar foarte puțin timp până când Maeștrii își vor fi dat seama cine a păcălit paznicul și vor fi apărut acolo, punând capăt întregii operațiuni. Dacă nu vor găsi nimic până atunci, vor suferi consecințele degeaba.

— Ești necioplit! spuse Aaron.

— Necioplit, dar drept! răspunse Tamara, urmărind mișcările leneșe ale creaturilor asemănătoare țiparilor. Hai să încercăm cu elementalele de pământ. Sunt mai prietenoase.

Se întoarseră la cărăruie, trecând pe lângă Chalcon care-i privi înfometat, vibrând ca un supertîpar. Call își simți piciorul ca și cum i s-ar fi înfipt mii de pumnale în el. Făcuseră o cale lungă, dar panta îi pusese mușchii la cea mai grea încercare. Ajunși în coridorul principal, deși planul îi aparținea, se gândi să renunțe. Tamara studia stânca încercând să vadă dacă existau niște semne care să le spună care era arcada ce ducea la elementalele de pământ. Aaron ședea încruntat, ca și cum s-a fi străduit să descifreze problema.

— V-am auzit, ucenicilor, se auzi o voce dinspre cea mai îndepărtată arcadă, o voce care părea cunoscută. Veniți să mă găsiți.

Call îngheță! Să fie spionul? Dăduseră oare peste cel care-l voia mort?

Aaron se întoarse ridicând torța. Arcada era goală, iar spațiul din spatele ei avea o culoare roșu-închis spre negru, ca sângele închegat. Coridorul părea plin de umbre amenințătoare.

— Cunosc vocea asta, spuse Tamara.

Avea ochii măriți, iar pupilele deveniseră enorme în întuneric.

— Veniți de mă găsiți, copii ai lui Rufus, spuse din nou vocea. Și vă voi spune o taină.

Aaron ridică torța deasupra capului, cu focul trosnind și șuierând. În lumina verzuie, chipul său exprima hotărâre.

— Pe aici, spuse el, zbughind-o la fugă direct spre locul de unde venea sunetul, cu Tamara în spatele lui.

Așa procedează eroii, presupuse Call. Alergau spre primejdie și nici nu le trecea prin cap să renunțe. Call ar fi vrut din tot sufletul să o ia în direcția opusă sau măcar să rămână pe loc și să-și îmbrățișeze piciorul ca să nu-l mai doară așa, dar nu-l putea lăsa pe Aaron să intre în luptă fără să-i asigure contragreutatea.

Aaron nu-i era dușman.

Icnind, străduindu-se să nu ia în seamă durerea, îi urmă pe ceilalți.

Deveni repede limpede către care elemental se grăbeau. De sub arcadă și din coridorul care se întindea în spatele ei îi lovi o fierbințeală apăsătoare. Pereții erau făcuți din rocă vulcanică întărită, neagră și plină de găuri sfărâmițoase. Mugetul focului îi înconjurase, aidoma căderii unei cascade.

Aaron rămase într-o parte a holului, cu Tamara în spatele lui. Coborâse mâna în care ținea torța și care încă îi încadra într-o ciudată lumină verzuie.

— Call, strigă el pe un ton ciudat. Call, vino aici!

Call șontăcăi pe hol, trecând pe lângă mai multe celule în care erau întemnițate elementale ale focului. Cuștile nu erau închise de pereți vizibili, ci de gratii aurii, adânc înfipte în pământ. Dincolo de gratii putea vedea creaturi făurite din ceea ce părea umbră neagră, cu ochi de foc. Una era un cerc de mâini înțesate de flăcări. Alta era un mănunchi de doage arzânde legate între ele, plutind și pulsând în aer.

Fierbințeala era așa de îngrozitoare, încât atunci când Call ajunse la Aaron și la Tamara cămașa îi era udă-leoarcă de sudoare, iar el se afla la un pas de leșin. Își dădu seama numaidecât de ce Aaron și

Tamara rămăseseră nemișcați. Priveau printre gratiile unei cuști la o mare de flăcări, iar în mijlocul acestei mări de flăcări plutea o fată.

— Ravan! spuse Tamara cu o voce spartă, cum Call nu o mai auzise până atunci. Ce... ce mai faci?

Ravan! Call se simți străbătut de o undă de groază. Ravan era sora Tamarei. Știa că fusese înghițită de elementale, devenind una dintre Devorați, dar nu i-ar fi dat prin cap că s-ar fi putut afla aici jos.

— Unde în altă parte aș putea să fiu? spuse fata-flacăără. Ne-au mințit, să știi. Ne-au spus că jalnica magie pe care o deprindem în Magisterium e tot ce putem noi, or, acum sunt cu mult mai puternică. Nu mai evoc focul, Tamara. *Eu sunt focul!*

Irisul din ochii ei sclipi și prinse să danseze, iar Call crezu la început că era o reflexie a flăcărilor, după care-și dădu seama că în spatele ochilor ei era tot foc!

— Din pricina asta au trebuit să mă închidă!

— O reuniune familială înduioșătoare, spuse o voce din partea opusă a încăperii.

Call se întoarse. Marcus Devoratul se uita la ei rânjind, dintr-o cușcă aproape identică.

— Callum Hunt, continuă el, cu vocea lui hârâită, aducând cu un muget. Aaron Stewart. Tamara Rajavi. Iată-vă! Se pare că nu toate prezicerile mele s-au împlinit încă, așa-i?

Call își aminti de cuvintele lui Marcus spuse cu doi ani în urmă, un ecou groaznic al propriilor sale temeri: *Unul dintre voi va eșua. Unul dintre voi va muri. Iar unul dintre voi este deja mort.*

Acum știa cine dintre ei era deja mort: Call. Murise drept Constantine Madden. *Deja mort.* Cuvintele pluteau în aer, o dovadă crâncenă că ceea ce spusese Marcus era adevărat.

— Marcus! spuse Aaron, încruntându-se la el. Spuneai că ai o taină pentru noi.

Tamara părea să nu fie în stare să-și dezlipească privirea de Ravan. Degetele ei se întinseră spre mâna arzândă a surorii ei, ca și cum nu ar fi putut accepta că sora ei nu mai era o ființă umană.

Marcus râse, iar focul din jurul lui se încolăci și dansă, erupând ca dintr-un vulcan. Chiar și Tamara își întoarse capul, trăgându-și mâna de parcă ar fi realizat ce era pe cale să facă.

— Îl căutați pe cel care i-a eliberat pe Automones și pe Skelmis, corect? Pe cel care încearcă să-l ucidă pe Callum. Pentru că e una și aceeași persoană.

— Știm asta, spuse Aaron. Tu spune-ne cine este.

— Un răspuns care n-o să vă placă, spuse Marcus aruncând un rânjel-flacăra. Este cel mai mare Makar din generația voastră.

Tamara arăta și mai copleșită.

— Aaron vrea să-l ucidă pe Call?

Call simți cuvintele ca și cum tot aerul pierise din încăpere. Aaron nu putea să fie spionul. Dar, auzind cuvintele lui Marcus, Call se simți un prostănac. Erau sortiți să fie dușmani. Aaron era sortit să fie eroul, iar Call era sortit să fie răufăcătorul. Simplu! Call nu avusese niciodată prieteni ca Aaron și Tamara și uneori se întreba ce găsiseră la el. Poate că răspunsul nu era deloc complicat. Poate că Aaron nu-i era de fapt prieten.

— Nu! spuse Aaron, deschizându-și brațele într-un gest care aproape că stinse flacăra torței. E limpede că nu sunt eu!

— Păi, și încerc să mă omor *eu pe mine*? îl întrebă Call pe Aaron, incapabil să-și ascundă gândurile. N-are nicio noimă. Și, de altfel, nimeni nu mă poate considera cel mai mare Makar al generației mele.

— Doar nu crezi cu adevărat că vreau să-ți fac rău? spuse Aaron. După tot ce... tot ce am aflat despre tine și a trebuit să accept...

— Poate că nu ai acceptat! spuse Call.

— Candelabrul era cât pe ce să mă strivească și pe mine! strigă Aaron.

— Eliberează-mă, îi spuse Ravan Tamarei, cu fața lipită de gratii. Eliberează-ne pe amândoi și o să te ajut. Doar mă știi. Oi fi eu o altă creatură acum, dar tot sora ta rămân. Mi-a fost dor de tine, lasă-mă să-ți arăt de ce sunt în stare.

— Vrei să ne ajuți? întrebă Aaron. Fă-l pe Marcus să le spună că nu eu sunt spionul!

— Calmați-vă cu toții! spuse Tamara, plimbându-și privirea de la Maestrul Devorat la sora sa. Nu știm cât din toate astea este adevărat. Poate că Marcus se ține de născociri. Poate că vrea ceea ce vrea orice elemental de aici – un bilet spre libertate.

— Crezi că nu vreau decât atât? spuse Ravan punându-și mâna în sold. Te dai mare, Tamara, dar ești exact ca tata. Crezi că, dacă ai încălcat regulile și ai scăpat, îi poți judeca pe toți cei care au fost prinși.

Acestea fiind spuse, lăsă flacăra s-o cuprindă, devenind un rug și căzând din nou în marea de foc.

— Nu, stai! strigă Tamara, repezindu-se la temnița surorii ei și, pentru o clipă, prinzându-se răvășită de gratiile fierbinți și dându-le apoi drumul, lăsându-l pe Call să vadă pielea roz din palmele pe care și le arsesse. Nu asta am vrut să spun! Întoarce-te!

Flăcările se mișcă, dar nu luă forma vreunei ființe umane. Dacă Ravan se mai afla acolo, ei nu puteau s-o deosebească de flăcările ce săltau sălbatic.

— Știu că n-o să mă eliberați, mici ucenici, nu încă, deși aș putea să vă învăț multe. Pe Rufus l-am învățat bine, nu-i așa?

În ochii lui Marcus se vădea o poftă nestăvilită, care-i făcea să-i suporte cu greu privirea.

— Bine, dar nu îndeajuns. Nu vede nici ce e sub nasul lui.

Privirea lui se fixă pe Call. Call tresări. Nu se putea uita la Tamara și la Aaron, privirea îi era atrasă de Marcus.

— Ai fost în Magisterium mult timp, spuse el.

— Îndeajuns de mult, spuse Marcus.

— L-ai cunoscut pe Constantine? Inamicul?

— Inamicul cui? spuse Marcus cu dispreț. Al meu, nu. Da, îl știu pe Constantine Madden. L-am avertizat, cum te-am avertizat și pe tine. Și el nu m-a luat în seamă, cum nici tu nu m-ai luat în seamă, se strâmbă la Call. Este neobișnuit să vezi de două ori același suflet.

— Dar nu era ca mine, așa-i? întrebă Call. Adică, suntem complet diferiți, corect?

Marcus se mărgini să zâmbească famelic și se cufundă în flăcări.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Tocmai se întorseseră pe hol, când Maeștrii dădură buzna în camera paznicilor, magia licărindu-le în palme. Aveau priviri mânioase și erau pregătiți de luptă. Când îi văzură pe Tamara, Call și Aaron, mingea sfârâitoare de energie albă ce plutea în fața Maestrului North alunecă și se lovi de pământ într-o ploaie de scânteii.

— Ucenici? se miră el. Ce căutați aici? Explicați!

Maestrul Rufus făcu un pas în față, înhățându-l pe Call de guler cu o mână și pe Aaron, cu cealaltă.

— Dintre toate lucrurile idioate și nechibzuite pe care le-ați făcut până acum, acesta, *acesta* e cel mai groaznic! V-ați pus în primejdie nu numai pe voi, ci întreg Magisteriumul!

Tamara, nefiind încă înhățată de Maestrul Rufus, îndrăzni să vorbească:

— Credeam că unul dintre elementale ar putea ști cine l-a eliberat pe Skelmis. Știu că ne-ați făcut să vă promitem că nu vom

întreprinde cercetări, dar asta a fost înainte de atacul asupra lui Call!

Maestrul îi aruncă fetei o privire ce-l făcu pe Call să creadă că-i va arde pielea.

— Și, prin urmare, ați intrat prin efracție în camera unui membru al Adunării și ați furat dintr-un seif încuiat un lucru ce-i aparținea. Un lucru care putea fi furat de la voi. La asta v-ați gândit?

— Păi..., zise Tamara în lipsa unui răspuns mai de Doamne-ajută.

— Nu te arăta prea aspru cu ei, spuse Anastasia, cu aceeași voce rece dintotdeauna.

Știa că dăduseră peste fotografie și-i aflaseră astfel parola, dar nu arăta niciun pic tulburată, ca și cum nu ar fi avut defel de ce să se simtă vinovată sau să se teamă de ceva.

— Este greu să te simți nevolnic atunci când te vânează cineva. La urma urmei, ei sunt eroi. Pentru eroi este de două ori mai greu.

Maestrul Rufus tresări la cuvântul *vânează*, dar nu slăbi strânsoarea în care-i ținea pe Call și pe Aaron.

Tamara o privea pe Anastasia. Call simțea că era tentată să spună ceva despre ce descoperiseră în camera ei, dar nu e ușor să te iei de singura persoană care-ți ține partea. Unde mai pui că încă nu-și revenise după ce o văzuse pe sora ei închisă ca un elemental oarecare.

— Nu putem trece asta cu vederea, spuse Maestrul North. Disciplina este importantă pentru ucenici și pentru magi, în general. Va trebui să-i pedepsim.

Anastasia îi mângâie cu mâna ei rece obrazul lui Call, care se simți un pic degerat.

— Măine nu e departe, asta-i sigur, spuse ea. La urma urmei, eu sunt partea vătămată. Trebuie să am un cuvânt de spus.

— Îi voi duce eu, personal, pe aceștia trei la camerele lor, zise Maestrul Rufus. *Acum!*

Acestea fiind spuse, îi trase pe Call și pe Aaron spre porți. Tamara îl urmă, probabil mulțumită că Maestrul Rufus nu avea decât două mâini. Call privi înapoi spre Anastasia. Stătea alături de ceilalți, fără

însă să le vorbească. Ochii îi rămăseseră lipiți de Aaron, erau atât de fascinați încât Call, fără să știe de ce, simți un nod în stomac.

↑ ≈ Δ ○ @

Call se aștepta ca, dintr-un moment în altul, Maestrul Rufus să dea buzna pe ușa noului lor apartament și să țipe la ei pentru că au intrat în temnița elementalelor. În noaptea aceea, dormi iepurește. Se trezi adeseori respirând greu, cu mâna pe piept, ieșind dintr-un vis în care cineva se repezea spre el, fără să vadă cu limpezime cine anume.

Havoc, care renunțase la al patrulea dormitor, îi lingeă protector fața lui Call ori de câte ori acesta se trezea țipând. Era cam primitiv, dar și liniștitor.

Când sună deșteptătorul, obosit cum era, Call se arată totuși ușurat că nu avea să se mai agite în somn. Își trase pe el uniforma, căscă și intră în camera comună. Havoc veni la picioarele lui, nerăbdător să iasă la plimbare.

Tamara stătea pe un braț al canapelei, îmbrăcată într-un halat de baie, cu un prosop pe cap. Lângă ea se afla Aaron, în uniformă, cu părul ciufulit după somn. Alături de ei, pe canapea, ședea Maestrul Rufus, cu o mină gravă. Era limpede că-l așteptaseră pe Call să se trezească.

Păi, chiar prevestise lucrul ăsta! Se așeză greoi lângă Aaron.

— Știți că nu aveți nicio scuză pentru ceea ce ați făcut noaptea trecută, spuse Maestrul Rufus. Ați pătruns ilegal în camera unui membru al Adunării și ați îndepărtat paznicul de la temnița elementalelor, un băiat care, că veni vorba, a căzut într-o crevasă și și-a scrântit piciorul. Dacă nu ar fi pățit asta, v-aș fi găsit mult mai repede.

— Și-a scrântit piciorul? întrebă Aaron, arătând îngrozit.

— Cum ai auzit, întări Maestrul Rufus. Thomas Lachman se află acum în îngrijirea Maestrului Amaranth, în Infirmerie. Din fericire, a

fost zărit, într-o stare de semiconștiență, de către un elev, pe fundul unei alpii secate. După cum vă puteți imagina, după ce a fost descoperit, întâlnirea Maeștrilor a fost tulburată. Dacă nu am fi fost distrași, mica voastră aventură de pe domeniul elementalelor s-ar fi terminat și mai repede.

Își plimbă privirea rece de la unul la altul.

— Vreau să știți că vă socotesc direct răspunzători pentru rănila băiatului. Ar fi putut rămâne acolo mult timp, ar fi putut chiar muri.

Tamara părea afectată. Ea fusese cea care-i dăduse lui Thomas piatra-călăuză.

— Dar noi... noi umblăm peste tot prin peșteri și nu ni se întâmplă nimic.

Expresia Maestrului Rufus deveni și mai înghețată.

— Nu era ucenic aici. Anastasia l-a ales pentru că era un străin, instruit la alt Magisterium, așadar nu era familiarizat cu peșterile, cum sunteți voi.

Dintr-odată, Call își aminti de avertismentele tatălui său legate de Magisterium și de peșteri: *Acolo nu există lumină. Nici ferestre. Locul este un labirint. Te poți rătăci prin grote, poți muri și nimeni nu va afla.*

Bine că îl găsiseră pe Thomas. Alastair se înșelase măcar în privința asta.

— Ne pare rău, spuse Call.

Și chiar așa era. Într-un fel pe care poate Rufus nu l-ar fi înțeles, îi părea rău și că merseseră în temnița elementalelor. Ar fi vrut să nu-l fi auzit niciodată pe Marcus spunând că persoana care încerca să-lucidă era cel mai bun Makar al generației sale. Ar fi vrut ca Tamara să nu-și fi văzut sora sau ce mai rămăsese din ea. După ce Maestrul Rufus îi luase din camera paznicului și-i duseseră în camerele lor în marș forțat, Tamara fusese teribil de tăcută și cu ochii uscați. Intrase ca o furtună în dormitorul ei și se încuiase. Înainte să meargă la culcare, Call și cu Aaron rămăseseră un moment privind stâneniți unul la altul.

— Chiar ne pare rău, spuse Aaron.

— Nu mie trebuie să vă cereți scuze, spuse Maestrul Rufus. Membra Adunării Tarquin s-a gândit la pedeapsa voastră și s-a hotărât să vă aștepte în camera ei, ca să vă cereți iertare personal. Vă sfătuiesc s-o faceți diseară. Sunteți norocoși să scăpați așa de ușor.

Prea ușor, gândi Call, și nu pentru că suntem norocoși.

↑ ≈ Δ ○ @

Când Call, Aaron și Tamara intrară în Refectoriu, în încăpere se lăsă tăcerea. Ucenicii care stăteau la rând ca să-și umple castroanele cu licheni, ciuperci și cu ceai galben condimentat de peșteră, încremeniră holbându-se la cei trei.

— Ce s-a întâmplat? șopti Tamara, în vreme ce păseau grăbiți spre masa lor. Sunt eu nebună sau ceilalți se poartă ciudat?

Call se uită în jur. Alex îi privea de la o masă plină de elevi din Anul de Aur. Le făcu un gest scurt cu mâna, după care-și plecă ochii în farfurie. Kai, Rafe și Gwenda se zgâiau, Gwenda arătă spre Celia și apoi spre Aaron, ceea ce nu avea nicio noimă. Cât despre Celia, era așezată la o masă împreună cu Jasper, ținându-se de mână cu el pe deasupra unei farfurii în care se găsea ceva asemănător unor frunze ude. Nu păreau să aibă ochi decât unul pentru celălalt.

— Nici măcar nu mai sunt sigur dacă știu ce înseamnă normal, șopti Aaron. Crezi că au aflat ceva despre noaptea trecută? Că am pătruns în temnița elementalelor?

— Habar n-am, spuse Call.

În împrejurări normale, s-ar fi dus și l-ar fi întrebat pe Jasper, dar Jasper cel îndrăgostit părea incapabil să facă ceva în afară de a privi în ochii Celiei, turnându-i chestii stupide la ureche și sporovăind vrute și nevrute.

Call se întrebă cât timp se va mai comporta Jasper ca un idiot amoretat. Se mai întrebă dacă și cu el s-ar fi întâmplat același lucru ca și cu Jasper în caz că ar fi mers în locul lui la întâlnire.

— Hai să ne așezăm, spuse Tamara, dar vocea nu-i era tocmai

sigură.

Era vădit zdruncinată, cum Call nu o mai văzuse din ziua când descoperise cine era el. Ar fi vrut să fi fost amândoi undeva unde să poată discuta despre sora ei. Și mai voia să nu se mai holbeze toți la ei.

— Tamara! De ce nu vrei să stai cu mine?

Era Kimiya, care stătea lângă masa lor, cu brațele încrucișate. Tamara făcu ochii mari și și-i înălță brusc. Părea să fi rămas cu vorba-n gât la vederea surorii ei.

— Eu... dar de ce?

— Hai, Tamara, spuse Kimiya, nu mă face să mă port așa în fața tuturor.

— Adică cum? se rățoi înfuriat Call.

Kimiya se purta ca și cum el și cu Aaron nici n-ar fi existat.

— Nu vreau să mă mut, spuse Tamara. Vreau să stau cu prietenii mei.

Kimiya arătă cu bărbia spre Aaron.

— El nu e prietenul tău. E primejdios.

Aaron păru șocat.

— Ce tot vorbești acolo?

— Tatăl tău este la închisoare, îi spuse Kimiya direct, iar Aaron se chirci, ca și cum l-ar fi lovit cineva. Ceea ce e foarte rău, iar tu ai mințit despre asta. Pe toți.

— Și ce-i cu asta? spuse Call. Nu ești îndreptățită să știi chestiuni personale despre Aaron.

— Ba da, dacă stă la mine în casă, se rățoi Kimiya privindu-l pe Aaron. Cel puțin părinții mei ar fi trebuit să știe. După tot ce au făcut pentru tine...

Call se înfurie așa de rău că i se scurse tot sângele din obraji; în parte pentru ce pătea Aaron, în parte *din pricina* lui Aaron. Pentru că nu putea să reducă la tăcere vocea din interior care-i spunea *Dar dacă, dar dacă, dar dacă* și ura orice îl făcea să nu aibă încredere în Aaron. Inclusiv pe Aaron. Se săltă în picioare, săgetând-o pe Kimiya.

— Ai tăi se poartă frumos cu Aaron pentru că este un Makar, urlă el. Iar tu te porți de parcă ți-ar datora ceva. Nu-ți datorează nimic.

— Opriți-vă! Amândoi! strigă Tamara, întorcându-se spre sora sa. I-ai spus mamei și tatei?

Kimiya păru ofensată.

— Bineînțeles că da. Au dreptul să știe ce fel de persoană este Makarul.

Aaron și îngropa fața în mâini.

— Bârfitoareo! îi strigă Tamara Kimiyei, roșie la față. Cine ți-a spus de tatăl lui Aaron? *Cine?*

— Am spus lucrul ăsta doar la trei persoane, spuse Aaron cu voce înăbușită. Lui Call, lui Jasper și ție.

— Păi, nu am auzit-o de la niciunul dintre ei, spuse Kimiya nervoasă. Uite ce e...

— Jasper i-a spus Celinei. Era Alex, care apăruse în spatele Kimiyei, punându-i o mână pe braț. Iar Celia a spus tuturor. Îmi pare rău, Aaron.

Aaron își ridică fruntea. Ochii lui verzi aveau umbre întunecate.

— Și acum ce mă fac?

— Toată lumea este tensionată, spuse Alex, după ce s-a întâmplat cu Jen și cu atacul elementalului asupra voastră, băieți. Vor pe cineva țap ispășitor, iar tu... ei bine... tu ești Makar. Te face posibil înfricoșător.

— Nu i-am făcut nimic lui Jen! Și nu i-aș face niciun rău lui Call, protestă Aaron. Sau altcuiva.

Alex îl privea cu simpatie.

— Și rămâi așa, spuse el. Oamenii vor găsi curând alt subiect de discuție. Așa se întâmplă mereu. Hai, Kimiya!

Oftând și fără tragere de inimă, Kimiya îl lăsă s-o ducă înapoi la masa celor din Anul de Aur.

Tamara își ridică bărbia.

— Mergem să ne luăm mâncare, spuse ea, și dacă cineva ne spune ceva în față, îl punem la punct. Dacă ne vorbesc pe la spate, nu

merită atenția noastră. Bine?

După o clipă, Aaron se ridică.

— De acord.

Mergând spre masa cu bunătăți, Aaron îi șopti lui Call:

— Mulțumesc că mi-ai luat apărarea.

Call dădu din cap. Se simțea rău chiar și numai la gândul că îl bănuise pe Aaron ca fiind spion.

Și totuși gândul acesta nu dispărea.

Așezându-se la rândul la mâncare, Call își umplu farfuria cu licheni, ciuperci și rizomi, în vreme ce farfuria Tamarei și a lui Aaron rămaseră goale, ca niciodată. Cei trei ucenici își târâiră picioarele la locurile lor obișnuite, la masa la care mai stăteau Jasper și Celia, dar avură grijă să se așeze cât mai departe de ei. Celia își mută privirea de la Jasper îndeajuns de mult timp ca să privească în direcția lor cu compătimire, dar uitătura mânioasă a lui Call o făcu să-și întoarcă repede fața. El știusese dintotdeauna că ei îi plăcea bârfa, dar nu crezuse vreodată că va spune cuiva astfel de lucruri. Firește, ca să impresioneze, Jasper o fi exagerat cu relele familiei lui Aaron. Poate că Jasper și Celia se meritau unul pe altul. Call le dorea să se sărute așa de lung încât să rămână fără oxigen și să se sufoce.

— Trebuie să găsim spionul, spuse Aaron, readucându-l pe Call în prezent. Nimic nu se va rezolva până nu-l prindem. Și nici noi, mai ales Call, nu vom fi în siguranță până atunci.

— Bine, spuse încet Call, vreau să spun, sunt pentru planul ăsta, cu excepția părții în care este mai mult o declarație de intenții, și nu un plan ca atare. *Cum* vom găsi spionul?

— Anastasia sigur știe ceva, spuse Aaron. Adică, pornind de la ce am descoperit, e clar implicată în ceva. Parola ei este numele Căpitanului Bot-de-pește. În camera ei are o poză chiar cu Bot-de-pește. Deci trebuie să fie de partea lor. Singura problemă cu teoria asta este că nu ei sunt cei care-l vor mort pe Call.

Call deschise gura ca să obiecteze, dar Tamara îi luă vorba din gură.

— Sau cel puțin nu-l voiau mort, când Automones a fost trimis să-l ucidă. Chiar dacă Maestrul Joseph și-a schimbat părerea între timp.

— Poate că îl *urăște* pe Maestrul Joseph, îl *urăște* pe Inamic și ține toate chestiile alea la ea ca să-i amintească de setea ei de răzbunare, spuse Aaron. Poate că ea l-a trimis pe Skelmis după Call, pentru că știe că este adevăratul Căpitan Bot-de-pește.

— Nu pare deloc așa, spuse Call.

— Mda, mormăi Aaron pe un ton arțăgos. La fel ai spus și despre Celia. Încetează să te mai porți ca și cum spionul ar fi cineva care se poartă josnic cu tine sau pe care-l urăști. Nu trebuie să crezi că, dacă cineva se poartă cu tine precum un prieten, atunci chiar ți-e prieten adevărat!

— Zău? întrebă Call, lăsând cuvintele lui Aaron să plutească în aer.

Aaron oftă și-și puse capul pe masă, îngropându-l în mâini.

— Nu asta am vrut să spun. M-am exprimat greșit.

— Poate că ar trebui s-o eliberăm pe sora mea. S-ar putea să ne ajute, spuse Tamara, pe un ton sfios.

Șocat, Call se întoarse spre ea.

— Vorbești serios?

— Nu știi, spuse ea, împungând cu furculița câteva boabe din farfurie. Trebuie să mă gândesc mai bine la asta. După ce Ravan a devenit una dintre Devorați, cu toții – părinții mei, prietenii ei – s-au purtat ca și cum ar fi fost moartă și asta am crezut și eu despre ea. Vreau să spun, uneori încercam să mi-o închipui fericită, înotând în lava unui vulcan sau altceva, dar niciodată n-am crezut că e prizonieră aici, în Magisterium. Și acum, văzând-o, mă simt ca și cum toți m-au mințit. Ca și cum nu ne-am străduit îndeajuns. Și simt ca și cum nu știu ce să simt, adăugă Tamara, cu respirația tăiată.

— Dacă vrei s-o eliberezi, o s-o eliberăm, spuse Call, pe un ton cald.

— Dar trebuie să fim atenți, îi avertiză Aaron. Trebuie să aflăm

mai multe despre Devorați. În Anul nostru de Fier, îți promitem, Tamara, că nu te vom lăsa să fii transformată într-unul din ei. Cred că promisiunea e făcută și pentru cazul în care *ei* ar vrea să te atragă. Odată Devorat, mai poți să fii tu însuși? Cât din tine rămâne? Dacă acolo s-ar găsi o rudă de-a mea, mi-aș dori să cred că este chiar acea rudă.

— Ai dreptate, spuse Tamara, deși nu părea total convinsă. Știu că ai dreptate.

— În dimineața asta avem ore, da? Primul lucru pe care trebuie să-l facem după aceea este să mergem la Anastasia și să ne cerem scuze, spuse Call.

— Și dacă ea este spionul, vom reuși să nu ne lăsăm uciși, adăugă Tamara.

— Dar Maestrul Rufus știe unde o să fim, spuse Aaron. Ar fi o nebulie să ne atace. Ar fi imediat prinsă.

— Depinde dacă va dori să mai rămână pe-aici, spuse Call, care purta încă cele două brățări, deși acum era preocupat îndeosebi de cea a Inamicului. Uite ce e, dacă vrea să ne facă rău și s-a purtat frumos cu mine ca să ne adoarmă bănuielile sau dacă este în cârdășie cu Maestrul Joseph și s-a purtat frumos cu mine *pentru că* eu sunt Căpitanul Bot-de-pește, în oricare variantă, rămâne periculoasă.

— Tu nu ești Căpitanul Bot-de-pește, șuieră încet Tamara.

— Știi ce vreau să spun, oftă Call.

— O să intrăm și o să ieșim repede din camera ei, spuse Aaron. N-o să mâncăm nimic, n-o să bem nimic, vom ține tustrei aproape. Ne cerem scuze și o tundem. Și tot timpul vom ține antenele ridicate.

Call și Tamara dădură din cap. Mergea ca plan, nu era cel mai bun, dar, cu Tamara îngrijorată pentru sora ei și cu toată încăperea șopocăind despre cum magicienii haosului nu sunt deloc doriți, era cam tot ce puteau scoate pe tarabă. Call nu se putu opri să nu-și amintească lucrul de care-și dăduse seama după ceremonia de la Collegium: că era o problemă cu Inamicul Morții, fiind considerat oficial mort și războiul terminat – în lumea asta nouă, în care Makarii

nu erau doriți în mod neapărat, făcându-i pe toți să se teamă.

↑ ≈ Δ ○ @

Call se întreba cum vor decurge orele din dimineața aceea cu Maestrul Rufus, când toți trei se aflau într-o dispoziție sumbră, dar, spre surpriza lui, grupului lor le-a fost repartizat un lector nou.

Surpriza a devenit și mai mare când a realizat că era cineva pe care-l cunoștea: Alma din Ordinul Dezordinii. Ultima oară când o văzuse încercase să-l răpească pe Havoc, ca să-și completeze grajdul uriaș de animale Călăreți ai Haosului, ridicat în mijlocul pădurii.

Nu arăta însă defel ca un hingher. Ci ca o educatoare de grădiniță. Părul ei alb era împletit într-o coadă ce contrasta cu pielea ei neagră. Purta o bluză gri peste o fustă verde-închis. De gât îi atârnavă mai multe jurubițe lungi cu mărgelile de jad. Când îi văzu pe cei trei, privirea i se opri pe Aaron. Zâmbi, dar ochii rămaseră în afara zâmbetului, adânci și iscoditori.

— Ea este vechea mea prietenă, Alma Amdurer, spuse Maestrul Rufus. Preda la Magisterium când eram eu ucenic și-l cunoștea pe Maestrul meu, Marcus.

Call se întrebă dacă Alma știa ce se petrecuse cu Marcus. Trăsăturile nu i se schimbaseră la menționarea numelui său.

— Cunoaște multe lucruri despre magia haosului. Mult mai mult, și o spun cu părere de rău, decât mine. Call și Aaron, în dimineața aceasta veți lucra cu Alma, iar eu o s-o îndrum doar pe Tamara. M-am gândit profund la ce a spus membra Adunării Tarquin la întâlnirea magilor și am ajuns la concluzia că, deși nu-mi face plăcere s-o recunosc, a avut dreptate. Trebuie să aflați lucruri pe care nu sunt eu cel mai îndrituit să vi le predau. Alma a fost de acord să vină aici fără vreo pregătire prealabilă, așa că vă rog să fiți înțelegători și să o ascultați cu atenție.

Discursul acesta îl irită din cale-afară pe Call. Alma jubilase de bucurie când Aaron apăruse la Ordinul Dezordinii. Ar fi dat orice să

pună mâna pe un Makar. Își aminti că încercase să-l convingă pe Aaron să se întoarcă la Ordinul Dezordinii, să poată face experiențe pe el. Acum, Maestrul Rufus i-l preda, pur și simplu!

– E-n regulă, spuse Aaron încet, fără să dea pe-afară de entuziasm.

– Deci vom rămâne aici și vom lucra, da? întrebă Tamara, cu o voce care lăsa să se înțeleagă că împărtășea îngrijorarea lui Call și nu voia să-l lase pe Aaron singur.

– O să fiu alături.

Maestrul Rufus își flutură mâna și peretele de piatră se dădu deoparte, huruind și lăsând vederii o deschidere care se tot lărgea pentru a-i lăsa să treacă prin ea pe Maestru și pe Tamara.

Rufus se întoarse spre Alma:

– Anunță-mă dacă ai nevoie de ceva.

– Ne descurcăm noi, spuse ea, privindu-i pe Call și pe Aaron.

Call privi după Maestrul Rufus și Tamara, care treceau în încăperea învecinată. Păreau îndepărtați în spărtura aceea deschisă de Maestrul Rufus. Tamara încerca să-i transmită ceva lui Call prin expresia de pe față – ochii mari, mâinile închipuind căderea unei păsări moarte – când stânca reveni la loc, iar cei doi pieriră din vedere.

Neavând de ales, Call se întoarse spre Alma.

– Voi doi păreți foarte sceptici, râse ea. Nu vă învinuiesc. Poate o să vă surprindă, dar Maestrul Rufus nu a mai spus nimănui că m-a invitat să vă predau. Nici Maestrului North. Nici Adunării. Nimănui. În zilele astea, Ordinul Dezordinii nu are un renume prea bun, precum nici eu.

– Mi-ai amenințat lupul, spuse Call. Și pe prietenul meu.

Alma continua să zâmbească.

– Sper că prietenul tău, care este prezent aici, nu va lua personal faptul că l-ai menționat mai întâi pe lup.

– Deloc, spuse Aaron. Call știe că pot să-mi port singur de grijă. Dar niciunul dintre noi nu are încredere în tine. Sper să nu iei tu *asta*

personal.

– Nici nu mă așteptam la altceva, spuse Alma dându-se înapoi până ajunse să se sprijine de catedra lui Rufus. Doi Makari, zise ea încrucișându-și brațele la piept. Ultima oară când au existat doi Makari în viață în același timp, erau Constantine Madden și Verity Torres. Au fost răniți de moarte în luptă.

– Lucru care n-o să ni se întâmple și nouă, spuse Call.

Alma începea să-l calce pe nervi.

– Doi Makari în același Magisterium, în același grup de ucenici... știți câte castane ia în cap Maestrul Rufus din partea celorlalți Maeștri din pricina asta? Au impresia că au fost păcăliți la Testele de Fier, adăugă ea chicotind. Mai ales pentru că te-a ales pe tine, Call. Aaron reprezenta o alegere evidentă, dar tu ești ceva cu totul diferit.

– Ai de gând să ne înveți ceva, până la urmă? întrebă Aaron. În afară de cum bârfește un profesor.

– S-ar putea să înveți cea mai importantă lecție din viața ta, Makarule, spuse Alma pe un ton tăios. O să vă învăț cum puteți vedea suflete.

Aaron făcu ochii cât cepele.

– Sunteți fiecare contragreutatea celuilalt, continuă ea. Și amândoi sunteți magi ai haosului. Amândoi stăpâniți magia vidului, de aceea și purtați pietre negre pe brațările voastre – este ceea ce, bănuiesc, v-a spus toată lumea din momentul în care ați fost descoperiți ca Makari. Dar mai există o magie pe care o mânuiți la fel de bine. Magia sufletului. Sufletul omului este opusul haosului, al nimicului. Sufletul este totul.

În ochi i se aprinsese o lumină fanatică. Call își mută privirea la Aaron: părea fascinat!

– Cele mai multe ființe umane nu vor putea vedea niciodată sufletul, urmă ea. Lucrăm precum orbii, în întuneric. Dar voi puteți vedea. Call, Aaron, stați față-n față.

Call se întoarse cu fața spre Aaron. Își dădu seama oarecum surprins că erau cam de aceeași înălțime, mereu fusese ceva mai

scund decât prietenul său. Ar fi trebuit să mai crească vreo patru, cinci centimetri.

— Uitați-vă la celălalt, spuse Alma. Concentrați-vă la ceea ce-l face să fie *el*. Imaginați-vă că puteți vedea prin piele și oase, prin sânge și mușchi. Nu căutați inima, ci ceva mult mai important.

Vocea ei era un susur adormitor. Call își fixase privirea pe piepții cămășii lui Aaron. Se întrebă ce ar fi trebuit să vadă. Pe cămașă era o pată întunecată provenită de la ceaiul vărsat de Aaron în Refectoriu.

Aruncă o privire spre ochii lui Aaron și constată că acesta îl privea la rândul lui. Zâmbiră amândoi, fără să vrea. Call își concentrează și mai mult privirea. Ce îl făcea pe Aaron să fie *Aaron*? Faptul că era prietenos, că avea întotdeauna câte un zâmbet pentru fiecare, că era popular, că făcea glume proaste, că niciodată părul nu-i stătea ridicat ca al lui Call? Sau erau părțile mai întunecate pe care le cunoștea la Aaron – Aaron cel care se înfură, cel care putea porni o mașină fără cheie, când i-a displăcut să devină Makar pentru că nu voia să moară ca Vanity Torres?

Call constată că viziunea lui se modifica. Privea în continuare la Aaron, dar privea și înăuntrul lui. Iar acolo era o lumină, o lumină într-o culoare pe care Call nu o mai văzuse până atunci. Nu putea descrie această culoare nouă. Se schimba și se mișca, asemenea unei pete de lumină pe un perete, precum reflexia luminii unei lămpi ce era purtată de cineva.

Call scoase un sunet și se trase surprins înapoi. Lumina și culoarea dispărură și-și dădu seama că doar se uită la Aaron, care-i întorcea privirea cu ochii lui verzi, mari.

— *Culoarea* aceea, spuse Aaron.

— Și eu am văzut-o! exclamă Call.

Își zâmbiră fără opreliști, asemenea unor alpiniști care tocmai au ajuns pe vârful muntelui.

— Foarte bine, spuse mulțumită Alma. Tocmai ați văzut fiecare sufletul celuilalt.

— Pare ceva nelalocul lui, spuse Call. Cred că ar trebui să ținem

asta numai pentru noi.

Aaron făcu o grimasă.

Call simți că i se învârte capul. Nu numai că-i reușise magia din prima încercare, dar vederea sufletului lui Aaron făcuse ca micile lui suspiciuni asupra acestuia să devină ridicole. Aaron era prietenul lui, cel mai bun prieten al lui, *contragreutatea* lui. Aaron nu ar putea niciodată să-l rănească. Aaron avea nevoie de el, așa cum și el avea nevoie de Aaron.

Ușurarea era copleșitoare!

— Cred că este de-ajuns pentru astăzi, spuse Alma. V-ați descurcat foarte bine amândoi. Lecția a doua va fi interacțiunea cu sufletul. Veți învăța atingerea sufletului.

— N-o să fac asta, spuse Call. Nu știu ce este, dar nu-mi place.

Alma oftă ca și cum s-ar fi gândit cât are de îndurat Maestrul Rufus cu atitudinea lui Call, ceea ce era incorect, ținând cont de faptul că mai înainte spusese că și ceilalți Maeștri ar fi vrut să-l aleagă pe el.

— Este o metodă de a accesa subconștientul celuilalt fără a-i face vreun rău, spuse ea. Tot mai ai ceva împotriva?

— Cum știm că nu-i facem rău? întrebă Aaron.

— Nu este ceva evident, răspunse Alma. Dar, așa cum se petrec lucrurile cu întreaga magie a sufletului, nu s-a studiat îndeajuns de mult ca să avem vreo certitudine. Când Joseph și alți câțiva, împreună cu mine, ne-am început cercetările, credeam că magia sufletului deține puterea de a face mult bine în lume. Pentru că există doar puțini Makari care se nasc în fiecare generație și pentru că magia haosului a fost socotită dintotdeauna ca fiind periculoasă, pur și simplu nu avem cunoștințe suficiente.

Cel mai mare Makar al generației tale. Cuvintele reveniră în mintea lui Call, înveninându-l. Nu-i păsa că Aaron era mai bun decât el, dar nu suporta ideea ca cineva să fie mai bun decât Aaron.

Alma continuă, absorbită de subiectul ei:

— Trebuie să înțelegeți cât de captivant era totul. Descopeream

lucruri noi întru totul. O, magii haosului mai văzuseră suflete și înainte, câțiva deprinseseră abilitatea de a scoate sufletul din trup. Dar nimeni nu a încercat să atingă un suflet. Nimeni nu a încercat să pună haosul într-un animal. Nimeni nu a încercat să mute un suflet dintr-un trup în altul.

— Asta l-a înnebunit pe Joseph? întrebă Aaron. Vreau să spun, cum de nu l-a oprit pe Constantine înainte să-și omoare fratele? Era captivat de întreaga magie?

Jericho Madden. Call își simți capul învârtindu-i-se din nou. Deși era vorba despre un trecut îndepărtat, îl simțea mai aproape ca niciodată. În ultimul timp, Call se simțise ca și cum era pe cale să se scoată din propria lui viață, așa cum Maestrul Joseph voise să-și scoată sufletul din trup.

Ochii Almei se înnourară.

— Ca să vă spun cinstit, mă gândesc la ziua aceea și habar n-am ce s-a întâmplat. Îmi macin creierii mereu și mereu și nu pot să nu trag concluzia că Jericho a murit pentru că Joseph l-a vrut mort.

Call deveni atent.

— Poftim?

— Constantine era tânăr. Avea și alte interese decât să studieze magia haosului sau, mai degrabă, se gândea că avea toată viața înainte pentru studiul acesta. Și, firește, Rufus era Maestrul său, nu Joseph. Cred că Joseph îl voia pe Constantine dedicat cauzei.

Call se arătă îngrozit.

— Maestrul Joseph a aranjat moartea lui Jericho astfel încât Constantine să fie cât mai atașat ideii de a folosi magia haosului pentru a învia morții?

Alma dădu din cap.

— Și așa Constantine a prins să urască Magisteriumul, pe care-l găsea vinovat de moartea lui Jericho. Firește, nu cred că Joseph știa că crease un monstru. Cred că voia să-și asigure loialitatea. Cred că voia să fie cel care să facă descoperirile, iar numele lui să rămână în istorie.

Call și-l aminti pe Maestrul Joseph la mormântul lui Constantine, curbura buzelor și sclipirea nebunească a ochilor săi. Call nu era convins că Maestrul Joseph nu știa, că nu voia să creeze un monstru.

— Oamenii își aduc aminte de Inamicul Morții, spuse Alma. Dar l-au dat uitării pe omul care l-a creat să fie așa. Poate că, într-adevăr, Constantine era malefic, dar era și tragic. Își voia fratele înapoi. Pe de altă parte, Maestrul Joseph nu voia decât putere. Doar putere. Iar aceștia sunt cei mai periculoși oameni din lume.

CAPITOLUL DOISPREZECE

— Cum arăți? întrebă Call. Pocăit?

Se afla în fața ușii de la camera Anastasiei Tarquin, pe holul unde se găseau locuințele Maeștrilor. Call, Aaron și Tamara hotărâseră să-și facă toaleta înainte de a coborî la membra Adunării. Era o prezență terifiantă, cu giuvaierele ei și cu prestața cultivată și sarcastică. Call intuia că le-ar fi luat scuzele mult mai în serios dacă umblau la aspect, drept care el și cu Aaron purtau sacourile de la costumele cu care fuseseră la ceremonia premiilor, iar Tamara era într-o rochie neagră care-i lăsa descoperite brațele și umerii. Havoc nu venise cu ei. Havoc, punctase Call, nu avea de ce să-și ceară scuze.

Tamara expiră îndeajuns de tare ca să sufle de pe frunte o șuviță de păr.

— Arăți bine, pentru a mia oară, spuse ea. E frig aici, se plânse ea tremurând. De-acum am bătut la ușă.

Aaron ridică o sprânceană.

— E totul în regulă?

— Nu știu, spuse Tamara înghițind în sec. De când mi-am văzut

sora, numai la ea mă gândesc. Și au mai venit și lecțiile de azi. Nu-mi place să fiu despărțită de voi doi, ca și cum ar fi ceva în neregulă cu mine pentru că nu sunt un Makar. Unde mai pui că Maestrul Rufus a fost de două ori mai sever cu mine decât este de obicei.

— Păi, luni va fi la fel, spuse Call. Alma va veni să ne învețe ceva înfiorător: atingerea sufletului.

— Nu-mi place de ea, spuse Tamara. Îmi dă fiori.

Aaron făcu un pas spre ușa.

— Hai să terminăm odată cu asta!

Bătu la ușa. Sunetul păru să se răspândească în tot coridorul, stârnind ecoul. Ușa de la camera Anastasiei se deschise. Stătea în fața lor, îmbrăcată într-o robă de mătase albă, de-a dreptul magnifică, iar pe deasupra purta o pelerină și mai spectaculoasă. În picioare avea papuci albi de piele.

— Începusem să cred că n-o să mai apăreți, spuse ea, ridicându-și o sprânceană argintie.

— Ăăă... începu Call, putem să... intrăm? Am vrea să ne cerem scuze.

Anastasia deschise și mai mult ușa.

— Firește, poftiți! zise și le zâmbi când trecură pe lângă ea. Va fi o discuție interesantă.

Tamara îi aruncă lui Call o privire încărcată de semnificații. Call ridică din umeri. Poate că Anastasia era pusă pe ucis, asta, într-un fel sau altul, urmau să afle, ceea ce le aducea un soi de ușurare. Membra Adunării trânti ușa grea în urma ei cu un bubuit satisfăcător și-i urmă în sufragerie. Era înaltă, îndeajuns de înaltă ca umbra ei să se întindă, imensă și zdrențuită, tocmai pe peretele opus, unde se găsea seiful. Seiful fusese mutat; Call se întrebă unde-l duseseră Maeștrii.

— Luați loc, vă rog, spuse ea.

În urechi îi luciră diamantele, aruncându-i sclipiri în păr.

Call, Tamara și Aaron se așezară pe canapeaua albă, iar Anastasia, în fața lor, pe un scaun ivoriu. Pe măsuța de cafea aflată dinaintea lor se aflau cinci căni și un ceainic puse pe o tavă cu intarsii din ceva ce

ar fi putut fi os.

— Doriți? întrebă ea arătând spre ceainic. Am o infuzie delicioasă din levănțică și lămâiță, care s-ar putea să vă placă după toate ciupercile și lichenii serviți în Refectoriu, zise ea cu o strâmbătură. Nici mie nu-mi este pe plac bucătăria subterană.

Tustrei se traseră înapoi.

— Având în vedere circumstanțele, spuse Tamara, te vom refuza.

— Înțeleg, spuse Anastasia cu un zâmbet silit. Dar are vreo noimă? Voi ați fost cei care ați dat buzna în camera mea și mi-ați furat lucrurile. Voi ați pătruns în temnița elementalelor. Nu vi se pare că mai mult voi sunteți o amenințare pentru mine decât eu pentru voi?

— Noi suntem elevi, spuse Tamara, înfuriată. Tu ești un adult.

— Sunteți Makari, spuse Anastasia. Măcar doi dintre voi, adăugă arătând spre Call și Aaron. Și oricum întrebam retoric. Știu că nu mi-ați vrut răul. Dar, în mod reciproc, nici eu nu vă vreau răul. Doar am grijă de voi. Nu merit să fiu suspectată.

Call își simți sprâncenele săltându-i până la linia părului.

— Zău? Păi, și atunci de ce păstrezi o fotografie a lui Constantine Madden într-o cutie ciudată sub patul tău și de ce parola pentru seiful tău este numele fratelui său?

— Te-aș putea întreba la rândul meu cum de ai reușit să obții brățara lui Constantine Madden și, odată ce ai pus mâna pe ea, ce te-a îndemnat s-o porți?

Îi aruncă lui Call o privire plină de semnificații. Call se albi la față și-și duse mâna spre brățara ascunsă sub mâneca jachetei. Acum, având atenția mărită, își dădu seama că prin stofa trasă peste ea se evidenția un contur fin.

— Cum ai aflat?

Anastasia ridică ceainicul și-și umplu o ceașcă. Mirosul plăcut al lămâiței se răspândi în cameră.

— Mai întâi că, fără ea, n-ai fi reușit să pătrunzi în camera mea. Motivul este simplu: cu mult timp în urmă, am folosit magia ca să ne

sincronizăm brățărilor. Îl știam de când era doar un copil. Știu că vă e greu să vi-l închipuiți pe marele și atotputernicul Inamic al Morții ca fiind doar un copil, dar, când a venit la Magisterium, era abia un puști. Mă simt în parte răspunzătoare pentru ce li s-a întâmplat lui și lui Jericho. Amintirile pe care le păstrez lui Constantine și lui Jericho îmi evocă propriul eșec, adăugă, plecându-și privirea. Trebuia să-mi dau seama ce se întâmplă, trebuia să-l opresc pe Joseph înainte să-i împingă pe băieți prea departe. Într-un fel, sunt răspunzătoare pentru moartea lui Jericho și pentru ce a devenit Constantine. Și nu-mi îngădui să dau uitării acest lucru.

Sorbi din ceaiul ei.

— Am o datorie față de acești băieți. Și modul în care o voi plăti este să mă asigur că următoarea generație de Makari nu va păți nimic rău. Sunt o femeie bătrână și am pierdut destul, dar, înainte de a muri, vreau să știu că voi doi sunteți în siguranță. Callum și Aaron, voi sunteți speranța mea într-un viitor mai bun.

— Deci de aia te-ai oferit să vii aici și să ajuți la prinderea spionului? o întrebă Tamara.

Ea dădu încet din cap.

— Și dacă aș ști cine este, credeți-mă, n-aș ezita să trec la acțiune.

— Ne cerem iertare, spuse Aaron. Vreau să spun că pentru asta am și venit, dar chiar ne pare rău. N-ar fi trebuit să-ți răscolim prin lucruri și nici să pătrundem în camera ta, nimic din toate astea. Adică putem găsi scuza că am vrut să-l ferim pe Call de rele, dar ne pare rău pentru felul în care am făcut-o.

Tamara aprobă din cap. Call se simți dezagreabil la ideea că toți își riscau gâtul pentru el.

Anastasia zâmbi așa cum toți adulții zâmbesc, când Aaron își recăpătă farmecul. Dar, înainte să poată răspunde, se auzi un ciocănit la ușă. Call, Tamara și Aaron se priviră alarmați.

— Nu vă faceți griji, spuse Anastasia ridicându-se în picioare. Este al patrulea nostru oaspete. Cineva pe care l-am rugat să ne fie alături.

Maestrul Rufus? se întrebă Call. *Un alt membru al Adunării?* Dar, când Anastasia deschise ușa, o văzură în prag pe Alma Amdurer. Avea tras pe ea un poncho roșu-închis. Se strecură în cameră, lăsând-o pe Anastasia să închidă ușa în spatele ei.

— Salut, copii, spuse ea zâmbind. V-a explicat Anastasia ce și cum?

— N-am apucat, spuse Anastasia așezându-se lângă ea.

Ea toată în alb și Alma în purpuriu-închis îi aminteau lui Call de Regina Roșie și Regina Albă din *Alice în Țara Minunilor*.

— Am considerat că e mai bine s-o faci tu.

Alma îi fixă cu ochii ei întunecați.

— Cunoașteți în mod sigur planurile Adunării de a strânge animalele Călăreți ai Haosului și de a le ucide, spuse ea fără nicio introducere.

Call clipi, nedându-și seama ce avea asta de-a face cu Anastasia sau cu ei.

— Monstruos, spuse el.

Alma zâmbi.

— Bun. Cei mai mulți nu gândesc așa. Dar Ordinul Dezordinii este împotriva și vrem să facem tot ce ne stă în putință să punem animalele acelea la adăpost.

— Păi, am vrea și noi să ajutăm, se oferi Aaron. Dar ce am putea face?

— Știm când vor fi transportate animalele prinse în pădurile de aici, spuse Alma. Avem nevoie de prezența unui Makar care să ne ajute să le mutăm din vehiculele care le transportă într-un loc sigur.

Tamara ridică mâna, oprindu-i pe Call și Aaron să se ofere imediat voluntari. Avea o privire dură.

— Nici vorbă. Este prea periculos.

Alma îi privi cu atenție pe cei trei prieteni.

— Dacă vă pasă de Havoc, atunci trebuie să mă ajutați. Este vorba despre frații și surorile lui în haos. O puteți lua și ad litteram.

— Dacă e să vă ajutăm, și, da, vin și eu, chiar dacă nu sunt Makar,

atunci va trebui ca și voi să faceți ceva pentru noi, spuse Tamara.

— Păi, mi se pare corect, zâmbi Anastasia.

— Anastasia ne-a vorbit despre greutățile voastre, spuse Alma. Și, firește, ne-au ajuns destule lucruri la ureche. Ordinul nu este deconectat pe de-a-ntregul de lumea magilor. Vrem să vă dăm o mână de ajutor în găsirea spionului.

Aaron își îndreptă spatele.

— Ce vă face să credeți că puteți descoperi spionul?

— Avem un martor pe care-l putem interoga, spuse Alma.

— Dar nu au existat nicidecum martori! protestă Call. Adunarea nu a găsit niciun...

— Este vorba de Jennifer Matsui, spuse calm Alma.

Se lăsă tăcerea.

— E moartă, spuse, într-un târziu, Tamara, privind-o pe Alma de parcă aceasta și-ar fi pierdut mințile. Jen e moartă.

— Ordinul a studiat magia haosului ani întregi, spuse Alma. Genul de magie practicat de Inamicul Morții. Magia vieții și a morții. Maestrul Lemuel a găsit o cale de sta de vorbă cu morții. Putem vorbi cu Jennifer Matsui și afla cine a atacat-o, dacă ne veți ajuta cu animalele Călăreți ai Haosului.

Call își plimbă privirea de la figura uluită a Tamarei la chipul radios al lui Aaron. Probabil că Aaron își dorea să prindă spionul mai mult decât oricare dintre ei, gândi Call. Chiar mai mult și decât Call.

— Bine, spuse el. Ce avem de făcut mai exact?

↑ ≈ Δ ○ @

În seara aceea, Tamara și Call ieșiră din peșteră să-l plimbe pe Havoc. Aaron se arătase dispus să vină și el, dar era limpede că nu dorea lucrul acesta – se întinsese pe canapea, înfășurat într-o pătură, și citea benzile desenate pe care Alastair i le trimisese lui Call. Unii, când erau supărați, se agitau și urlau de mama focului, în schimb

Aaron se închidea în el într-un mod pe care Call îl socotea și mai îngrijorător.

— Nu e vina ta, îi spuse Tamara lui Call, în vreme ce Havoc adulmeca un mănunchi de alge.

Lupul știa că, de îndată ce avea să aleagă un pom sau altceva și-și făcea treaba, îl vor duce înapoi, așa că o lungea cât putea.

— Știi asta, oftă Call. Nu am cerut să mă nasc sau să renasc sau mai știu eu ce.

Ea pufni. Noaptea era senină, stelele străluceau, iar aerul era mai puțin rece decât era normal în perioada aceea a anului. Tamara nici măcar nu purta o jachetă peste uniformă.

— Nu asta am vrut să spun, spuse el cu un oftat greu și urmă: simt însă că atunci s-a întâmplat ceva în care au fost implicați Constantine și Maestrul Joseph și chiar Maestrul Rufus și Alastair. Au descoperit ceva în Magisterium. Ceva important. Păi, Ordinul Dezordinii poate vorbi cu morții? Super! Dar se pare că nimeni nu știe de asta.

— Nimeni nu *vrea* să știe, spuse Tamara. Nu, uită asta! Pun pariu că Adunarea se opune ca oamenii să afle.

Call îi făcu cu ochiul.

— Și părinții tăi? Și ei fac parte din Adunare.

— Nu au vrut să afle nici de Ravan, spuse Tamara, dând un șut într-un boț de noroi. Ai dreptate. Anastasia și tot Ordinul Dezordinii îl cunoșteau pe Constantine încă din școală, ceea ce înseamnă că ei știu mai multe despre ce s-a întâmplat decât știm noi. Mult mai multe.

— Și știu mai multe și despre cum funcționează într-adevăr magia haosului. Și poate că știu ceva și despre spion.

Call îl strigă pe Havoc, grăbindu-l să revină înauntru.

— Cel mai mare Makar al generației noastre, spuse Tamara pe gânduri. Deci mai este cineva aici, în școală, care folosește magia haosului. Încă n-a fost prins practicând-o.

— Nu de noi, spuse Call. Dar cineva va reuși.

Vântul se înteți, prinzând să bată îndeajuns de tare cât să smulgă din copaci o cascadă de frunze. Făcu să fluture părul lăsat liber al Tamarei și purtă pe aripile lui vocile lor când se strigară unul pe altul. După un moment de frustrare, Call arătă spre Magisterium și, plecându-și capetele, se îndreptară spre poartă, cu Havoc alergând pe urmele lor.

Odată pătrunși în holul întunecat și apoi în galeriile înguste ale peșterii, Call simți o mare greutate apăsându-i pe umeri cu cât mai mult se afunda în peșteră: greutatea de a nu ști în cine să se încreadă.

↑ ≈ Δ ○ @

Luni, Maestrul Rufus îi anunță că vineri vor da un test în care toți elevii din Anul de Bronz vor concura între ei. Maestrul Rufus avea chiar banderole violet pentru Tamara, Call și Aaron, anunțându-i ca o echipă formată din trei persoane.

Callum mârâi. Nu-i plăceau deloc testele, mai ales de când trebuiseră să-i înfrunte pe balaurii înaripați în Anul de Fier. După ce, în Anul de Aramă, dispăruse un timp pentru a se întoarce cu capul Inamicului Morții, reușise să lipsească la câteva, dar acum bafta lui în a ocoli testele se pare că apusese.

Aaron era prea cufundat în mâhnirea de a fi dezagreabil sau cel puțin suspect pentru cei din școală ca să riposteze la primirea solemnă a banderolei. Call voia să-i spună lui Aaron că nu fusese niciodată popular și trăise bine mersi cu asta, dar se temea că Aaron nu va găsi în cuvintele lui liniștea de care avea nevoie. Totuși Aaron cel mohorât era chiar mai puțin dispus să pornească o gâlceavă decât Aaron cel obișnuit.

— Ne poți spune ceva despre test? întrebă Tamara. Orice?

Maestrul Rufus clătină din cap.

— Nu, din păcate. Din mai multe motive, voi trei sunteți considerați a forma un grup ieșit din comun. Dacă nu faceți față onorabil, veți dezamăgi mulți oameni, printre care mă număr și eu.

Mă aștept să dați tot ce puteți. Și mă mai aștept să faceți asta fără *indicații*.

Tamara ridică din umeri, zâmbind.

— Nu mă poți învinui că am încercat.

Maestrul Rufus îi aruncă o privire care spunea tot ce ar fi putut spune, dar nu-i dădu apă la moară. Se lansă, în schimb, într-o expunere despre ce este de făcut dacă cineva pare să dețină o magie peste poate și vraja tinde să se extindă mai mult decât era prevăzut. Răspunsul, pe scurt: era responsabilitatea acelei persoane să o controleze.

Tot ce învățară în zilele acelea se referea la răspundere și control. Și nimic din toate astea nu-i ajuta în vreun fel.

↑ ≈ Δ ○ @

La întoarcerea în noile lor camere, o văzură pe Gwenda stând în umbra holului. Pe coridoare era rece și fata purta un hanorac gros și jeansi, pe față stăruindu-i o expresie de iritare. Când se apropiară, se luminează la față, frecându-și brațele ca să se încălzească.

— Speram să dau de voi, spuse ea.

— Care-i treaba? întrebă Tamara.

Aaron se trase înapoi, făcându-și griji că ea se va rățoi la el sau îi va arunca o privire urâtă. Dar fata arăta plină de speranță.

— Trebuie să vă vorbesc, oameni buni, spuse ea. Putem intra în noul vostru apartament?

Cei trei se priviră între ei. Call putea zări scânteia de interes din ochii lui oglindindu-se în privirile celorlalți. Poate că Gwenda știa ceva despre spion, poate că văzuse ceva sau suspecta pe cineva.

O poftiră în apartamentul lor comun, iar Call îl puse pe Havoc să păzească ușa, în caz că cineva ar vrea să intre. Havoc își preluă postul, manifestând vigilență.

După ce se așezară pe canapea, iar cei trei priviră la ea cu nădejde, Gwenda spuse:

– Uite, problema este că...

– Dă-i înainte, Gwenda, o încurajă Tamara, poți să ne spui orice.

– Vreau să mă mut cu voi! izbucni Gwenda, îmbujorându-se în obrajii smezi. Știu că ucenicii din același grup își împart o locuință comună, dar m-am informat și voi puteți schimba regula dacă vreți. Știu că mai aveți o cameră liberă și treaba e că... nu mai *suport!*

– Ce nu mai suporti? întrebă Aaron.

– Pe Jasper și pe Celia! spuse Gwenda cu o voce exasperată. Se giugiulesc tot timpul pe canapea, se pupă, își șoptesc la ureche. Groaznic!

– Păi, spune-le să înceteze, zise dezamăgit Call.

Pe de altă parte, Tamara părea interesată.

– Nu încetează, spuse Gwenda. Am încercat, a încercat și Rafe, degeaba. Nu ascultă pe nimeni. De aia și relațiile de grup dintre ucenici nu mai fac două parale.

– Va trebui să-l întrebăm pe Maestrul Rufus, spuse Aaron, care era un ageamiu în materie de povești sentimentale, dar care probabil se bucura că Gwenda prefera trecutul lui necurat în loc de țocăiturile lui Jasper.

Call se zgâi. O plăcea mult pe Gwenda, dar, ținând cont de urzeala de intrigi și secrete țesută în jurul lor trei, nu vedea prezența Gwendei în apartamentul lor decât ca pe un neajuns.

– Părinții mei făceau parte dintr-un grup de ucenici, spuse el.

– Pun rămășag că oricine mai era în grupul lor îi ura, spuse Gwenda, fără amabilitate.

Call tocmai voia să deschidă gura să-i spună că fuseseră în același grup cu Inamicul Morții și cu fratele lui, însă renunță. Nu era chiar un secret, dar niciun fapt pe care să-l cunoască tot târgul. Call intuia că, cu cât mai puțin se făcea legătura între el și Inamicul Morții, cu atât era mai bine.

Altfel, dacă fata ar fi început să dea de înțeles că Inamicul Morții a fost silit să devină un suzeran malefic pentru că părinții lui Call au fost grosolani într-un mod romantic, ar fi trebuit s-o ucidă.

— Gwenda..., începu Tamara, având vădit cam aceleași îndoieli ca și Call.

Se auzi o bătaie la ușă. Gwenda sări în sus, apoi fața i se lumină.

— O fi Maestrul Rufus? întrebă ea. Ați putea să-l întrebați acum. Aaron clătină din cap.

— Maestrul Rufus intră fără să mai bată, spuse el, ridicându-se în picioare.

Străbătu camera și deschise ușa.

Era Jasper.

— Dumnezeule, spuse Gwenda, chiar nu pot să scap de tine?

Jasper arăta ca și cum ar fi căzut din pom.

— De ce ar vrea cineva să scape de mine?

Ea se întoarse spre Call și Tamara.

— Vine pe aici tot timpul? Și neanunțat, ca acum?

— În mod constant, spuse Tamara.

— E o problemă, o secundă și Call.

Gwenda își ridică brațele în aer.

— Atunci lăsați-o baltă, spuse ea. Uitați că am venit aici.

Ieși în trombă din cameră, trecând pe lângă un Jasper buimac.

— Ce-a fost asta? întrebă el.

— În cea mai mare parte că ești cam alătura cu drumul, îi răspunse Call. Dar asta știm cu toții.

Jasper păși înăuntru, ușa închizându-se în spatele lui. Trase aer în piept ca să spună ceva, când Havoc făcu o săritură, trântindu-l la pământ. Jasper țipă.

— Hait! zise Call. I-am spus lui Havoc să păzească ușa, prin urmare...

Jasper mai scoase un țipăt, pe care de astă dată Call îl consideră nejustificat. Havoc nu arăta prin nimic că ar avea de gând să-l jumulească. Havoc îl știa pe Jasper. Se mărginea să stea pe el, cu limba atârnată, părând să cugete la ceva.

— Dă-l... jos... de pe... mine..., mormăi Jasper printre dinți.

Call oftă și fluieră.

— Hai, Havoc, spuse el.

Havoc se dădu jos de pe Jasper și se apropie de Call să-și primească răsplata și să fie mângâiat după ureche, iar Jasper se ridică în picioare, scuturându-și ostentativ hanoracul.

— Hai, Jasper, spuse Tamara, varsă tot. De ce ai venit?

— Sau pur și simplu cară-te, spuse Aaron ridicându-se din nou în picioare. Ar fi o opțiune.

Tamara își ridică sprâncenele. Gura lui Call căzu, deschizându-se un pic. Aaron nu vorbea în felul acesta. Aaron nici nu se uita la alții în felul în care privea acum la Jasper: ca și cum era pe cale să-i tragă un pumn în față.

Dintr-odată, Call simți o nevoie copleșitoare de popcorn.

Jasper nu-și găsea locul.

— Vreau să-mi cer iertare.

Aaron nu spuse nimic.

— Știu ce credeți, că de la mine a pornit zvonul, urmă Jasper, vreau să spun, nu că ar fi un zvon acesta despre tatăl tău, e adevărul.

Dacă era posibil, Aaron arăta și mai amenințător.

— Era un secret, spuse el. Și tu știai asta.

— Da, recunosc Jasper, având bunăvoința de a părea rușinat.

— Și restul sunt doar minciuni, spuse Aaron categoric. Nu i-aș face niciodată rău lui Call. Este cel mai bun prieten al meu. Este contragreutatea mea.

— Știu, spuse Jasper, luându-l prin surprindere pe Call. Și n-am spus nimănui că ar fi altfel. Pe bune! I-am spus Celiei chestia cu tatăl tău, e adevărat, și n-ar fi trebuit. Îmi pare *cu adevărat* rău. Dar toată lumea vorbea despre tine și m-am trezit și eu vorbind. Dar mai mult de atât, n-am scos un cuvânt.

— Deci tu crezi că eu sunt spionul? întrebă Aaron.

Call își aminti de cuvintele lui Jasper din Refectoriu: *Aaron ți-a spus două povești diferite despre trecutul lui. Destul de suspect. Habar nu avem de unde vine sau care este familia lui adevărată. A apărut pur și simplu din senin, după care... Bum! Makar.*

Jasper îl privi pe Call.

— Nu cred asta, răspuse Jasper. M-am întreb, după răspândirea zvonului. Dar singura persoană căreia i-am spus că s-ar putea să fii tu este Call.

Înainte să se întoarcă spre Jasper, Aaron îi aruncă lui Call o privire îndurerată.

— Nu *crezi* așa ceva, nu?

— Nu, spuse Jasper. Nu tu ești spionul, bine? Nu cred că tu ești spionul și-mi pare rău că i-am vorbit Celinei de tatăl tău. Și, dacă asta contează, și ei îi pare rău. Nu credea că lucrurile vor merge atât de departe. A mai spus la două persoane, care s-au jurat să țină secretul, dar s-a răspândit.

Aaron oftă și atitudinea războinică îl părăsi.

— Cred că e-n regulă. Prin urmare, nu tu ai lansat zvonul că eu am încercat să-l curăț pe Call?

Jasper se ridică în picioare, într-o manieră ciudat de oficială, și-și duse o mână la inimă.

— Jur pe numele familiei DeWinter!

Call pufni și Jasper îl privi cu multă încântare. Lucrurile păreau să intre pe făgașul lor.

— Ei, nu-i de-ajuns, interveni Tamara. Dacă vrei ca treaba să fie rezolvată, va trebui să faci ceva pentru Aaron. Iar Celia trebuie să te ajute.

— Despre ce e vorba? întrebă Jasper, privind neliniștit la Tamara, ceea ce nu era o idee rea în general, dar mai ales acum, când fata se uita la el cu o sclipire în ochi.

— Celia face parte din cercul zvonistilor, spuse Tamara. Aflați dacă mai este vreun Makar în școală sau în altă parte. Cineva care operează în secret. Și vedeți dacă e cineva care vorbește într-una despre Drew, bine?

— Și aflați cine a pornit zvonul, adăugă Call.

Jasper dădu din cap, ridicând mâinile, ca și cum s-ar fi apărat de supărarea lor.

— S-a făcut!

— Bine. Scuzele au fost acceptate, spuse Aaron lăsându-se să cadă pe canapea. Oricum, tu ai probleme mai mari decât noi. Gwenda venise aici cu gând să se mute de la voi.

— Din cauza mea? întrebă Jasper. Ridicol!

— Poate că nu e un fan înrăit al jocurilor amoroase, spuse Tamara cu un zâmbet viclean.

Jasper se așează lângă Aaron fără să fie invitat.

— E doar geloasă pentru că nu are un iubit ca mine. Sunt un iubit de mare clasă. Știu exact ce-i trebuie unei fete ca s-o fac fericită.

Tamara își dădu ochii peste cap. Call se bucură că Tamara nu se lăsa convinsă. După trădarea Celiei, nu era sigur ce anume impresiona fetele.

— Ca o dovadă a sincerei mele păreri de rău, v-aș putea vinde câteva dintre ponturile mele de gagicăreală, se oferi Jasper.

Call, care tocmai dădea să se așeze pe unul dintre brațele canapelei, începu să râdă așa de zdravăn încât căzu. Își lovi piciorul beteag de podea, ceea ce-l duru, dar nu într-atât de mult încât să-i oprească hohotele.

Tamara încercă, fără să reușească, să-și stăpânească zâmbetul. Colțurile gurii ei tremurau.

— Te-ai lovit? întrebă Aaron, plecându-se spre Call.

— Da, răspunse Call între două hohote. Sunt bine, sunt bine.

Se aruncă pe canapea, alături de Aaron, încă chicotind.

— În primul rând, spuse Jasper, încruntându-se la Call care, în mod vădit, nu aprecia înțelepciunea pe cale să fie împărtășită, atunci când îi vorbești unei fete, privește-o drept în ochi. *Și să nu clipești.* Este foarte important.

— Păi, și nu încep să-ți lăcrimeze ochii? întrebă Aaron.

— Nu și dacă o faci cum trebuie, replică Jasper, cu înțeleș.

Call se întrebă ce putea să însemne asta. Să dispui de o a treia pleoapă, ca o șopârlă?

— Bun, deci primul pont este să te zgâiești la fată, spuse Call.

Dacă o placi.

— Al doilea pont, urmă Jasper, este să dai din cap la orice spune și să râzi cât cuprinde.

— Să râzi de ea? spuse Tamara, cu îndoială în glas.

— Ca și cum ar fi spirituală, spuse Jasper. Fetelor le place ideea că te farmecă. Pontul trei: bag-o-n boală!

— *S-o bagi în boală?* repetă el neîncrezător. Ce mai e și asta?

Jasper își îndreaptă spatele, dându-și părul pe spate. Își coborî puțin pleoapele privind direct la cei trei, cu colțurile gurii lăsate a îmbufnare.

— Arăți ca un zănatic, spuse Call.

Jasper își fixă și mai abitir privirea, închizându-și un ochi și privind și mai amenințător cu celălalt.

— Acum aduci cu un pirat, spuse Tamara.

— Cu Celia funcționează, zise Jasper. Se topește când fac asta.

— I-or plăcea pirații, hotărî Aaron.

Jasper își dădu ochii peste cap.

— Pontul patru este să ai tunsoarea potrivită, ceea ce, pentru voi doi, este clar fără speranță.

— Părul meu este în regulă! spuse Aaron.

— Bine, spuse Jasper. Părul lui Call arată ca și cum și l-ar fi tuns cu o piatră ascuțită.

— Mai există și un al cincilea pont? întrebă Tamara.

— Cumpără-i un calendar cu pisici, spuse Jasper. Fetele se dau în vânt după calendare cu pisici.

Havoc lătra. Tamara izbucni în râs. Se lăsă pe spate pe canapea și-și ridică călcâiele. Call se gândi că n-o mai văzuse vreodată distrându-se așa de bine.

— Aha, și dacă ești neatent la ce spune, poți să susții că erai distras de frumusețea ei, adăugă Jasper. Și, orice ar purta, spune-i că este culoarea ta preferată.

— N-o să bage de seamă că porți alte culori? întrebă Aaron.

Jasper ridică din umeri.

— S-ar putea să nu.

Chicotelile Tamarei se prefăcură în sughituri.

— Jasper, spuse ea, fă-mi o favoare.

— Da, spuse Jasper.

— Să nu te dai niciodată la mine așa.

Jasper păru indignat.

— Niciunul nu v-ați prins, spuse el, ridicându-se în picioare. Păi, misiunea mea aici a luat sfârșit. Mi-am cerut scuze și v-am spus ponturile.

— Și ai promis să o faci pe Celia să obțină informații folositoare, îi reaminti Call.

Jasper dădu din cap.

— O să vorbesc cu ea.

— Nu uita s-o bagi în boală! strigă Tamara de pe canapea, în vreme ce Jasper se îndrepta spre ușă.

Jasper făcu o figură comică, după care se încruntă.

— E un bilet prins de ușa voastră, spuse el, dezlipind o bucată de hârtie. E pentru Call și Aaron.

Era un bilet împăturit, cu un scris lăbărțat pe partea din față.
Callum Hunt și Aaron Stewart.

— Dă-l încoace, spuse Aaron, sărind în picioare.

Dar Jasper, cu un surâs enigmatic, dădu să-l deschidă.

— O! făcu el.

O scânteie micuță, ca o curentare produsă de electricitatea statică, sări din hârtie și-i zgudui mâna.

— E sub vrajă, spuse Tamara, părând mulțumită. Doar Call și Aaron pot să-l deschidă.

Jasper bombăni nemulțumit.

— Ce chestie! spuse el, întinzându-i biletul lui Aaron. Pe curând!

Dispăru pe coridor. După ce ușa se închise, Aaron deschise biletul. Citindu-l, sprâncenele îi coborâră puțin.

— Este de la Anastasia Tarquin, spuse el. Ne roagă să ne întâlnim la Poarta Misiunii, la ora zece seara, în ziua de vineri. Zice să-l

aducem și pe Havoc.

— E și ziua testului, spuse Tamara, îndreptându-și spatele. Despre ce o vrea să vorbim?

— Nu cred că vrea să vorbească, spuse Aaron, fără să-și ridice privirea de pe bilet. Cred că o să ne pună la treabă. Cred că vom fura animalele Călăreți ai Haosului.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Mai erau patru zile până vineri și Call, Tamara și Aaron le petrecură cu gândul când la planul Almei, când la test. La ore, Maestrul Rufus continua să toarne chestii oculte, predându-le lecții bizare. În săptămâna aceea, Call învățase cum (a) să prindă focul aruncat de Tamara spre el, (b) să respire după ce Aaron folosisse magia aerului ca să-i ia tot oxigenul și (c) să-și usuce hainele, după ce Maestrul Rufus l-a udat learcă. Din păcate, ultima chestie nu a beneficiat de magie.

Faptul că toată lumea avea toane nu era de mare ajutor. Tamara se holba la flăcările pâlpâitoare ale lumânărilor și vetrelor, ca și cum ar fi putut zări chipul surorii ei. Aaron scormonea cu privirea Refectoriul, ca și cum s-ar fi așteptat ca toți să arunce cu mâncare în el. Iar Call tresărea la fiecare umbră. Ajunsese așa de rău, că-l scotea din minți pe Havoc.

Nu era de ajutor nici faptul că Jasper continua să fie inutil în ceea ce privea zvonurile. Potrivit Celiei, Drew nu avusese mulți prieteni. Era închis în sine, uneori abordând elevi mai mari ca să-l sfătuiască cum s-o scoată la capăt cu Maestrul Lemuel. Se pare că Alex Strike i-ar fi spus lui Drew să meargă la Maestrul North, dar nu a făcut-o.

Probabil că avea ordine să stea în banca lui și să nu se plângă la conducerea școlii.

Cât despre persoana care a dat cep la zvonurile despre Aaron, Jasper nu aflase încă nimic. Promisese să vină cu noi informații spre sfârșitul săptămânii.

Joi seara, Call era pregătit să înfrunte ziua de vineri, oricât de rea avea să fie. Orice, numai să facă încă un pas spre dezlegarea misterului. La Refectoriu, Maestrul Rufus le spuse că vor avea o lecție seara târziu, căci se întorsese Alma.

— Tamara, este o lecție despre magia haosului, prin urmare... începu el, dar Tamara îl întrerupse.

— Vreau să ascult și eu, spuse ea. Va fi interesant. Nu mulți au văzut magia haosului personal, dar eu am fost martoră mai mereu. Vreau să aflu mai multe despre cum funcționează.

Maestrul dădu din cap, deși nu părea din cale-afară de fericit. De altfel, expresia obișnuită de pe chipul Maestrului Rufus era una mohorâtă, așa că putea să nu însemne nimic.

După ce-și terminară lichenii, ciupercile și băuturile subterane cenușii, se adunară în clasa obișnuită. Maestrul Rufus pășea în sus și-n jos. Alma era sprijinită într-un toiag scurt și vorbea.

— După cum știți, opusul magiei haosului sau vidului este sufletul. La ultima lecție ați învățat să vedeți sufletul. Acum aș vrea să învățați să atingeți sufletul altei persoane cu magia voastră – o scurtă atingere și gata.

— Cred că mi-am exprimat mai înainte obiecțiile mele cu privire la acest lucru, spuse Call. Este înfricoșător și bizar și nici măcar nu știm ce se întâmplă cu cealaltă persoană.

Alma dădu drumul unui oftat lung, suferind.

— Cum am mai spus, le veți induce o stare de inconștiență. Nimic altceva. Dar, dacă tu ești prea sensibil, să înceapă Aaron. Poate practica pe tine.

— Păi... ăă..., făcu Call.

Tamara se ridică lângă peretele de piatră unde se așezase.

— Mă ofer eu!

— Nu poți! strigă Call. Și ce e chestia asta cu voi toți, care vreți să mă dați deoparte?

— O fi ceva în legătură cu fața ta, spuse Tamara, clătinând din cap, ca și cum figura lui Call ar fi fost și mai ridicolă decât de obicei. Însă ce voiam eu să spun este că îl las pe Aaron să practice pe mine. Mă ofer să fiu sufletul atins.

Aaron o privi cu suspiciune.

— De ce? întrebă el. Nu vreau să-ți fac rău.

Fata ridică din umeri.

— Vreau să știu cum funcționează și poate că nu voi fi în stare să spun multe, dar poate că da. Cât timp îți faci griji că o să mă rănești, s-ar putea întâmpla.

Call șovăi. Se simțea aiurea că se opusese ideii. Să înveți cum să induci oamenilor somnul era super, cât timp nu le dădeai peste cap sufletele. Dacă cineva îl supăra, o mică atingere a sufletului și se rezolva. Îl putea pune oricând pe Jasper într-o stare de inconștientă.

— Bine, bine, spuse el. Învață-mă și pe mine ce trebuie făcut.

Tamara îl străpunsese cu privirea, dar Alma era numai un zâmbet.

— Este ușor, îi spuse ea.

Nu a fost. Alma deprinsese teoria, dar ea însăși n-o pusese niciodată în practică și ultima oară când dispusese de un Makar pentru a experimenta fusese în urmă cu două decenii. Potrivit ei, acțiunea cerea o concentrare profundă, mai întâi ca să vezi sufletul și apoi să mânuiești cel mai fin fir de magie a haosului ca să-l atingi.

Spre neliniștea sa, Call făcu pereche cu Alma, iar Aaron, cu Tamara. Ideea de a atinge sufletul cuiva pe care abia îl cunoștea îl făcea să se simtă înfiorat, rece și straniu.

Trebuia însă să încerce. Închise ochii și se strădui să facă ce-i spunea ea, să-i vadă sufletul, așa cum i-l văzuse pe cel al lui Aaron. Dar nu era același lucru. Aaron era unul dintre cei mai buni prieteni ai lui. Era ca și cum s-ar fi jucat de-a v-ați ascunselea pe întuneric, orbecăind prin jur la întâmplare. Însă ajunsese la sufletul ei și fără să

intenționeze asta. Nu era vorba despre o atingere, îi putea simți conturul argintiu zvâcnind ca un peștișor scos din apă. El îi simți voința de fier, o enormă tristețe și o frică neașteptată, înainte să-și retragă gândurile din ea. Icnind, își deschise ochii exact în momentul în care ea și-i dădea peste cap.

Alma căzu peste grămada de perne pe care Maestrul Rufus le adusese din alte zone ale Magisteriumului.

Își ridică ochii și-l văzu pe Aaron prinzând-o în brațele lui pe Tamara, care leșinase cu grație. Aaron o ținu așa un moment, până ce ochii ei clipiră și ea râse deschizându-i și ridicându-se în picioare, cu un zâmbet pe buze.

Rufus se grăbi spre Alma.

— Este încă inconștientă, spuse el, dar este bine. Bună treabă, băieți! adăugă el mohorât.

Call reușise. Atinsese sufletul altcuiva. Nu se simțea bine totuși. Chiar deloc.

↑ ≈ Δ ○ @

În zorii zilei de vineri, Call a fost trezit de Havoc care-i lingea tălpile goale, lucru cam nașpa, dar care-i producea o senzație plăcută. Call se răsuci, încă pe jumătate adormit, trăgându-și picioarele sub cuvertură. Lucru care-l făcu pe Havoc să sară în pat și să înceapă să-l lingă pe față.

— Ah... bleah... încetează! bolborosi Call, acoperindu-și capul cu o mână și împingându-l pe lup cu cealaltă.

Uneori, să știi pe unde s-a plimbat limba lui Havoc era mai rău decât să nu ai habar.

Punându-și uniforma, încă somnoros, se întrebă dacă n-ar putea să-i atingă sufletul lui Havoc trimițându-l la somn pentru un sfert de oră, după care însă amintindu-și că era un animal Călăreț al Haosului, cu tot ce implica asta, hotărî că pentru sufletul lui Havoc era de-ajuns.

Call trecu în camera comună și bătu la ușa Tamarei. Era rândul ei să-l însoțească la plimbarea de dimineață. Dinăuntru răzbătu un mârâit și, după câteva minute, Tamara deschise ușa, cu ochii cârpiți, ca și ai lui, purtând banderola violet. Ceea ce-i aminti lui Call să se întoarcă după a lui. Își târâră picioarele pe hol, ducând o lesă pe care niciunul din ei nu se obosise s-o lege la zgarda lui Havoc.

— Azi e ziua cea mare, spuse Tamara, arătând spre banderola ei, pe când se aflau deja la jumătatea drumului spre Poarta Misiunii. Toți se așteaptă la lucruri mărețe de la noi la testul ăsta, dar am vorbit cu ceilalți elevi și cred că Maestrul Rufus și-a consumat așa de mult timp să ne învețe despre *răspundere personală* și pe voi doi despre magia haosului, încât nu cred că suntem pregătiți.

Call era atent să nu calce strâmb. Diminețile, piciorul îi era încă țeapăn și era riscant să-și lase greutatea pe el înainte să și-l destindă. Dădu din cap. Call nu se considera niciodată pregătit să facă ceva, dar nu-i plăcu faptul că Tamara se arată de acord cu el.

— Am putea folosi magia haosului, sugeră el. Ar putea fi arma noastră nu-chiar-așa-secretă.

Tamara pufni.

— Sigur, dacă vrei să-i vezi pe toți arătându-te cu degetul că trișezi!

— Nu trișez! insistă Call. Este magia mea și a lui Aaron.

Tamar își ridică sprâncenele.

— Așa ai fi gândit și dacă n-ai fi fost Makar?

— Poate că nu, spuse Call înțelegător. Dar *sunt* un Makar.

Ea îl privi cu o expresie care putea fi și una de supărare, dar și una amuzată. Call nu era niciodată sigur în care parte înclina expresia ei, tot ce știa era că o folosea la greu, mai ales în prezența lui.

Havoc își vedea de treabă, în timp ce Call inspira aerul proaspăt și dădea cu șutul în niște frunze. Apoi se întoarseră, regăsindu-și lucrurile înapoiate în sfârșit de magi, pe care le considerau de-acum inofensive. Deși Call era tentat să scormonească prin ele, îl înhăță pe Miri, îl puse-n teacă și se îndreptă împreună cu Tamara spre

Refectoriu. Îl găsiră pe Aaron stând deja la masa lor, alături de Jasper și de Rafe. Aaron se cocoșase cu tot corpul deasupra farfuriei sale, ca și cum ar fi încercat să se facă nevăzut.

Tamara se aruncă într-un scaun și privi la Jasper.

— Ei? Ai găsit ceva de ajutor?

Jasper ridică dintr-o sprânceană la ea.

— Dispari, Rafe, spuse el.

— De ce? strigă Rafe. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

Își înhăță farfuria și plecă la altă masă, sub privirea mirată a lui Jasper.

— Nu-l băga în seamă, diminețile e mereu prost dispus, spuse el.

În fine, am vorbit cu Celia. A trebuit să pun la bătaie tot farmecul meu ca să scot ceva de la ea.

Aaron arăta neliniștit. Call își dădu ochii peste cap.

— Te rog, fără alte ponturi de mascul, îl rugă Aaron. Spune-ne doar ce a spus ea, dacă a spus ceva.

Jasper păru puțin dezumflat.

— Nu există zvonuri despre alți Makari în afara voastră. Cu toate astea, în aparență se sporovăiește mult pe seama voastră, băieți, dacă chestia asta prezintă interes pentru voi. Cum l-ați învins pe Inamic. Dacă o să începeți să vă puneți la bătaie puterile. Dacă aveți iubite.

— De ce ar avea iubite? întrebă Tamara, părând șocată.

— Bravo ție, Tamara! exclamă Call.

— Vreau să spun... păi, nu ați avea timp.

— Când e vorba despre dragoste, îți faci timp, spuse Jasper, privindu-i cam de sus.

Tamara bombăni.

— Și zvonurile? Cine le-a pornit?

Jasper clătină din cap.

— Încă nu știu. Celia crede că e vorba despre unul din elevii mai mari.

Tamara își ținu respirația.

— Credeți că ar putea fi Kimiya? spuse ea. S-a purtat mizerabil cu

Aaron.

— Dar de ce ar născoci chestiile astea? întrebă Aaron. Doar mă cunoaște... măcar puțin.

— Nu cred că e ea, spuse Call. A reacționat asemenea cuiva care a fost șocat că Aaron ar putea să nu fie cel pe care-l credea să fie. Nu precum cineva care tocmai a dat drumul unui zvon.

Jasper aruncă o ciupercă în aer și o prinse în gură.

— A trecut doar o săptămână. O să aflu mai multe.

— Super! zise Aaron. Dacă vom supraviețui testului de azi, s-ar putea să primim niște răspunsuri.

Call, care aproape că uitase de test, mârâi.

Părăsind Refectoriul, Maestrul Rufus îi preluă, conducându-i. Pe față avea un zâmbet sinistru, iar de umăr îi atârna o geantă mare.

— Urmați-mă, ucenici. Cred c-o să vă placă ce marfă am pregătit pentru voi astăzi.

↑ ≈ Δ ○ @

Dar lui Call nu-i plăcu.

Se întorseseră în încăperea imensă unde se desfășuraseră cele mai multe teste, inclusiv lupta lor cu balaurii înaripați din Anul de Fier. Dar de astă dată era *jocul cu focul* – bine, poate nu în întregime, dar în bună parte. Call simți arșița cuprinzându-l dintr-odată, arzându-i ușor extremitățile, ca pe un jeleu pus la pârlit.

În centrul încăperii pâlpâiau flăcările. Deși nu aiurea, ci după un anume tipar. Liniile flăcărilor erau paralele, lăsând între ele ceva ce semăna cu niște cărării. Îi amintea lui Call de tablourile care reproduceau labirinturi din pomi și tufișuri, prin care hălăduiau oameni. Numai că acesta era format din flăcări aieva.

— Un labirint, spuse Aaron cu ochii mari.

În ochii Tamarei se reflecta dansul flăcărilor. Focul creștea și scădea, aruncând scânteii. Call se întrebă dacă Tamara se gândea din nou la sora ei.

Una dintre elevele Anului de Aur, probabil un ucenic al Maestrului North, trecu pe lângă ei și-i înmână cu grijă Maestrului Rufus trei bidonașe din maldărul pe care-l căra. Rufus dădu din cap și se întoarse spre ucenicii săi.

— Astea sunt pentru voi, spuse el, arătând spre bidonașele pe care erau inscripționate inițiale: AS, CH și, respectiv, TR. Elementul opus focului este apa. În aceste bidonașe există o cantitate mică de apă pe care s-o folosiți când navigați prin labirint. Țineți minte că o puteți folosi pe toată pentru a trece prin ziduri sau ca să vă economisiți magia. N-am să vă spun care este traseul cel mai bun. Va trebui să vă folosiți propria inteligență.

Call era aproape sigur că Maestrul Rufus *tocmai* le spusese care este de preferat, chiar dacă nu voia să recunoască.

— Singurul lucru absolut interzis este să zburăți pe deasupra labirintului. Vă va aduce automat descalificarea. S-a înțeles?

Maestrul Rufus își plimbă privirea severă de la unul la altul.

Call dădu din cap.

— Pentru că am trișa?

— Și pentru că este periculos, completă Tamara. Căldura se ridică. Aerul de deasupra labirintului ne va prăji.

— Exact, spuse Maestrul Rufus. Încă un lucru: veți lucra individual. Nu în grup, ci singuri, adăugă privindu-le cu asprime fețele contrariate.

— Ia stai, cum? întrebă Tamara. Dar noi trebuie să avem grijă de Call. Nu l-am scăpat o clipă din vedere.

— Noi credeam că este o treabă de echipă, interveni Aaron. Atunci la ce bun banderolele?

Maestrul Rufus aruncă o privire spre ceilalți Maeștri care stăteau alături de ucenicii lor, pregătindu-i pentru labirint. Unii dintre elevii mai mari își făceau semne cu mâna, împărțind bidonașe și răspunzând la întrebări. Asistenți. Call zări licăririle brățărilor de argint și de aur și-i văzu pe Alex și pe Kimiya. Kimiya se uită în direcția lor și-i făcu Tamarei un semn mic din mână, dar Tamara nu-i

răspunse. Ochii ei întunecați erau de piatră.

— Chiar este o treabă de echipă, performanțele se vor însuma, spuse Maestrul Rufus. Acest test vrea să arate că este important pentru fiecare dintre voi să vă asumați responsabilitatea pentru instruirea celorlalți ucenici din grupul vostru. Și dacă este de mare însemnătate să știți cum să lucrați ca grup, aceeași însemnătate o are și munca individuală. Nu vă faceți griji pentru Call, adăugă Maestrul Rufus, preocupați-vă de voi înșivă și de rezultate. Fiecare dintre voi va intra în labirint din locuri diferite. Misiunea voastră este să ajungeți în centru. Persoana care va ajunge prima acolo va primi drept premiu o zi liberă de la lecții, pe care o va petrece la Galerie împreună cu toată echipa.

Call simți dintr-odată un îndemn nestăpânit de a câștiga. O zi întreagă liberă, lenevind pe lângă bazinele calde, uitându-se la filme și înfulecând dulciuri cu Tamara și Aaron! Ce super ar fi!

Îi mai plăcea și faptul că nimeni nu va sta cu ochii pe el în timpul testului. Aprecia grija prietenilor săi pentru el, dar nu era obișnuit să nu fie niciodată singur, lucru care-l apăsa. Era vorba despre un test, creat și condus de Maeștri. Ceea ce însemna că *nimeni* nu era în siguranță. Și probabil că nici el nu era mai expus vreunei primejdii mai mult decât oricare dintre ceilalți.

Peste câmpul de foc bubui vocea Maestrului North, amplificată de magia aerului. Le enumeră din nou regulile, accentuând-o pe cea cu interzicerea zborului, după care începu să le împartă locurile de start. Call se uită după însemnul cu cretă pentru el: BY9.

— Baftă! le spuse lui Aaron și Tamarei, care își țineau strâns bidonașele, privindu-l neliniștiți.

Call simți un fior de căldură, și nu era de la foc. Amândoi prietenii săi urmau să intre într-un labirint de flăcări și amândoi erau cu gândul la el, nu la ei.

— Ai grijă! spuse Aaron, bătându-l pe Call pe umăr, ochii lui verzi încercând să-i insuflă încredere.

— Putem face asta, spuse Tamara, cuprinsă parțial de vechiul ei

entuziasm. O să ne bălăcim în Galerie cât de curând.

Ea și Aaron își luară în primire locurile. Call auzi vocea Maestrului North răzbătând peste trosnetul și vuietul flăcărilor:

— Elevi, pe locuri, fiți gata, start!

Ucenicii se repeziră înainte. În labirint erau o sumedenie de cărării. Call merse pe propria cale care-l ducea în adâncul focului. Se întinsese peste tot în jurul lui. Îi putea vedea pe ceilalți elevi ca pe niște umbre prin portocaliul flăcărilor și roșul focului.

Labirintul se desfăcea într-o răscruce. Call alese la întâmplare calea din stânga și porni pe ea. Inima îi bubuia și-și simțea gâtul ars de aerul fierbinte pe care-l inhala. Măcar nu era fum.

Focul vrea să ardă. Call își aminti de replica ironică pe care o dăduse prima oară când auzise Strofa de cinci versuri. *Focul vrea să trăiască!* În acel moment, flăcările scăzură și Call reuși să privească de-a lungul labirintului.

Nu văzu pe nimeni. Dându-și seama că niciun alt elev nu era vizibil, inima i-o luă la galop. Părea să fie singur în labirint, deși îi putea vedea pe Maeștri aliniați lângă perete.

— Aaron! strigă el. Tamara!

Își ciuli urechile, să prindă vreun sunet care să acopere pocnetul flăcărilor. I se păru că-și aude numele, slab ca o șoaptă. Grăbi pasul în direcția sunetului, iar flăcările îl înconjurară din nou, înălțându-se ca niște stâlpi de electricitate. Aproape să cadă pradă unei flăcări, Call reuși să scape; focul îi arsesse puțin dintr-o mânecă. O stinse cu câteva lovituri, dar ochii îl înțepau, aproape orbindu-l, și tușea din toți rărunchii.

Apucă bidonașul și-l deschise, așteptându-se să vadă sclipirea cunoscută a apei. Apa din care să soarbă, cu a cărei putere să poată domoli focul.

Dar era gol.

Call îl duse la ureche și-l clătină, sperând să se înșele și să audă clipocitul vesel al apei. Îl răsturnă peste palma deschisă, sperând măcar la un strop. Dar nu era nimic. Nu era decât o gaură mică în

fundul bidonului, pe unde se pare că se scursese toată.

— Maestre Rufus! strigă el. Bidonașul meu nu are deloc apă! Trebuie să oprești testul!

Dar nu-i răspunseră decât flăcările care trosneau în jurul lui. Una dintre ele se repezi la el și băiatul se văzu nevoit să sară într-o parte, ca să nu-l atingă. Se împiedică și căzu într-un genunchi, trecând la un fir de păr de zidul de foc care era să-i pârlească fața. Simți cum îl străbate durerea. Pentru un moment, ridicându-se, nu știu dacă piciorul beteag avea să-l mai susțină.

— Maestre Rufus! strigă din nou. Maestre North! Careva!

De ce crezuse că se va descurca de unul singur? De ce încredințase Maeștrilor siguranța sa? Dacă Tamara sau Aaron ar fi fost cu el, ar fi putut să împrumute din apa lor. Apoi însă gândurile lui își schimbă dintr-odată direcția: dar dacă nici bidonașele lor nu aveau apă? Dacă aceeași persoană care-l urmărea *se asigurase* că nimeni nu-l va putea ajuta în vreun fel sau altul?

Trebuia să-i găsească.

Call prinse să înainteze din nou, încercând să ignore căldura care creștea în jurul lui. Mingi de foc își croiau drum pe intervale, zburând în direcții aiurea, asemenea vâlvătăilor. Se feri de una chiar când coti după un colț. Evită o a doua și se trezi în fața unui zid de foc.

Ajunsesse într-o fundătură.

Rămase pe loc, apoi se întoarse pregătit s-o ia înapoi, dar un alt zid se ridica acum în fata lui. Labirintul se schimbase și focul din jur își întindea avid flăcările, pârindu-i pielea, umplând aerul de mirosul de păr ars și haine pălite.

Strigătul de durere al lui Call a fost înghițit de pălălaie. *Firește* că labirintul se schimbase. De altminteri, mai că nu era nevoie de apă — erau locuri unde se cerea folosită magia.

În acel moment, un zid de foc se apropie de el. Call putea vedea capsele de metal ale bocancilor săi strălucind în roșu-portocaliu. Dacă nu voia să fie prăjit, Call trebuia să găsească o cale de a ieși din

labirint. Nu putea să zboare, Tamara avea dreptate, aerul de deasupra putea să fie și mai fierbinte.

Aer. Ia stai, își spuse Call, focul are nevoie de oxigen, nu? Focul se hrănește cu aer.

Îi veni o idee.

Își aruncă o mână în sus, așa cum îi văzuse pe magi, atunci când își concentrau puterea în vrăjile lor. Cum îl văzuse și pe Aaron. Întinse mâna mai departe decât putea ajunge focul, mai departe de piatra pe care stătea. Mai departe de apa care curgea pe gârle și pâraie, la kilometri deasupra lor. Mai departe decât aerul. Ajunse în spațiul care exista și nu exista, pătrunzând în neant. În inima vidului.

Arșița focului dispăru. Nu-și mai simțea pielea atinsă de flăcări. De fapt, era rece. Rece precum spațiul cosmic, unde nu exista căldură, ci doar neant. În centrul palmei sale prinse să danseze o spirală neagră. Se ridica tot mai sus din pielea sa, asemenea unui fuior slobod de fum.

Focul vrea să ardă.

Aerul vrea să se ridice.

Apa vrea să curgă.

Pământul vrea să se întărească.

Haosul vrea să devoreze.

Din palma lui Call răsări haosul, tot mai învârtoșat. Deveni o tornadă neagră, învârtindu-se în jurul încheieturii și brațului său. Îl putea simți, gros și uleios, aidoma nisipurilor mișcătoare care te trag dedesubt. Își aruncă mâna și mai sus, atât de sus cât se putea înălța, ajungând la vârful focului.

Devorează, gândi el. Devorează aerul!

Fumul făcu explozie. Call gemu când un zgomot supersonic străbătu aerul. Flăcările prinseră să se zvârcolească în toate părțile când fumul negru trecu peste vârfurile lor, întinzându-se ca un nor și devorând oxigenul. Focul are nevoie de oxigen ca să trăiască. Call învățase asta la ora de științe. Haosul său negru înfuleca oxigenul ce

înconjura flăcările.

Acum putea distinge și alte zgomote: strigătele de teamă și de surprindere ale celorlalți ucenici. Flăcările produsese un sunet ca și cum ar fi fost răsturnate, după care pieriră, dispărând pe după munții de cenușă arzândă. Dintr-odată, întreaga încăpere deveni vizibilă, Call îi putea zări pe ceilalți elevi întinși pe podea, câțiva strângând la piept bidonașele, cu toții privind înnebuniți în jur.

Fumul lui Call stăruia încă în aer. Întunecat și sinuos, părea să înlocuiască aerul pe care-l devorase. Call gemu, amintindu-și de altceva învățat la ora de științe: o fi avut nevoie focul de oxigen ca să supraviețuiască, dar același lucru este valabil și pentru ființe.

Fumul începu să coboare, iscodind, încolăcindu-se. Maestrul Rufus se grăbi spre labirintul distrus, strigând:

— Call! Scapă de el, Call!

Panicat, Call își aruncă din nou mâna în sus, atingând haosul, încercând să-l tragă spre el. Îl simțea opunând rezistență. Voia să scape și să fie liber. Voia să fie lăsat de capul lui. Își întinse mâna așa de tare, încât degetele îi deveniră gheare dureroase. Întoarce-te!

Deodată, fumul întunecat al haosului se prefăcu într-un colac compact și se năpusti în jos. Call strigă – apoi îl văzu săgetând spre Aaron, care-și ținea și el mâna ridicată. Pieri în palma lui și dispăru.

Maestrul Rufus își opri goana la câțiva pași de Call. Aaron își lăsă încet mâna în jos. Call o putea vedea pe Tamara cu obrajii vârstați de cenușă și cu gura căscată. Call și Aaron priveau unul la celălalt peste grămezile de cenușă și peste elevii căzuți claie peste grămadă.

↑ ≈ Δ ○ @

În seara aceea, Tamara a fost singura dintre ei trei care merse la Refectoriu să ia cina. Aduse ceva de mâncare și pentru Call și Aaron, o tavă plină-ochi cu licheni, ciuperci, rizomi și budincă violet, care-i plăcea lui Call.

— Cum a fost? întrebă Aaron.

Ea dădu din umeri.

– Cred că bine.

Tamara se pricepea la minciuni, drept care Call o urmărea atent, pregătit să creadă că, orice ar fi spus, adevărul era mult mai nașpa.

– Aveau cu toții câte ceva de întrebat, dar asta a fost tot.

– Ce soi de întrebări? spuse Call. Dacă m-am sonat? Dacă devin malefic?

– Nu fi paranoic, spuse Tamara,

– Mda, probabil consideră că *eu sunt* cel sonat, interveni Aaron oftând.

Cea mai ciudată chestie era că totuși Call trebuia să conștientizeze că probabil era adevărat. Deși Aaron îi salvase pe toți – *de Call*, ceea ce-l făcu să-și reamintească de lista cu Principele Întunericului de anul trecut, pentru că faptul că fusese aproape să-i omoare pe toți ucenicii Anului de Aramă îl scosese din minți – folosind magia haosului, îi speriasse abitir.

– Aproape am scăpat, spuse Tamara. O vom ajuta pe Alma, care va ajunge la Jennifer și... bine, nu știu cu exactitate ce va face. Dar vom afla cine a ucis-o pe Jennifer, ceea ce înseamnă că vom afla cine este pe urmele tale. Așa că băgați în voi. O să aveți nevoie de putere.

– Deci cine a câștigat? întrebă Call.

– Poftim? Ce vrei să spui? întrebă Tamara, confuză.

– Cine a câștigat testul? repetă Call. Cine va merge la Galerie? Au ales persoana care a fost cel mai aproape de centru sau s-au hotărât să renunțe la toată chestia asta?

– Trebuie să mergem, spuse ea încet, ca și cum ar fi vrut să empatizeze cu cel căruia îi aducea o veste proastă. Tu ai câștigat, Call!

– Ei! făcu el.

Nu prea știa cum să primească vestea. Nimeni nu-l felicitase. Maestrul North venise urlând prin cenușa stinsă ca să-l scuture pe Call de umeri, cerându-i să-i spună ce a avut în cap. Când Call îi arătă bidonașul gol găurit în fund, figura i se întunecă și expresia îi

deveni ciudată.

Maestrul Rufus privise rece în jur, gândindu-se parcă la ce avea să-i facă vinovatului. Call știa cum se simțea, deși se temu când, pentru o clipă, privirea Maestrului Rufus zăbovi pe Anastasia.

Uneori, când Call privea prin Refectoriu, se gândea că era imposibil ca o persoană care a vrut să-l ucidă să se amestece printre ceilalți.

— Tamara are dreptate, spuse Aaron, ridicând spre gură o furculiță plină de licheni. Trebuie să ne odihnim și să fim pregătiți pentru noaptea asta. Am folosit destulă magie, am nevoie să trag un pui de somn sau o să adorm cu brațele pe după gâtul unui urs Călăreț al Haosului și o să fiu halit.

Call, care adormise adeseori cu brațele trecute pe după gâtul unui lup Călăreț al Haosului, chicoti. După care se adânci în mâncare. În scurt timp, el și cu Aaron lăsară farfuriile lună. Apoi se simți somnoros și parcă amețit, percepându-și pielea ca și cum nu ar fi fost a lui. Își aminti că Aaron se îmbolnăvise și zăcuse după uriașa cheltuială de forțe cu magia haosului, dar el, unul, nu se mai simțise așa înainte. Se împletici spre pat și se întinse cât era de lung.

Când se trezi, înfășurat în cearșafuri, cu uniforma și bocancii încă pe el, nici măcar nu-și aminti cum ajunsese în pat. Dincolo de ușă se auzeau voci. Sosiseră invitații.

Call se ridică în picioare și trecu în camera comună.

Alex era așezat pe canapeaua lor, sporovăind cu Tamara. Amândoi erau îmbrăcați în negru, ca niște ninja. Părul castaniu al lui Alex era pe jumătate ascuns sub o caschetă neagră, iar Tamara purta un hanorac mare și negru și jambiere. În păr avea bentițe lucitoare prinse cu agrafe negre. Alex îi zâmbea într-un fel nou, așa cum Call îl mai văzuse zâmbindu-i Kimiyei.

Lui Call nu-i plăcea.

— Mama mea vitregă m-a trimis să vă ajut, spuse Alex, întorcându-se spre Call. Sunteți siguri că vreți să faceți asta? Toată nebunia asta de la miezul nopții? E o treabă dată naibii.

– De fapt, n-am știut că o să fii și tu implicat, spuse Call, făcându-l pe Alex să clipească, de parcă ar fi fost surprins de tonul adoptat de Call.

Tamara îl privi pe Call cu reproș.

– Este fiul vitreg al Anastasiei, punctă ea. Și este un mag al aerului. Ne poate fi de folos.

În cameră intră Aaron, îmbrăcat și el în negru, dar fără să-și acopere părul strălucitor. Dădu din cap spre Call.

– Te-am lăsat să dormi cât de mult s-a putut.

– Ai folosit din plin magia haosului la testul de azi, spuse Alex. Înțeleg că-mi va fi destul de greu să țin pasul cu voi doi.

Call schimbă o privire cu Aaron. Era o privire din care se putea citi că niciunul dintre ei nu se aștepta ca puterile lor de Makari să mai fie puse la încercare. Call se simțea complet epuizat.

– Ai face bine să-ți pui niște țoale negre pe tine, îi spuse Alex. Nu vrem să fim văzuți pe autostradă.

Call se întoarse în camera lui și-și puse jeanșii negri și cel mai închis la culoare hanorac pe care-l găsi, unul bleumarin. Ca prin vis, îl luă pe Miri de pe noptieră și și-l prinse la centura jeanșilor. Apoi îl trezi pe Havoc care dormea pe pat, cu limba atârându-i pe plapumă.

– Hai, băiete, spuse Call, e rost de aventură.

Când se întoarse în sufragerie, cu Havoc pe urmele lui, ceilalți îl așteptau. Alex deschise ușa să iasă. Privind înapoi la Call, Tamara îl urmă.

Call trecu pe coridor, privind surprins în jur. Totul era normal – pereții de piatră ai holului, culoarul întinzându-se în ambele sensuri dar în aer stăruia un licăr ciudat, ca și cum ar fi vibrat pe lângă ei.

– Camuflare, șopti Alex, cu mâna dreaptă ridicată, făcând cu degetele o serie de mișcări complicate, ca și cum ar fi cântat la pian. Dacă vom schimba structura moleculară a aerului înconjurător, oamenilor le va veni mai greu să ne vadă.

Call ridică o sprânceană spre Tamara, ca și cum i-ar fi cerut

confirmarea. Ea dădu din umeri, dar era vădit impresionată. Lucru supărător, având în vedere că, dacă cineva făcuse vreo magie impresionantă în acea zi, acela era Call.

Deși probabil n-ar fi trebuit să gândească așa.

Nu se putu opri să nu se întrebe dacă Aaron gândea în același fel când, o secundă mai târziu, un cărbune de foc înflori din palma lui, luminându-le drumul.

— Să mergem, spuse el. Ieșim prin Poarta Misiunii?

Alex dădu din cap. Porniră, lumina lui Aaron întinzându-le umbrele pe pereți – înaltul Alex, apoi Aaron, apoi Call și Tamara, iar după ei, umbra sălătoare a lui Havoc.

În drum spre poartă, întâlnește doar câțiva oameni și, așa cum spusese Alex, nimeni nu părea în stare să-i vadă pe ei sau umbrele lor. Celia era cu Rafe, vorbind ceva pe șoptite. Când trecură pe lângă ei, Celia se încruntă, dar fără să aibă și altă reacție. Însuși Maestrul North trecu prin apropiere, cu nasul afundat într-un teanc de hârtii, și nici măcar nu-și ridică ochii.

Call se întrebă când avea de gând Maestrul Rufus să-i învețe un truc așa grozav ca acesta și realizează, mohorât, că probabil niciodată. Maestrul Rufus nu era persoana căreia să-i placă să măsluiască priceperea sa de a-și găsi propriii ucenici.

Ieșiră prin Poarta Misiunii. Havoc, obișnuit să fie dus pe drumul acesta la plimbare, se îndreptă spre pomii și tufișurile unde-și făcea nevoile. Alex arată în direcția opusă.

— Pe aici! strigă Call la lupul lui cât de tare îndrăzni. Hai, băiete!

— Unde mergem? întrebă Aaron.

— Ne așteaptă Alma, spuse Alex, ducându-i spre drumul de pământ pe care autobuzul urca dealul spre Magisterium la începutul fiecărui an. Era o pantă abruptă, dar le permitea o înaintare mai rapidă, mult mai rapidă decât să hălăduiască prin păduri, cum o făcuseră în Anul de Aramă, sau decât să se rătăcească prin ele, intrând în panică, precum se întâmplase cu Call și cu Tamara după ce Aaron fusese răpit în Anul de Fier.

Drumurile sunt de preferat, gândi Call, promițându-și să le folosească mai des. Riști mai puțin să fii răpit de elementale. Cât mai multe drumuri!

Cotiră pe după un colț și zăriră o dubă parcată lângă un grup de stânci. Alma scoase capul pe geam.

– N-am crezut, copii, că o să aveți curajul să apăreți, spuse ea cu o voce răgușită. Urcați!

Alex ridică haionul dubei și se îngrămădiră înăuntru într-un vălmășag de trupuri. De cum se închise acesta, Alma porni, conducând mult mai repede decât considera Call că ar fi nevoie. Havoc începu să schelălăie.

– Cred că putem ieși în fața camionului pe Drumul 211. Problema e cum să-l facem să oprească, în afară de a-l forța să iasă de pe drum. Și înainte să întrebați voi „De ce?” – pentru că se pot răni animalele.

Alma avea nefericitul obicei de a întoarce capul spre ei ca să le vadă reacțiile. Call ținea cu tot dinadinsul să-i reamintească să-și țină privirea pe drum, dar se temea să nu o ia prin surprindere și să tragă de volan, trimițându-i în șanț.

– Bine, spuse tot ea.

– Dar cum de nu ați întreprins acțiunea asta singuri, voi, cei din Ordinul Dezordinii? întrebă Alex.

Alma oftă, ca și cum era o întrebare din cale-afară de stupidă.

– Pe cine crezi că vor suspecta mai întâi? Ordinul a acționat prin pădurile din jurul Magisteriumului încă de când ni s-a permis să stăm acolo, prinzând animalele Călăreți ai Haosului, punându-le zgărzi și uneori ucigându-le. Dar numai când era necesar. Adunarea știe că ne poziționăm ferm împotriva măcelăririi acestor animale atât de valoroase pentru experimente, motiv din cauza căruia membrii noștri trebuie să aibă un alibi infailibil.

– Chiar îți încălzește inima grija asta a ei, îi șopti Aaron lui Call, într-unul din rarele sale momente sarcastice.

Call se arătă de acord cu el. Havoc nu era subiect de experiențe,

era un lup animal de companie. Call ar fi vrut ca toate animalele să aibă și altă soartă decât moartea sau Ordinul.

— Păi, și alibiul tău? întrebă Tamara.

— Al meu? spuse Alma. Păi, înregistrările vor demonstra că, în noaptea asta, eram cu Anastasia Tarquin, o marcantă membră a Adunării. A fost îndeajuns de amabilă că mi-a permis accesul la elementele și am pierdut noțiunea timpului, încercând noi experimente.

— Și *noi*? întrebă Call, reîntorcându-se la ceea ce considera el a fi chestiunea principală.

— Asta e treaba voastră, spuse Alma, abătându-se de la drum și virând spre autostradă.

Trecură val vârtej pe lângă stația de benzină unde, cu un an în urmă, îl așteptaseră pe valetul Tamarei, Stebbins, să vină să-i ia. În fața lor se deschidea autostrada. Call își închipui că mergeau undeva aiurea, fără vreun motiv anume, doar ca să distreze. Deși poate nu cu Alma. Ar fi fost ciudat.

Alma dădu drumul unui răs strident și opri duba. Se dădură jos, recunoscători pentru aerul proaspăt. Afară era frig, aerul rece îi pișcă obrazii și bărbia lui Call pe când privea roată în jur. Erau la o răscruce, unde Drumurile 211 și 340 se despărțeau. Șoselele erau pustii, deasupra lor atârna luna uriașă și gălbuie, luminând liniile albe trasase pe mijlocul drumurilor.

Alma își privi ceasul.

— Mai sunt vreo cinci minute până să apară, spuse ea. Nu mai mult. Trebuie să născocim o metodă de a-i opri.

Îl fixă pe Call, de parcă s-ar fi întrebat dacă putea fi folosit drept baricadă umană.

— O fac eu, spuse Alex.

Se îndreptă spre peticul de iarbă unde se despărțeau cele două drumuri.

— Ce are de gând să facă? șopti Tamara.

Call se mărgini să clatine din cap. Habar nu avea. Îl urmări pe

Alex cum își ridică mâinile și dă din ele din nou, așa cum făcuse mai înainte.

În fața lui se încolăciră culoarea și lumina. Alex se lăsă pe spate, iar lumina și culoarea se intensificară. Call îl urmărea cu o undă de invidie. Asta era ceea ce el socotise dintotdeauna că ar fi magia, nu întunericul mortal care se scurgea din propriile mâini.

— Uite-i! șopti Tamara, arătând cu degetul.

Cum era de așteptat, Call putea vedea în depărtare un camion negru, mare, apropiindu-se de intersecție dinspre est. De la distanța aceea, farurile părea două gămălii de ac strălucitoare, dar se apropiau repede.

— Grăbește-te, Alexander! strigă Alma.

Alex scrâșni din dinți. Era limpede că-și folosea întreaga forță, iar Call simți o undă de regret că-l gândise de rău ceva mai înainte. Lumina dinaintea lui Alex se întunecă, iar culoarea păru să se solidifice într-un soi de forme – un amestec de bariere de trafic de lemn, galbene și portocalii, purtând înscris cu litere mari și negre DRUM ÎNCHIS. Erau enorme și păreau înspăimântător de solide.

— Alex, pleacă! strigă Alma.

Arătând epuizat, Alex se târî spre ei. Alma îi trase pe toți în spatele dubei, exact în momentul în care camionul apărui, oprindu-se în fața barierelor.

Camionul era un trailer obișnuit, fără înscrisuri pe laterale. Când șoferul se dădu jos din mica lui cabină, arăta ca și cum nu ar fi avut nicio legătură cu magia. Ba chiar purta o șapcă de baseball pe cap. Se apropie de barieră și se încruntă. Dinspre camion se auzi o voce:

— Mută-le odată! se auzi vocea iritată și în mod cert obișnuită să i se urmeze ordinele. Suntem în grafic.

— Și dacă e tăiat drumul? întrebă primul tip. Nimeni nu pune chestiile astea aiurea în tramvai.

Call nu știa cu siguranță dacă iluziile create de Alex rezistau la proba fizică. Privi spre Alma și-și miji ochii, dându-și seama dintr-odată de ce îi învățase tehnica atingerii sufletului pe el și pe

Aaron.

— Va trebui să-i punem jos, șopti el.

Aaron dădu repede din cap, dar deja arăta un pic vlăguit. În ziua aceea folosiseră amândoi magia haosului din belșug și n-ar fi putut să se folosească drept contragreutate unul pe celălalt dacă oboseala i-ar fi copleșit pe amândoi în aceeași măsură. Trebuiau să țină cont de acest lucru și să nu meargă prea departe.

Lui Call i se făcu pielea de găină. Haosul veni ușor în degetele sale, deși era istovit. Îl trecu gândul neplăcut că, de fapt, extenuarea înlesnea calea haosului și că, dacă ar fi picat de oboseală, haosul l-ar fi devorat fără ca măcar să bage de seamă.

Ieși și cel de-al doilea personaj din cabină, coborând și încruntându-se la șofer. Era îmbrăcat în verde-măsliniu, asemenea membrilor Adunării. Call își aminti că-l mai văzuse și mai înainte, dar nu mai știa unde. Tamara inspiră adânc. Îl știa, bineînțeles. Probabil că avea o funcție importantă.

Alex avea ochii ceva mai măriți, iar Alma arăta ca și cum ar fi fost pe cale să renunțe la operațiune. Call trebui să acționeze repede, înainte ca panica să pună stăpânire pe ei. Veniseră aici ca să elibereze animalele ținute în remorca aceluia camion, animale ca Havoc, care erau în primejdie. Doar gândul la lucrul acesta și prezența lui Havoc, încolăcit în șanț, îi dădură lui Call un nou avânt.

— La trei, îi șopti el lui Aaron. Atingerea sufletului. Tu îl iei pe șofer, eu îl iau pe celălalt.

Aaron își ridică un colț al gurii și Call se întrebă dacă voia cu adevărat să încerce să-și desfășoare vraja. Poate că se gândea și el la animale.

Răspândindu-și magia, el căută să dibuie sufletul membrului Adunării. Era diferit de cum fusese când îi căutase sufletul Almei, în spațiul sigur din Magisterium, unde avea tot timpul la dispoziție și era pregătit din toate punctele de vedere. Sufletul membrului Adunării era alunecos, dificil de apucat, ca și cum ar fi fugit de el. Aproape că-l putea vedea – o chestie argintie, care-i crea impresia

clară că era înfășurat în el însuși în spirale complicate. Se întinse repede, lăsând la o parte finețea de până atunci. Simți magia haosului conectându-se mai mult ca o lovitură decât ca o atingere.

Cel puțin de data asta n-a fost o îmbrățișare.

Omul se prăbuși. Când Call își mută concentrarea din nou pe el, zăcea pe spate. Aaron și Tamara erau aplecați deasupra lui.

— Știai cine era? întrebă Tamara. Știi pe cine ai scos din circuit?

Call clătină din cap. Firește că nu știa.

— Pe tatăl lui Jasper, spuse Tamara.

— Hopa!

Call știa că tatăl lui Jasper era membru al Adunării, chiar îl văzuse la petrecerea la care murise Jen. Nu-i venea să creadă că-l uitase. Acum înțelegea de ce aveau toți fețele acelea.

— Sunt surprins! Jasper o să-și iasă din minți.

El și Aaron bătură cuba.

— Tare imaturi mai sunteți, spuse Tamara, întinzându-i o mână ca să-l ajute să se ridice.

Havoc lătră și făcu o săritură, punându-și labele pe pieptul lui Call. Call îl scărmană pe cap și privi în jur. Tatăl lui Jasper zăcea cuminte în drum, cu roba sa verde-măslinie desfăcută în jurul lui pe asfalt. Nu departe de el era un tip oarecum comun, cu ochii căprui-închis și cu barbă tunsă îngrijit.

Corpul inert al camionagiului fu târât în șanțul de lângă drum. Sub privirea lui Call, Alex sări peste șanț și se apropie de tatăl lui Jasper. Îl făcu să se ridice puțin de la pământ și-l mută plutind spre marginea drumului.

Alex arăta epuizat, cenușiu și palid la față, de parcă i s-ar fi scurs din corp întreaga energie. Call scrută împrejurimile: unde era Alma? N-ar fi trebuit să-i ajute?

— E acolo, spuse Aaron, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

I-o arătă stând în fața ușii trailerului, care era ferecată cu un lanț și un lacăt masiv. Vântul îi făcea părul alb să fâlfâie. Gesticula cu mâinile din care ieșeau scânteii – magia metalului. În aer se răspândi

miros de fier încins.

— O, nu! spuse Tamara, când lacătul se desfăcu și ușa masivă din spatele trailerului se deschise brusc.

Alma apucă ușa și o împinse în sus, ca și cum ar fi ridicat un grilaj cu țepi.

— Sunt aici! strigă ea, apoi scoase un țipăt.

Din camion se scurse un șuvoi de animale Călăreți ai Haosului. Havoc dădu drumul unui urlet prelung când îi văzu dând năvală afară din temnița lor – lupi, câini, nevăstuici zvelte și șobolani iuți, căprioare și oposumi și chiar și urși, creaturi mari și greoaie, cu ochi multicolori și scânteietori.

— Credeam că sunt închise în cuști! strigă Alma, în vreme ce animalele fugeau în toate direcțiile. Repede! Trebuie să le prindem!

Animalele nu o băgară în seamă. Ea alerga după ele, reușind să direcționeze câteva prin levitație înapoi în camion, unde însă era greu să le țină ca să poată alerga după restul.

— Le putem face să dispară, spuse Aaron calm. În vid.

— Nu! strigă Call.

Nu putea face așa ceva, chiar dacă animalele arătau înfricoșător. Chiar dacă unele se îndreptau taman spre locul unde se găseau ei. Cei trei, însoțiți de Havoc, se retraseră spre dubă.

Dintr-odată, lui Call duba i se păru foarte mică.

— Mai iute!

Era Alex, care se apropia șchiopătând de ei. Animalele se mișcau în spatele lui, alergând pe drum și vânându-se între ele. Erau straniu de tăcute, altfel decât animalele obișnuite. Call putea distinge un mârâit gros, dar venea de la Havoc.

— Trebuie să facem o vrajă de formare de bucle. Va da forme aerului și va crea un soi de îngrăditură în jurul lor.

— Poți s-o faci? întrebă Call.

Alex clătină din cap.

— Sunt vlăguit.

Arăta într-adevăr îngrozitor. Până și albul ochilor îi devenise

cenușiu.

— Și noi suntem la fel, spuse Aaron, arătând spre el și spre Call.

Alex se întoarse spre Tamara.

— Tamara, aș putea să-ți arăt cum se face. Nu este așa de greu.

— Pot s-o fac, chiar dacă *este* greu, spuse ea cu o voce fermă.

Spune-mi cum să procedez.

— Ah! exclamă Aaron.

Ceva se repezise la el, ceva lucios și întunecat, cu ochi strălucitori. Își presă spatele de dubă, trăgându-l pe Call după el. Havoc încercă să se năpustească înainte, dar Call îl rechemă pocnind din degete.

Alex îi vorbea Tamarei pe un ton coborât, iar fata dădea din cap. Chiar înainte să termine ce avea de spus, ea își ridică mâinile și prinse să și le miște. Nu-și mișca degetele, cum făcuse Alex. Era ca și cum cânta la strunele unei harpe. Call presupuse că fiecare avea un stil personal de a practica magia.

Call aproape că putea simți puterea ce venea dinspre Tamara. Numai că, în loc de aer, se răspândea un foc care forma cercuri de tăciuni aprinși în jurul animalelor eliberate. Dar chiar și când se alcătui această îngrăditură, prinzând la mijloc cea mai mare parte a animalelor, câteva reușiră să scape, unele în pădure, altele repezindu-se spre oricine le intra în vizor. Îngrozite de foc, ochii le păreau înnebuniți și sălbatici. Multe dintre ele își rânjeau colții.

Cum este oare să ai haosul în tine? se întrebă Call. Voia să întindă mâna și să atingă un suflet de-al lor, să afle la ce fuseseră supuse cu adevărat. Însă nu mai era timp de altceva decât de acțiune.

O vulpe sări la gâtul Almei și ea se trase înapoi. Alta îi căută picioarele. Un șarpe șfichiui prin iarbă și, trecând pe sub dubă, dispăru.

— *Păzea!*

Alex o trase pe Tamara într-o parte exact în momentul în care doi urși bruni enormi se năpusteau spre dubă, asemenea a două tancuri. Alex și Tamara se aruncară pe jos când Call, întinzându-și mâinile, trimise spre animale tot ce era în stare în clipele acelea – o centură de

foc sau haos negru, nu era nici el sigur –, dar era ca și cum scormonea fundul unui puț secat. Măinile îi tremurau, dar nimic nu se întâmplă.

Iar ursul venea peste el.

Îl auzi pe Aaron țipând când ursul își roti laba, aruncându-l pe Call la pământ dintr-o bucată. Call se rostogoli într-o parte, năucit, iar ursul se năpusti asupra lui, urlând. Call îl zări pe Aaron întinzându-și mâna, deși același lucru părea că i se întâmplă și lui, căci din degete îi scăpărară doar scânteii serbede. Nimic magic.

Call dădu să pun mâna pe Miri, în clipa în care Havoc execută o săritură. Fălcile lupului Călăreț al Haosului se închiseră în jurul gâtului ursului, pătrunzând în blana groasă. Ursul slobozi un vaiet gros. Havoc se urcă în spatele animalului, înfigându-și adânc ghearele în trupul greoi, încercând să scape de Havoc, dar lupul se ținea bine. În cele din urmă, ursul se descotorosi de lup. Havoc se prăbuși la pământ schelălăind, iar ursul o luă la fugă spre mijlocul drumului.

Miri ieși din teacă și Call sări în picioare. Îl examina iute pe Havoc, asigurându-se că nu era nimic grav. Aaron pusese mâna pe un băț și căuta să-l țină la distanță pe celălalt urs. Alex, care o trăsese pe Tamara în spatele dubei, alergă înapoi la ei exact în momentul în care ursul îi smulgea bățul lui Aaron din mână. Alex îl împinse pe Aaron într-o parte și înfruntă ursul, cu mâinile întinse, din care prinse să iasă magia aerului.

Dar ursul nu era un animal oarecare. Repezindu-și ghearele la Alex, ochii îi luceau în roșu și portocaliu. Alex țipă și căzu într-un genunchi. La lumina lunii, hanoracul său strălucea într-un roșu umed, având o tăietură sângerândă la umăr.

— Alex! strigă Tamara apărând din spatele dubei și repezindu-se la el.

Call ar fi putut să-i spună lui Alex că fata nu stătea niciodată locului. Aaron își mișcă mâinile ca și cum ar fi încercat să capete magia haosului, dar nimic nu părea să se întâmple.

— Aaron! strigă Call. Prinde!

Îl aruncă pe Miri. Aaron prinse pumnalul, repezindu-se spre urs. Tăișul îi spintecă blana animalului și sângele țâșni ca dintr-un izvor. Ursul urlă, iar ochii i se îngustară, în vreme ce Tamara se apropia de ei, din mâinile ei erupând focul.

În fața focului și a tăișului, ursul făcu stânga-mprejur și o rupse la fugă. Dar răul fusese făcut, atenția Tamarei fusese abătută și îngrăditurile de foc prinseseră să scadă. Animalele Călăreți ai Haosului se răspândiră și mai departe și câteva se îndreptau spre dubă, cu ochii învârtejiți în noapte.

Call șchiopătă spre prietenii lui, iar Alex se prăbuși la pământ. Hanoracul i se umpluse de sânge. Call putea auzi vocea disperată a Tamarei, îl putea vedea pe Aaron privind-și mâinile lipsite de magie. Erau cu toții la capătul puterilor. Nu mai puteau face nimic, iar animalele se apropiau.

Dar nu este chiar adevărat, așa-i? spuse o voce firavă, pitită în mintea lui Call. Nu putea face *nimic*. Își aminti de Călărețul Haosului de la mormântul Inamicului. Cum i se supusese. Pentru că sufletul lui îl crease.

Trebuie să le controlez, gândi Call. Trebuie să fac ceva.

Tot sufletul lui crease și aceste animale.

— Hei, voi de colo, spuse el, cu o voce firavă și șovăitoare, încetați!

Animalele nu se opriră. Call înghiți în sec. Nu putea să fie laș. Se aflau toți în primejdie. Puteau muri. Chiar și tatăl lui Jasper, care zăcea în șanț, lipsit de apărare, dar, din fericire, fără să fie călcat de sutele de veverițe Călăreți ai Haosului.

Call respiră adânc și coborî în sufletul său, sufletul său care locuise într-un alt trup înainte de a locui într-al lui. Trupul lui, care acum își întindea mâinile în haos instalându-l apoi înăuntrul acestor creaturi.

— Ascultați-mă! strigă el. Călăreți ai Haosului! Știți cine sunt!

Animalele înghețară. Call îngheță și el. Își putea auzi bătăile

inimii. Chiar reușise? Își ridică vocea.

— Călăreți ai Haosului! Urcați înapoi în camion! Faceți ce vă spun!

După ce se opri din vorbit, părea că porunca sa stăruia în aer.

Cuvintele răsunară în capul lui. Cu colțul ochiului putea întrezări niște pete negre. Animalele se puseseră în mișcare, i se păru că unele se întorceau, adunându-se spre a se repezi în aceeași direcție, dar ochii lui Call se înceteșară. Îl căută pe Aaron drept contragreutate, dar magia lui Aaron era într-atât de diminuată încât nu-l putu găsi. Era singur în întuneric, fără Aaron. Pierzându-și speranța, se lăsă să cadă înapoi în neant.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Call se trezi brusc, gemând. Se afla la Infirmerie. Maestrul Rufus vorbea cuiva, probabil Maestrei Amaranth. Acesteia îi plăcea să-și pună șerpi pe după umeri, dar stăpânea magia tămăduirii la perfecție.

— Nu cred ca testul să-l fi vlăguit într-o asemenea măsură. Ești sigură că o să se facă bine? întrebă Rufus.

Ea părea să fi răspuns și mai înainte acestei întrebări.

— E bine, doar epuizat. Amândoi băieții folosindu-și magia deodată, ca în cazul acesta, nu sunt convinsă că ar fi trebuit să le îngădui să continue să fie contragreutate reciprocă. Ce se întâmplă dacă merg prea departe?

— O să mă gândesc la asta.

Call simți pe umăr mâna Maestrului Rufus, dar își ținu ochii închiși, prefăcându-se că doarme.

— E treaba noastră să-i garantăm siguranța. Trebuie să le garantăm tuturor siguranța, altfel vom fi condamnați să repetăm greșelile trecutului.

— În fine, cel puțin nu este la fel de nesăbuit ca tânărul Alex Strike de colo. A reușit să cadă pe niște stalagmite. Pot să jur, Anul de Aur devine tot mai neghiob cu cât se apropie de poarta finală.

— Am auzit de accidentul lui, spuse Maestrul Rufus, aparent evaziv, deși era ceva în vocea lui care-l făcea pe Call să creadă că știa mult mai mult decât lăsa să se vadă.

Maestrul Rufus strânse umărul lui Call, după care părăsi Infirmeria. Call îi putu auzi pașii până se stinseră în depărtare. Continua să-și țină ochii închiși. Undeva în încăpere, Maestra Amaranth era în plină activitate, făcând ceva ce implica clinchet de pahare.

Voi număra până la treizeci, gândi Call. Apoi voi pretinde că tocmai m-am trezit. În felul ăsta, ea nu va ști că m-am prefăcut în fața Maestrului Rufus.

Începu să numere... și adormi!

↑ ≈ Δ ○ @

Când se trezi din nou, o găsi pe Tamara stând lângă el. Vru să spună ceva, dar fata îi puse mâna la gură. Mirosea a lemn de santal.

— Poți să te ridici? șopti ea. Dă din cap dacă da sau nu.

El dădu din umeri și Tamara, exasperată, își luă mâna.

— Nu-l trezi pe Alex și nu-i oferi Maestrei Amaranth vreun motiv să vină încoace. O să treacă o eternitate până o să plece.

— Bine, șopti el, dându-se jos din pat.

Picioarele îl susținură. De altfel, se simțea bine. Odihnit. Era încă îmbrăcat în hainele în care leșinase pe autostradă.

— Ce s-a întâmplat?

— Ssst! Vino!

Îl scoase afară din Infirmerie, pe hol. Call mai privi o dată înapoi, înainte de a închide ușa. Apăru și Aaron, somnoros, cu un umăr bandajat. Maestra Amaranth nu se vedea nicăieri.

Aaron și Alma îi așteptau în hol. Asemenea Tamarei, Aaron era în

uniforma școlară. Când îl văzu pe Call, ochii i se luminau și făcu un pas în față ca să-l bată pe spate.

— Ești bine? întrebă el.

— Puțin indispus, dar, da, mai bine, spuse Call.

O privi pe Alma, care purta o rochie de bumbac în falduri și un cardigan gri, lung. Brațele îi erau acoperite de bandaje.

— Ești mușcată peste tot de vulpi? întrebă Call.

Fața Almei se întunecă. Aaron clătină din cap și, pe la spatele ei, îi făcu lui Call semnul de tăiere a gâtului.

— Nu vorbim despre asta! spuse Alma, părând supărată.

— Bine.

Call se întrebă dacă Alma regreta faptul de a fi deschis ușa din spatele camionului. Vina îi aparținea, el și prietenii lui fuseseră cât pe ce să fie înfulecați de urși.

— Și ce faci aici? adăugă el.

— Voi v-ați îndeplinit partea voastră din înțelegere, spuse Alma. Condițiile sunt pregătite acum ca să mi-o îndeplinesc și eu pe a mea.

Ceea ce însemna că Jennifer era pe undeva prin preajmă. Trebuia să fie. La acest gând, Call se cutremură – nu era defel convins că ar fi fost pregătit să vadă o altă ființă moartă vorbind, îi amintea prea tare de capul lui Verity Torres și de ghicitori. Era o chestiune gravă, ce ținea de Principele Întunericului.

Aaron avea pe chip o expresie care arăta că împărtășea aceleași îndoieli. Dar Tamara părea hotărâtă.

— Bun, spuse ea, hai să ducem la bun sfârșit și treaba asta.

Alma o luă spre capătul holului. O urmară. Spre deosebire de Alex, nu părea interesată să apeleze la vreun truc neobișnuit al magiei aerului ca să-i camufleze. De altfel, la ora aceea târzie, coridoarele erau aproape pustii. Înaintau lipiți de pereți, folosindu-se de fiecare umbră.

— Alex este teafăr? întrebă Tamara.

Call își simți pielea furnicându-l. Era normal ca Tamara să fie preocupată de Alex, își spuse el, chiar dacă înainte nu-i prea

acordase atenție. Nu avea nicio însemnătate.

— I-am auzit mai devreme pe Maeștri vorbind între ei, relatează el. Sau cel puțin pe Rufus vorbindu-i lui Amaranth. O să se facă bine. Poți să-i spui și Kimiyei lucrul ăsta.

Tamara păru nedumerită.

— Ea nu știe că a fost rănit.

Call flutură din mână.

— Păi, nu prea știi ce s-a petrecut în timpul cât ai fost într-o stare de leșin, nu?

— Ssst! făcu Alma, făcându-le semn să păstreze tăcerea.

Intrară în partea de Magisterium unde se aflau camerele Maeștrilor. Înaintară în liniște spre camera Anastasiei.

Alma bătă la ușă – trei ciocănituri iuți, pauză și din nou o ciocănitură. După un moment, Anastasia le deschise ușa. Purta o rochie albă de mătase, cu o capă lungă pusă deasupra, brodată cu fir negru. Păru-i argintiu era ridicat într-un coc. Le făcu semn să intre.

Pătrunseră în cameră și Call aproape că gemu. Încăperea era imaculată, așa cum fusese și înainte, doar că pe masa goală de marmură din mijloc zăcea Jennifer.

Părea cufundată în somn. Părul negru și lung îi încadra capul. Avea picioarele goale și era îmbrăcată cu aceeași rochie pătată de sânge pe care o purtase și la petrecere. Mâinile îi erau încrucișate pe piept.

— De la moartea ei, trupul i-a fost deținut de Collegium, spuse Alma, închizând ușa în spatele lor. Au conservat-o ca să nu putrezească, cu gândul că va veni și timpul să o folosească drept dovadă.

Call se gândi dacă Constantine păstrase în același fel capul lui Verity în toți anii care trecuseră. Simțea că, indiferent ce ar fi făcut, se apropia tot mai mult de viața lui Constantine și de deciziile pe care acesta le luase. Era ca și cum ar fi fost pe punctul de a se ciocni cu el însuși.

— N-or să-și dea seama că lipsește? întrebă Aaron.

— Vom duce trupul înapoi înainte ca cineva din Collegium să-l caute, îi lămuri Anastasia.

Call se gândi la cât de repede călătoreau elementalele și la abilitățile deosebite ale membrilor Adunării de a le controla. Dacă Anastasia împrumutase unul dintre elementele din Magisterium, probabil că putea s-o înapoieze pe Jennifer la Collegium cât se poate de rapid. Dar, dacă Anastasia și Alma puteau fura un corp din Collegium, atunci și spionul ar fi putut probabil apela la o mulțime de chestii tănuite.

La urma urmei, ea sau el era cel mai mare Makar al generației lor.

— O să vă explic ce trebuie să facem, le spuse Alma lui Call și lui Aaron. Va trebui să deprindeți o chestie destul de dificilă și va trebui s-o faceți într-un timp foarte scurt.

Call și-o aminti pe Alma încercând să-i învețe despre atingerea sufletului. Era greu să înveți cum să faci ceva de la cineva care știa teoria și o văzuse de multe ori în practică, dar nu o practicase el însuși. Lui și lui Aaron le luase ore întregi să deprindă învățătura. Call nu era așa de sigur că și acum aveau atâtea ore la dispoziție.

— Iar tu, îi spuse Anastasia Tamarei, tu trebuie să te asiguri că nimeni nu-i va căuta pe Call și pe Aaron.

— Poftim? întrebă Tamara.

— Maestra Amaranth s-ar putea să-și verifice pacienții înainte să terminăm. Întoarce-te și anunț-o că prietenul tău Callum s-a întors în camera lui și că, dacă vrea ea să-l mai vadă, va veni el mâine la Infirmerie. Trebuie să ne asigurăm că nimeni din școală nu va umbla cu limba scoasă după Call taman când vom fi în mijlocul unui experiment magic ilegal.

Tamara oftă.

— Bine. O să mă întorc.

— N-ar trebui să meargă unul dintre noi cu tine? întrebă Call.

Nu-i plăcea ideea ca unul dintre ei să umble de unul singur prin Magisterium, când spionul era în libertate. Se uită la Aaron să vadă dacă și el se gândea la aceleași lucruri, dar Aaron, alb la față, privea

trupul lui Jen întins pe masă.

— O să-l iau pe Havoc. Cel puțin, în felul ăsta, sunt și eu cu ceva de folos, n-o să frec menta. Urăsc faptul de a nu fi de ajutor, îi spuse Tamara, luând-o către ușă.

Apoi se întoarse cu fața zâmbitoare, agitându-și codițele:

— Baftă la vorbit cu morții!

După plecarea Tamarei, Call se simți foarte singur. Erau doar el cu Aaron, cu două cucoane bătrâne și nebune și cu un cadavru.

— Bun, spuse el, cum facem?

— După câte știi, începu Alma, dându-i de înțeles lui Call că nu ar fi pe deplin sigură, trebuie să-ți imaginezi magia haosului alergând prin creierul decedatei, aidoma sângelui. Trebuie să trimiți prin el energia haosului, să-i activezi mintea.

Suna anevoios. Și nu prea precis.

— Să activăm mintea? repetă Aaron.

Arăta la fel de nedumerit pe cât se simțea și Call.

— Da, spuse Alma pe un ton mai ferm. Magia haosului aduce oarecum cu scânteia vieții, permițând celui mort să comunice.

Anastasia arătă spre corpul lui Jen întins pe masă.

— Call și Aaron, veniți mai aproape și priviți-i fața.

Se apropiară de masă cu pași nesiguri. Ochii lui Jen erau închiși, dar pe obraz avea o dâră de sânge. Call și-o aminti râzând la ceremonia premiilor. Părea de necrezut că nu va mai zâmbi vreodată, că nu-și va mai arunca părul pe spate, că nu va mai șopti ceva sau nu va mai alerga pe coridoare.

Asta voia să oprească Constantine, gândi Call. Sentimentul acesta de nedreptate. Dispariția vieții și a rațiunii. Încercă să-și imagineze pe cineva drag zăcând acolo – Alastair, Tamara sau Aaron. Era greu să nu pricepi de la ce pornise Constantine.

Își sili mintea să revină în prezent. Să priceapă de la ce pornise Constantine *nu* era lucrul pe care trebuia să-l facă acum. Ci de a-l descoperi pe spion.

— Prindeți-vă de mâini, îi instrui Alma. Folosiți-vă unul de

celălalt drept contragreutate. Purtați în voi puterea haosului, a neantului ultim. Ceea ce aveți drept țintă este sufletul. Ultima existență. Folosiți-l pentru a ajunge la Jennifer.

Începea să aibă un sens, se gândi Call. Poate. Înainte să-și închidă amândoi ochii, schimbă o privire rapidă cu Aaron.

Call se legănă în întuneric. Era simplu, după ce practicase acest lucru, să cadă în spațiul interior. Ca și cum totul dispăruse, chiar și durerea din picior, și se transformase în ceva negru și tăcut, dar într-un mod agreabil, ca un soi de pătură cunoscută. Îl căută pe Aaron și-l găsi. Sinele lui Aaron, neantul din el, dependența desfătătoare ce acoperă miezul mai întunecat al tenacității și furiei. Aaron îl căută și el și Call se simți străbătut de putere. Acum îl putea vedea pe Aaron, conturul siluetei sale strălucitoare în întuneric.

Către ei părea să plutească un alt contur cețos. Părul ce părea alb, ca într-un negativ al unei fotografii, îi flutura pe spate.

Jen!

Call își deschise ochii și aproape că țipă. Jen nu se deplasase de pe masă, dar avea ochii mari deschiși, cu irisurile negre acoperite de o pojghiță. Aaron rămăsese și el cu privirea ținută, șocat și simțindu-se nu prea bine.

Gura lui Jen nu se mișcă, dar printre buze i se scurse o voce fără intonații:

– Cine mă cheamă?

– Ăăă... salut? spuse Call.

Cât fusese vie, Jennifer îi provoca mereu o stare de agitație. Era una dintre fetele mai mari, populare. Pe atunci se codea să intre în vorbă cu ea. Așa că să-i vorbească acum era o treabă tensionată, dar la un cu totul alt nivel.

– Suntem Call și Aaron, urmă el. Îți amintești de noi? Ne întrebam dacă ne-ai putea spune cine te-a ucis.

– Sunt moartă? întrebă ea. Mă simt... ciudat.

Și vocea ei părea ciudată, în ea persista un gen de vid. Un gol. Call nu credea că sufletul ei era prezent cu adevărat. Ci doar urme din el,

amintirea a ceea ce fusese lăsat în urmă când părăsise lumea aceasta. Doar s-o audă vorbind îl îngrozea pe Call în așa măsură încât îi era teamă să nu izbucnească într-un râs vecin cu panica. Inima îi bubuia în piept și simțea că nu mai are aer. Cum avea să obțină informații de la ea, din moment ce nu mai era în viață?

Își reaminti sieși că ea nu era cu adevărat *ea*. Nu avea sentimente pe care să i le rănească.

— Ne poți povesti despre petrecere? întrebă Aaron, politicoș ca întotdeauna, sub privirea recunoscătoare a lui Call. Ce s-a petrecut în noaptea aceea?

Gura lui Jennifer avu un rictus, o umbră a unui zâmbet.

— Da, petrecerea, îmi amintesc. Mă distram cu prietenii mei. Era un băiat pe care-l plăceam, dar el mă evita și apoi... apoi luminile s-au stins. Și pieptul m-a durut. Am vrut să țip, dar nu am putut. *Kimiya, Kimiya, ferește-te de el!*

— Poftim? întrebă Call. Ce are a face Kimiya? Ce s-a întâmplat? De cine trebuia să se ferească? Nu ea a făcut asta, nu-i așa?

Dar Jennifer părea pierdută în amintiri, cu trupul în convulsii, cuvintele ei devenind un țipăt lung, continuu.

Call trebuia să se concentreze pe magie. Își închise ochii și se strădui să se întoarcă la momentul când întrezărise conturul lui Jen, acel negativ. O văzu în întuneric, veștedă și fărâmițată. Dacă ar fi vrut, știa că o putea face să rostească cuvinte ce nu erau ale ei. Dar voia ca ea să aibă vocea ei, nu pe a lui. Drept care căută rămășițele strălucitoare ale sufletului, bucuros că ea fusese conservată doar de puțin timp după ce sufletul o părăsise. Induse și mai multă magie a haosului în ea, care să-i susțină sufletul.

Când își deschise ochii, văzu că trăsăturile ei erau destinse.

— Jennifer, poți să mă auzi? întrebă el.

— Da, spuse ea cu o voce inexpresivă. Ce poruncești?

— Poftim? zise Call privind spre Aaron.

Se făcuse palid la față.

— O, nu! exclamă Anastasia, ducându-și mâinile la gură. Alma

făcuse ochii cât cepele și întinsese o mână, ca și cum ar fi vrut să oprească ceva ce deja se întâmplase.

— Call, ce ai făcut?

Call își coborî privirea spre Jennifer, care se uita la el cu niște ochi care începeau să se miște.

— Call, șopti Anastasia, o, nu, nu iarăși... nu iarăși!

— Ce e? întrebă Call trăgându-se înapoi, străbătut de un fior. Păreau singurele cuvinte pe care le putea rosti sau gândi.

— Eu... eu... nu am... nu am mai făcut asta vreodată...

Ba da, ca fiind Constantine. Am făcut-o de sute, de mii de ori.

Jen se ridică în capul oaselor. Părul negru îi căzu peste umerii albi, osoși. Ochii ei aruncau flăcări.

— Poruncește, Stăpâne, îi spuse ea lui Call. Dorința mea e să te slujesc.

— Chiar ești tu, spuse Alma, privindu-l pe Call cu o groază crescândă. Micul Makar... de ce nu mi-a spus nimeni?

Aaron se mișcă pentru a-l feri pe Call de privirile înfricoșate ale celor două femei, ca și de ochii strălucitori ai lui Jen.

— N-ar fi trebuit să ne pui să facem lucrul ăsta, spuse el furios. Este groaznic. Să-i furi corpul, ceva groaznic!

— Plecați amândoi, spuse Anastasia. O s-o scoatem noi la capăt.

Call simți mâna lui Aaron pe umăr și, în momentul următor, era condus afară din încăpere, înapoi pe coridor. Își trase mânecile hanoracului în jos. Îi era frig, era cuprins de frisoane.

— Nu asta am vrut să fac, spuse el. Voiam doar să mă agăț de sufletul ei.

Privirea lui Aaron se împlânzi.

— Știu. Oricăruia dintre noi i se putea întâmpla.

— Ba nu, șuieră Call, dintre noi, numai eu sunt Inamicul Morții!

Aaron îl prinse pe Call de umăr și-i strigă:

— Nu ești Inamicul! Iar Inamicul, pe vremuri, era un Makar, ca și mine. Poate că prima oară când a făcut-o a fost o întâmplare. Există un motiv, adăugă el, cu vocea coborâtă, că toți se tem în așa hal de

noi.

Call privi înapoi, spre ușa de la camera Anastasiei.

O, nu, nu iarăși! spusese ea. Crezuse că era un lucru pe care Call îl mai făcuse și înainte sau voise să spună: *O, nu, nu un alt Constantine?*

Se îndreptă în direcția apartamentului lor, șchiopătând. Aaron îl urma cu mâinile înfundate în buzunarele uniformei.

— Cred că Anastasia știe, zise Call. Cine sunt cu adevărat. Poate și Alma.

Aaron deschise gura ca și cum ar fi vrut să spună *Tu ești Call*, după care o închise. O secundă mai târziu, spuse:

— Noaptea trecută te-a văzut poruncind animalelor Călăreți ai Haosului. Și, înainte să leșini, ai spus câteva chestii ciudate. Vreau să spun, nimic explicit, chestii despre cum animalele ar trebui să știe cine ești tu.

— Din fericire, a luat cuvintele mele ca o laudă de sine incredibil de ciudată, spuse Call. A auzit și Alex?

— Nu. Leșinase.

Gândul la Alex i-o readuse în minte lui Call pe Kimiya. Se cutremură din nou.

— Trebuie s-o găsim pe Tamara. Trebuie să-i spunem că Jennifer a spus ceva despre sora ei.

— Kimiya nu a omorât pe nimeni, spuse Aaron, pe un ton disprețuitor. Și ar fi fost straniu să fie ea cel mai mare Makar al generației noastre, pe nepusă masă. Greu să nu fi băgat de seamă magii.

— Nu, nu cred că a făcut-o, spuse Call, încercând să-și pună ordine în gânduri.

Capul începu să-l doară.

— Vreau să spun, dacă Jennifer o striga pe Kimiya sau ar fi vrut s-o strige în preajma morții ei, atunci poate că Kimiya știe ceva. Poate ceva ce ea nu a considerat că ar fi important.

Aaron dădu din cap.

— Aș fi vrut să avem *răspunsuri*, dar măcar avem un indiciu.

— Aaron, spuse Call.

Avea o altă întrebare despre noaptea trecută, una la care nu era sigur că ar fi vrut să i se răspundă.

— Tatăl lui Jasper este bine?

— Vezi, îl consideri pe Jasper prietenul nostru! spuse Aaron.

— Nu și dacă tatăl lui a fost rănit din cauza noastră, nu.

— Tatăl lui Jasper este teafăr. Ne-am asigurat că e bine înainte să-l legăm și să-i punem o legătură la ochi. L-am auzit înjurând pe când o luam din loc.

Aaron se hlizea, ca și cum ar fi câștigat un pariu. Call era mulțumit că măcar unul dintre ei mai putea zâmbi.

Merseră la Infirmerie, dar Tamara nu era acolo și nici Alex. Patul lui era gol.

Maestra Amaranth, refăcând unul dintre paturi prin magia aerului, îi aruncă lui Call o privire severă.

— Aș fi vrut ca vreunul dintre voi să mă fi auzit când am spus să stai în pat până când îți voi spune eu că ești complet recuperat, spuse ea.

— Ce s-a întâmplat cu Alex? întrebă Aaron.

— L-am ucis, răspunse Maestra Amaranth și scoase un chicot când le văzu fețele căzute. I-am dat voie să plece, i-am cercetat rănila și se vindecaseră. Când a plecat era cum nu se poate mai bine. Nu ca voi.

— Pe Tamara Rajavi ai văzut-o? întrebă Call.

— Da, a venit să-mi spună că te-ai înapoiat în camera ta, pentru că nu-ți place la Infirmerie. Nu știu ce se petrece cu voi, băieți. Infirmeria este cel mai sigur loc din toată școala. Elementalele de aici nu admit să fie altfel.

Call și plimbă agitat privirea în jur. Nu-și dăduse seama, cât stătuse la Infirmerie, că fusese supravegheat de elementale. Socotind de câte ori ieșise însă, se gândi că nu erau puse să-i oprească pe cei care intrau și ieșeau. Nu-și dădea seama ce supravegheau – boala, poate –, dar se simțea mai bine știind că, atunci când fusese leșinat,

nu ar fi putut să intre nimeni să-l atace, cel puțin nu fără să pornească o alarmă.

— Tamara a spus cumva unde se duce? întrebă Aaron.

Maestra Amaranth îl privi nedumerită.

— Păi, este dimineață devreme. Presupun că s-a întors în apartamentul vostru, să apuce să doarmă puțin înainte să înceapă orele. Callum, acum că te-ai întors, poate te vei hotărî să petreci restul nopții aici.

— Nu, spuse el, pretinzând că durerea de cap îi trecuse. Mă simt bine. *Sunt* bine.

— Păi, nimeni dintre voi n-ar trebui să se fâțâie pe holuri la ora asta. Mergeți în camerele voastre. Callum, să vii să te văd mâine, după ore, să-ți evaluez starea de sănătate. Și câteva zile lasă magia haosului la o parte, bine?

Gândindu-se la magia la care recursese deja în noaptea aceea, Call dădu vinovat din cap.

Se îndreptară spre camerele lor. Ajuns în fața ușii, Call dădu s-o deschidă folosindu-și brățara, când auziră tropot de pași pe coridor. Aaron și Call se întoarseră deodată: era Alex, care alerga către ei. Părea scos din minți și avea o vânătaie proaspătă pe obraz.

Se opri, aplecându-se și sprijinindu-și mâinile pe genunchi, ca să-și recapete suflul.

— Tamara! spuse el. A luat-o pe Tamara!

Aaron și Call se priviră buimaci.

— Ce tot vorbești acolo? întrebă Aaron.

— Spionul, spuse Alex. A înhățat-o pe Tamara.

Call îngheță. Deodată, își simți inima în gât.

— Despre ce vorbești, Alex? întrebă el.

— Spune-ne exact cum s-a întâmplat, zise Aaron, arătând la fel de tulburat pe cât se simțea Call. *Exact!*

— Când m-am trezit, am ieșit din Infirmerie, spuse Alex. Am văzut-o pe Tamara mergând spre Poarta Misiunii cu Havoc. M-am luat după ea, căci voiam să-i mulțumesc pentru ajutorul pe care mi

Își îndreptă spatele. Am strigat după ea, dar nu m-a auzit. A ieșit, era deja întuneric. Mi s-a părut că văd ceva mișcându-se în copaci, așa că am alergat după ea. Dar nu am ajuns la timp. Cineva o înșfăcase. Nu eram îndeajuns de aproape să-i văd fața, dar era sigur un adult. Am trimis magia după ei, dar el a trimis asupra mea un fulger uriaș. M-a lovit în spate și, când am fost în stare să mă ridic și să mă iau după ei, le pierdusem urma în pădure.

Tricoul albastru al lui Alex era pătat cu roșu în dreptul umărului, unde se profilau bandajele. Părea că i se redeschisese rana.

— Aș vrea ca voi doi să veniți cu mine să-i găsim, spuse el. Oricine ar fi tipul ăla, este puternic. Nu cred că mă pot lupta cu el de unul singur.

Aaron și Call schimbară o privire îngrozită.

— Trebuie să spunem cuiva, zise Aaron.

— Nu mai e timp, strigă Alex, clătînând nebunește din cap. Va trebui să-i convingem mai întâi de adevărul spuselor noastre, și până atunci Tamarei i se poate întâmpla orice.

Call își aminti de noaptea îngrozitoare când Aaron fusese luat de Maestrul Joseph și de Drew. Își aminti de hidosul elemental agitat al haosului. Nici atunci nu avusese timp să anunțe pe cineva. Dacă ar fi zăbovit, Aaron ar fi murit.

— Bine, spuse el, să mergem.

O luară la fugă cu Alex în frunte spre Poarta Misiunii și se topiră în noapte. Call alerga cât putea de repede, picioarele urlându-i de durere.

— Pe aici, spuse Alex gâfâind, arătând spre o potecă ce ducea în pădure.

Luna o scălda în lumină. Era o noapte frumoasă și, într-o oarecare măsură, terifiantă, plină de stele și de lumină albă. Chiar și copacii păreau să strălucească.

Alergau pe potecă, încetinind atunci când drumul cotea pe după stânci sau era acoperit de crengile copacilor, care-i puneau în pericol. Call încerca să și-o imagineze pe Tamara îmbrâncită pe poteca

aceasta de un mag adult îngrozitor, cineva care o amenința, poate chiar provocându-i răni. Apoi căută să-și îndepărteze imaginea din minte și locul i-l luă o furie care aproape că îl copleşe.

— Havoc! spuse el deodată.

Alex, care deschidea grăbit calea, se întoarse încet:

— Poftim?

— Spuneai că-l plimba pe Havoc, zise Call. Tipul ăla l-a înhățat și pe Havoc?

Alex clătină din cap.

— Havoc a fugit în pădure.

— Havoc nu ar face așa ceva, preciză Call. Havoc nu ar abandona-o.

— Poate că e pe urmele ei, spuse Aaron. Havoc poate fi și șmecher, e mult mai isteț decât un lup obișnuit.

— Se poate că așa s-a și întâmplat, spuse Alex. Nu te teme, Call, o să punem mâna pe tipul ăsta!

Dar lui Call nu-i era teamă. Scrută împrejurimile după Havoc. Dacă lupul lui era cu Tamara, atunci sigur vor găsi o cale de scăpare. Tamara și Havoc formau o echipă formidabilă.

— Spuneai că e un adult, da? întrebă Call, ignorând remarca lui Alex spusă cu un soi de superioritate binevoitoare.

Alex era mai mare decât Call și considera probabil că este îndrituit să cunoască mai multe. Poate că așa și era, dar nu putea ști totul.

Call se gândi de unde veneau. Le lăsaseră pe Anastasia și pe Alma cu Jennifer Călăreț al Haosului, așa că nu putea fi vorba despre niciuna dintre ele. Aveau în față o situație cu totul aparte, cu totul bizară. Lui Call nu-i venea în minte niciun alt adult care să poată acționa așa de bizar. Maestrul Lemuel? Call nu-l mai văzuse de un an și i se părea nedrept să-l suspecteze doar pentru că nu se înțeleseseră niciodată.

— Să fie unul dintre membrii Adunării? întrebă el. Dar de ce s-o ia pe Tamara?

Răspunsul i se dezvălui odată cu ultima silabă spusă cu voce tare.

Ca să mă ademenească afară din Magisterium!

— De ce ai spus că era spionul? întrebă Call. Încă nu știm cine ar putea fi.

— Păi, e la mintea cocoșului, spuse Alex. Cine altcineva ar putea fi decât cel care a încercat să-ți facă rău?

— Ceea ce înseamnă că ne îndreptăm spre o capcană, spuse Aaron. Trebuie să fim cu ochii-n patru și să păstrăm tăcerea. Oricine ar fi, știe că venim. Poate că s-a lăsat chiar văzut de tine. Poți să faci chestia aia care ne transformă în invizibili?

— Bună idee, spuse Alex, ridicându-și mâinile.

Aerul se roti în jurul lor, dansând cu frunzele rupte.

Call se încruntă. Avea noimă: spionul care-o înhățase pe Tamara, care-l determinase pe Alex să-i cheme pe ei afară din Magisterium. Cam așa părea. Avea *oarecare* noimă. Dar de unde putea spionul să știe că Alex se va duce după Call și Aaron, în loc să-i alarmeze pe Maeștri?

Și, mai ales, de unde putea spionul să știe că Alex avea să se afle la locul faptei?

Dar și întrebarea aceasta avea un răspuns. Spionul, sau cine o fi fost, știa că, luându-i pe Tamara și pe Havoc, i-ar fi făcut pe Call și Aaron să iasă din Magisterium până la urmă. Ar fi venit să-și caute prietena.

Deși i-ar fi putut aduce cu ei pe toți magii din Magisterium.

Ajungând la această concluzie, Call nu-și aminti să fi văzut vreo urmă de magie în jurul lor. Era întuneric, dar chiar și pe întuneric nu exista niciun miros revelator de ozon sau de lemn ars.

Își îndreptă privirea spre Alex și se încruntă. De-acum se aflau departe de Magisterium, iar întunericul creștea. Pădurea devenea tot mai deasă, împiedicându-l să distingă trăsăturile lui Alex.

— Țasta este drumul spre Ordinul Dezordinii, spuse Aaron, întrerupând șirul gândurilor supărătoare ale lui Call. Dar este părăsit. Alma ne-a spus că au fost siliți să plece atunci când Adunarea a început să hăituiască animalele.

— Poate că acolo o și ține spionul pe Tamara.

Alex părea plin de avânt, dar nu ca și cum ar fi o mare aventură sau că și-ar face griji pentru Tamara. În vocea lui se putea citi o vehemență care-i displăcea total lui Call.

Pădurea era adâncă și ciudat de pustie fără animalele Călăreți ai Haosului, în absența cărora ecoul se simțea ca la el acasă. Din când în când se auzea vaietul îndepărtat al câte unei bufnițe. Vântul le bătea din spate, împingându-i. Dar Call își încetini pașii, sfârșind prin a-și târi picioarele.

Alex era prietenul lui. Prima oară când Call venise la Magisterium, Alex se purtase frumos cu el, chiar dacă Call era un puști nesociabil, iar Alex era cool și isteț, înconjurat de prieteni. Și după ce Kimiya i-a frânt inima lui Alex, acesta a venit să i se destăinuiească lui Call. Credea din toată inima că Alex îl plăcea.

Dar Alex avea intrare peste tot. Era asistentul Maestrului Rufus. Ar fi putut avea în mâini bidonașul lui Call și l-ar fi putut găuri. Avea acces la orice meșterea Rufus ca să facă brățările lor să deschidă ușa de la apartamentul comun și s-ar fi putut folosi de asta pentru a-l ascunde pe Skelmis în camera lui Call. Ar fi putut Anastasia să-l ia cu ea în încăperea în care se găseau elementele, când fusese acolo? Call presupuse că da; la urma urmei, era fiul ei vitreg. Ar fi băgat de seamă dacă Alex s-ar fi furișat într-o clipită? Și apoi, anul trecut, el fusese cel care-l anunțase pe Call că magii hotărâseră să-l ucidă pe Alastair, cu toate că Maestrul Rufus îl asigurase pe Call că era o minciună sfruntată.

Dar de ce ar face Alex vreun lucru din toate astea? Mișcându-se prin întunericul argintiu, Call îi privi chipul impasibil. Se aflau chiar în preajma satului Ordinului. Call putea zări luminișul larg din față, umbrele clădirilor.

Își aminti cum își mișcase Jennifer gura la ultimele ei cuvinte: *Kimiya, Kimiya, ferește-te de el!* Dar lângă cine stătuse Kimiya la petrecere? De cine trebuia să se ferească?

Erau acolo doar prietenii ei. Și iubitul ei.

Alex! Nu avea nicio noimă. Și totuși ceva îl zgândărea, îl zgândărea încă din primul moment când îl văzuse pe Alex în fața ușii lor. Cu răsuflarea tăiată, arătând îngrozit, cu pete de sânge pe cămașa lui albastră.

Cămașa albastră. Roata minții lui Call prinse să se învârtă. Imaginea unei fotografii rupte, Drew alături de Maestrul Joseph și de încă cineva, de cineva care purta o cămașă albastră, cu dungi negre distincte în dreptul cusăturii de la umăr.

– Mi-e frig, spuse deodată Call. Alex, îmi dai hanoracul tău?

Alex păru nedumerit. *Aaron* arăta nedumerit. Call nu făcea parte din categoria celor care împrumută haine de la alții. Dar Alex își scoase hanoracul și i-l întinse lui Call.

Call rămase ținut locului. Cămașa albastră a lui Alex avea pe umeri două dungi negre.

Ceilalți doi băieți se opriră și priviră înapoi spre el. Aaron avea o expresie îngrijorată.

Nu și Alex.

– Alex, spuse Call cât mai calm cu putință, de unde-l știai pe Drew?

Alex își ridică încet capul.

– Ce-ți pasă? spuse el. Tu l-ai ucis.

Aaron rămase și el înlemnit. În jurul lor, vântul șuiera printre crengile copacilor.

– De ce spui asta? întrebă el, mutându-și privirea de la Call la Alex. Ce se întâmplă?

– Alex este acela, spuse el, simțind o amorțeală în tot trupul. Alex este spionul.

Alex făcu un pas spre Call. Aaron își repezi o mână în față, ca și cum ar fi vrut să-l împiedice pe Alex să se apropie mai mult.

– Îndepărtează-te de Call, îl avertiză el. Sunt un Makar, Alex, aș putea să-ți fac mult rău.

Dar băiatul mai mare nu-l luă în seamă.

– Drew mi-era ca un frate, spuse Alex. Maestrul Joseph m-a

recrutat când eram în Anul de Aramă. Avea nevoie de un mag al aerului talentat. Și nu era nimeni mai talentat ca mine. Până ați apărut voi doi.

Call își ținu respirația.

— Tatăl meu era bătrân, urmă Alex. Abia dacă a băgat de seamă când am intrat în Magisterium. Joseph a devenit tatăl meu. Ne-a instruit pe mine și pe Drew împreună. Ne-a predat lecții în plus. Datorită acestui fapt am fost îndeajuns de bun ca să devin asistentul lui Rufus. Și, frate, ce-a mai râs Joseph când l-am anunțat de chestia asta.

Un rânjel frânse frumosul chip al lui Alex.

— Anastasia era mai greu de păcălit. Dar a căzut și ea în plasa binevoitorului fiu vitreg. Era prea ocupată să arate ce grijă are ea de tata ca să se mai intereseze și de mine. În vremea asta, Joseph mi-a mărturisit totul. Mi-a spus adevărul despre Inamicul Morții. Mi-a vorbit despre *tine!*

— Deci ai știut tot timpul cine eram eu? spuse Call.

Alex păru că abia îl auzise.

— Știi cât de nerecunoscător ești? îl întrebă Alex. Lui Joseph îi pasă de tine mai mult decât îi pasă de oricine. Amândoi aveți puterea, dar tu, Call, tu ești special. Știi ce înseamnă să fii special? Ai habar de ce vrei te dezbari?

— Dacă asta înseamnă să fiu asemenea ție, răspunse Call, atunci nu vreau să fiu special.

Alex făcu o grimasă. Mâna lui Alex se mișcă protectoare, în palmă apărând deja un foc, dar, în același moment, umbrele din pădure țâșniră spre ei din toate părțile. Adulți îmbrăcați în negru, cu măști negre care le ascundeau fețele. Mâini puternice îi înhățară pe Call și pe Aaron.

— Duceți-i în sat, spuse Alex.

Îmbrâncit în față, Call se împletici. El și Aaron erau înghionțiți amarnic pe potecă înainte. Habar nu avea cine îl înhățase, oricum, nu un Călăreț al Haosului, căci Alex nu-i putea controla.

Sau putea? *Cel mai mare Makar al generației voastre!*

Nu, dacă Alex ar fi știut să se folosească de haos, s-ar fi fãlit cu lucrul ăsta, Call era sigur. Reieșea prin urmare că nu era musai să ai vreo legătură cu haosul ca să ai aspirațiile Principelui Întunericului.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Call încercă să scape din strânsoarea celor care-l țineau, dar nu reuși. Erau prea puternici. Încercă să-și aducă focul în palme, dar, de cum scânteia, cineva îl plesnea peste ceafă și concentrarea îl părăsea, flama stingându-se.

Puțin mai târziu, fu aruncat în iarbă în centrul satului abandonat al Ordinului Dezordinii, clădirile pustii părând sinistre în lumina Lunii. Se întrezăreau câteva boccele, ceva mâncare și un mic foc ce încă mai ardea.

Alex nu lucra de unul singur. Figurile mascate, oricine ar fi fost, l-au așteptat aici ca să-i îndeplinească poruncile.

Call se răsuci într-o parte, căutându-l din ochi pe Aaron, care era răsturnat și el în iarbă. O siluetă corpulentă, mascată, ținea un bocanc pe spatele lui. Call încercă să se ridice, dar cineva îl împinse brutal la pământ.

— Lăsați-i să se ridice.

Era vocea lui Alex. Call se luptă să se ridice în genunchi și-l văzu

pe Alex venind spre ei. Pe brațul drept purta o mănușă de aramă uriașă, care-i ajungea până la cot.

Alkahest! Ucigașul de Makari!

Call o folosise el însuși pentru a distruge trupul lui Constantine Madden. Nu-și putea imagina ce putea face puterea ei unei ființe vii. Ar fi putut mânui haosul din sufletul lui sau al lui Aaron, folosindu-l pentru a-i sfârteca în bucăți din interior.

— Ți-e frică, Makarule?

Alex mișcă degetele de metal ale lui Alkahest și râse când văzu expresia de pe chipul lui Call. Call schimbă o privire rapidă cu Aaron, care stătea în genunchi în spatele lui. În părul blond al acestuia se zăreau câteva rămurele, dar nu părea rănit. Slavă Domnului!

Oricum, nu încă.

Fă-l pe Alex să dea din gură, gândi Call. Fă-l să dea din gură, nu intra în panică și nu-l lăsa să-i facă rău lui Aaron.

— Tamara e aici? întrebă el. I-ai făcut vreun rău?

Alex izbucni în hohote de râs.

— Chiar ești idiot, știai asta? Habar nu am unde este Tamara. Nu mi-am bătut capul s-o răpesc. La ce să depun atâta efort, când era de-ajuns să vă spun asta și voi să mă credeți?! Ea și lupul tău tâmpit trag probabil la aghioase. Cred că vor fi destul de triști când se vor trezi și vor afla ce s-a întâmplat cu voi.

— Maestrul Joseph știe că l-ai luat Alkahestul? întrebă Aaron. El ți-a spus să faci asta?

Alex își dădu capul pe spate, dar, de astă dată, râsul lui păru forțat.

— Nu știe nimic de planul meu, l-am luat Alkahestul și am lăsat o iluzie optică în locul lui. Nu va dura o veșnicie, dar va rezista cât am eu nevoie, mârâi el. Încă de când am început instruirea cu el, mi-a vorbit de tine. Cum se va întoarce mărețul Constantine și cum trebuie noi să ne pregătim. Uluiitorul Constantine Madden, care era așa de important încât Drew a trebuit să-și falsifice intrarea în

Magisterium, pretinzând că nu mă cunoaște. Și, când colo, ai apărut tu. Ce dezamăgire totală!

— Îmi pare rău să aud asta, spuse Call pe un ton sarcastic.

— Și de ce vrei să-l ucizi? Din răzbunare? întrebă Aaron.

Call se bucură că Aaron aderase la direcția *fă-l să dea din gură*, căci se temea că nu-i va fi ușor.

— N-o să-l înfurii pe Maestrul Joseph? urmă Aaron.

— Pur și simplu, are nevoie de un Makar, spuse Alex, ridicând Alkahestul. Și mi-am dat seama cum pot să devin unul dintre ei. Am reconfigurat Alkahestul. Nu doar că o să smulg haosul din voi, ci voi și dirija abilitatea asta spre înlăuntrul meu.

— N-ai cum! spuse Call, deși își aminti cum puterea venise spre el atunci când trupul lui Constantine Madden fusese devorat de Alkahest.

Poate că totuși era posibil!

— Spuse băiatul care este mort de paisprezece ani, ripostă Alex. Te mai gândești la el? Bietul micuț Callum Hunt, mort chiar înainte să rostească primul lui cuvânt. Ucis de tine, Constantine, așa cum l-ai ucis și pe cel mai apropiat de mine, pe fratele meu. Așa cum ți-ai ucis propriul frate. Niciodată nu ar fi trebuit să ai puterea asta. Iar acum sunt pe cale să ți-o iau și să devin un Inamic al Morții mai bun decât ai fi fost tu vreodată.

— Bine, spuse Call, dar pe Aaron să-l lași în pace.

Aaron scoase un sunet gătuît. Alex își dădu ochii peste cap.

— Chiar așa, Aaron, contragreutatea ta prețioasă. Pentru asta ai renunțat la tot, Call? Pentru *prietenii* tăi?

— Să renunț la ce? întrebă Call îngrozit.

Trebuia să creadă că va apărea cineva din Magisterium. Că cineva va da peste ei. Alex era nebun, își pierduse mințile.

— Să fiu Constantine? urmă el. Nu am vrut niciodată.

— N-ar trebui să-l rănești pe Call, spuse Aaron. Ai putea lua magia de la mine.

— Generozitatea asta îmi provoacă greață, spuse Alex.

Își dădu peste cap o șuviță de păr castaniu, făcând brățara de aur să licărească. În lumina lunii, părea un spectru. Un spirit malefic.

— Dar, dacă vă face să vă simțiți mai bine, iată planul meu. Îl ucid pe Call, fac să pară un accident, apoi preiau îndemânarea ta de Makar, Aaron, timp în care te omor. Dar acum, că sunteți amândoi în fața mea, e greu de ales.

— Maestrul Joseph o să te omoare dacă-l rănești pe Call, spuse Aaron. A sărit în fața lui să-l apere, în mormântul Inamicului, știi asta? Și-ar fi dat viața pentru el!

— A crezut dintotdeauna că va apărea Call și că vor fi împreună, răspunse Alex. Că va fi de acord să riposteze morții, dar adevărul, Call, este că tu ești mult prea laș. Cineva care nu vrea asemenea putere nu ar trebui s-o aibă. Pe bune, îi fac Maestrului Joseph o favoare.

Se apropie de Call. Aaron se strădui să se ridice, dar fu îmbrâncit la loc. În mâinile lui se aprinse un foc negru.

— Nu te apropia de Call!

Alex întoarse Alkahestul spre el.

— Nu te-ai prins? spuse el cu o privire ucigătoare. Dacă faci vreo mișcare spre mine, o să te ucid și apoi o să-l ucid și pe Call oricum. Și o voi face încet.

Aaron își strânse pumnii. Call își simți trupul complet încordat, ca și cum s-ar fi pregătit să sară, să o rupă la fugă...

— Opriți-vă! răsună o voce prin luminiș.

Era Tamara, cu Havoc la picioarele ei. Havoc avea urechile date pe spate și mârâia. Tamara ținea întinsă palma în care ardea focul.

— Nu-mi poți face rău cu chestia aia, Alex, spuse ea, eu nu sunt Makar.

— Tamara! strigă Call. Cum de ne-ai găsit?

— Havoc. Ne aflam în apartament, când deodată a început să mârâie și să se repeadă la ușă, deși abia ce-l scosesem. Am deschis ușa și m-a condus direct aici. Și o să-i rupă gâtul oricui se va apropia de mine, așa că nici măcar să nu-ți treacă prin cap, urmă ea,

privindu-l pe Alex.

Tamara se îndreptă spre ei, iar creaturile făcură un pas înapoi. Focul se înălță. Call se întrebă cine erau – discipoli ai Maestrului Joseph, oameni obișnuiți, fără legătură cu magia, care fuseseră supuși unei vrăji? Trebuia să recunoască faptul că, prin planul nebunesc al lui Alex, creaturile sale și fala lui, acesta îndeplinea Obiectivele Principelui Întunericului.

Call încercă să se ridice, dar era ținut cu forța la pământ. Îl putea zări pe Aaron luptându-se în spatele lui.

— Bun, spuse Alex, avem și public.

Tamara se înfurie. Call sperase să-i vadă pe magii de la Magisterium în spatele ei, dar nu era nimeni. Era vina lui, știa asta. De trei ani, Tamara și Aaron îi păstraseră secretele, ascunzând tuturor lucruri importante, chiar și față de Maestrul Rufus. Acum nu puteau să se aștepte la ajutor din partea cuiva, chiar dacă aveau cu adevărat nevoie.

Alex ridică Alkahestul spre ei și se apropie.

— Poate că ar trebui să pun Alkahestul să aleagă. Poate că-l voi trimite spre amândoi deodată, să vedem ce se va întâmpla. Poate că va scoate magia din *amândoi*. Ce părere aveți de asta?

Call se întinse și-l prinse pe Aaron de mână. Pentru o clipă, Aaron păru surprins. Apoi strânsoarea lui îi răspunse celei a lui Call.

Call voia să-i spună celui mai bun prieten al lui cât de rău îi părea, cum vina îi aparținea numai lui, pentru că el era Constantine Madden. Dar, înainte să poată deschide gura, Aaron prinse să vorbească:

— Măcar vom muri împreună.

Și, de necrezut, îi zâmbi lui Call.

Ba nu, voia să spună Call. *Vom trăi*. Însă abia deschise gura, că fu orbit de un fulger luminos. Tamara trimisese o săgeată de foc. Alex se feri, aruncând din palma sa o magie a aerului care să schimbe direcția focului, îndreptându-l spre Call.

Creatura care-l ținea pe Call se împletici în spate, slăbind

strânsoarea. Cămașa neagră luă foc, iar creatura prinse să urle. Call sări în picioare, neluând în seamă durerea. Încă ținând mâna lui Aaron, îl trase și pe el în sus. Părea că toate aceste lucruri se petrecuseră în aceeași secundă.

— Havoc, șo! strigă Tamara.

Havoc era acum un nor negru străbătând aerul spre Alex. Aaron își smulse mâna din mâna lui Call, lăsând haosul întunecat să-i răsară în palmă. Alex își ridică brațul, făcând Alkahestul să strălucească de energie. Aaron își repezi mâna înainte, iar lumina neagră ce țâșnise din palma sa se desfăcu, lovind una dintre figurile mascate din preajma lui Alex, dar nu și pe acesta. Mâna cu gheare a Alkahestului se desfăcu și din degete i se desprinse o lumină arămie.

Timpul se opri. Lumina aceea era tot ceea ce nu era haosul. Era strălucitoare, mistuitoare și rece precum tăișul unui cuțit, iar Call știu fără umbră de îndoială că, atunci când îl va lovi, îl va omorî. Își închise ochii.

Ceva îl împinse din spate. Căzu la pământ, rostogolindu-se prin iarbă. Săgeata de lumină trecu la câțiva centimetri de el – simți cum ceva îi arde obrazul, în vreme ce el se rostogolea continuu – după care, lăsându-se pe o parte, își ridică fruntea și văzu că lumina îl lovise pe Aaron în piept.

Forța ei îl săltă pe Aaron în picioare și-l făcu să zboare. Se prăbuși în iarbă câțiva pași mai departe, cu ochii mari deschiși și sticloși, îndreptați spre cer.

— Nu! strigă cineva. Aaron, nu, nu, *nu!*

Pentru o clipă, Call gândi că este propria lui voce, dar era a Tamarei. Se prăbușise în iarbă, lângă el.

Ea îl împinsese de la spate pe Call. Ea îl dăduse la o parte din calea Alkahestului. Ea îi salvase viața.

Nu și pe a lui Aaron.

Call își atinse obrazul. Îl ardea. Poate că Alkahestul doar îi arsese obrazul și lui Aaron. Încercă să se ridice în picioare pentru a se duce la Aaron, dar picioarele nu-l ținură. Își trimise atunci spre Aaron

toate simțurile.

Își aminti ce simțise mai devreme, când atinsese sufletul lui Aaron. Simțul vieții, a ceva existent în lume, strălucitor și solid.

Dar acum nu era nimic de felul acesta acolo. Aaron era o carcasă. Sufletul lui plecase, lăsând în urmă doar umbrele scânteietoare ale rămășițelor vidului din Aaron.

Call se întoarse spre Alex, care scosese Alkahestul de pe mână. Firește, acum îl putea ataca și pe el. Acum avea puterea lui Aaron. Părea să pulseze, aidoma unei stele pe cale să devină o supernovă. Pielea îi pâlpâia și se unduia în fâșii de lumină și întuneric.

— *Putere, gâfâi Alex.*

Își ridică mâna, în jurul ei învârtejindu-se bezna ca un fum.

— O pot simți. Puterea haosului, alergând prin mine...

— Ba n-ai să vezi, spuse Call, întinzându-și mâna.

O săgeată de lumină neagră țâșni din palma lui în direcția lui Alex. Era sigur că-l va ucide, că-l va trimite urlând în vid.

Era bucuros.

Sulița de magie porni spre Alex. El ridică mâna și o prinse. Timp de o secundă, o privi cu uimire, iar Call simți cum i se întoarce stomacul pe dos. Acum, Alex era un Makar. Putea controla și manipula haosul. Și era un mag mai bun, mai în vârstă și mai experimentat decât Call.

Apoi Alex dădu drumul unui țipăt. Apărut ca din senin, Havoc își înfipse colții în piciorul băiatului.

Alex trimise haosul, dar Havoc era prea iute pentru el, ferindu-se și mârâind în continuare. Se repezi din nou și, de astă dată, Alex nu avu nicio șansă să poată reacționa: Havoc îl răsturnă la pământ și-i sfâșie cămașa.

— Luați-l de pe mine! țipă Alex. Luați-l de pe mine!

Câteva dintre umbrele mascate se repeziră spre ei. Havoc îi dădu drumul lui Alex, care se ridică împleticindu-se, sângerând în mai multe locuri. Pielea încă i se unduia, fața i se contorsiona. Call își aminti cum fusese pentru el în mormânt, când își desfășurase magia

haosului. Cât de lipsit de control se simțise, cât de rău i se făcuse.

Alex întinse o mână spre Havoc, dar, de astă dată, magia care-ieși din palmă nu mai funcționează cum trebuia. Întunericul se împrăștie în toate direcțiile. Se scurgea într-un soi de araci care se ridicau în aer și în nori care se suiau la cer. Lucrurile atinse își pierdeau menirea. Una dintre clădirile Ordinului Dezordinii se prăbuși atunci când haosul îi devoră temelia. Trei copaci din apropiere fură devorați în întregime. Însuși pământul se fărâmiță, bucăți din el fiind trimise în vid. Doi dintre mascați țipară, fiind absorbiți înainte ca haosul să se împrăștie.

Alex își coborî privirea spre mâinile sale, îngrozit și vădit uluit deopotrivă.

— Pune mâna pe Alkahest! strigă el răgușit către una dintre creaturile rămase. Trebuie să scăpăm de aici!

Pentru o clipă, își fixă privirea pe Call și-și strânse buzele.

— O să am grijă de tine mai târziu, șuieră el și o rupse la fugă, părăsind luminișul însoțit de creaturile sale.

Lui Call nici că-i păsa. Se întoarse și o zări pe Tamara aplecată peste trupul înțepenit al lui Aaron. Suspina, corpul i se cutremura, aproape rupt în două. Havoc se târî spre ea, adulmecându-i umărul cu nasul lui negru, dar ea continua să plângă, cu fața udă de lacrimi.

Call nici nu-și simți picioarele mișcându-i-se, dar deja se afla acolo, prăbușit lângă trupul neînsuflețit al lui Aaron, de cealaltă parte a Tamarei. Atinse mâna lui Aaron, mâna pe care o strânsese doar cu puțin timp în urmă. Era rece.

Tamara continua să plângă încet. Îl împinsese pe Call din traiectoria Alkahestului. Îi salvase viața.

— De ce ai făcut-o? întrebă el dintr-odată. Cum ai putut să faci asta? Aaron era cel care trebuia să trăiască. Nu eu. Eu sunt Inamicul Morții, Tamara. Nu sunt băiatul cel bun. Aaron era.

Fata îl privi îndelung.

— Știu, spuse ea, cu lacrimi în ochi. Dar, Call...

De sus, de deasupra a ceea ce mai rămăsese din sat, se auzi un

tipăt.

— Acolo! strigă cineva.

Call zări sfere plutind printre copaci. În cele din urmă, magii veniseră să-i caute, așa cum îl căutaseră și pe Drew în noaptea aceea. Și din nou veneau prea târziu. Mereu prea târziu.

Maestrul North, Maestrul Rufus, Alma, urmați de mai mulți Maeștri năvăliră în luminiș. North și ceilalți se holbau în jur la distrugerile făcute, la bucățile de pământ care pur și simplu dispăruseră, la clădirile prăbușite și la copacii nimiciți. Dar Rufus... Rufus privea la Aaron. Împingându-i pe ceilalți, alergă lângă el, lăsându-se într-un genunchi și căutându-i pulsul.

Call știa că nu-l va găsi. Aaron nu mai exista. Nicio contragreutate pentru sufletul său. Doar sentimentul acesta al pustietății, simțământul că ceva fusese rupt din el, fără să mai poată fi înlocuit.

El înțelese acum de ce a vrut Constantine Madden să dărâme lumea după ce fratele său murise.

Rufus își închise ochii. Umerii îi căzură. Lui Call îi păru bătrân în acel moment, bătrân și distrus.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă Maestrul North. Parcă a avut loc o luptă.

Se încruntă la Call.

— Ce ai făcut?

În interiorul capului lui Call se dezlănțui furia.

— Nu eu am fost! urlă el. Alex Strike și... și creaturile lui! Avea Alkahestul și l-a ucis pe Aaron. I-ați lăsat să scape! Nu voi sunteți profesorii? Opriți-i!

— Nu! spuse Alma, înaintând spre Call cu ochii strălucind și întinse spre el un deget lung. La început nu mi-am dat seama, dar acum te văd, Constantine! Tu l-ai ucis pe Aaron! Și le-ai aranjat pe toate în așa fel încât să-ți ascunzi crimele, inclusiv uciderea lui Jennifer.

Call făcu ochii cât cepele. Nu se putea să fi spus ceea ce tocmai spusese. Nici măcar nu știa cum i-ar fi putut răspunde. Nu putea, nu

cu trupul lui Aaron zăcând lângă el.

— Taci! îi spuse Maestrul Rufus Almei, spre surprinderea lui Call. Se vede cu ochiul liber că a fost o luptă și nu avem niciun motiv să credem că minte Call. Și, chiar și așa, Tamara a fost martoră.

— Call are dreptate, interveni Tamara. Alex Strike a fost. El trebuie să fi fost tot timpul.

— Nu-l cred pe niciunul dintre ei! zise Alma. Nu te-ai întrebat niciodată cum controlează Call animalul acela Călăreț al Haosului de lângă el? Sau cum l-a învins pe însuși Inamicul Morții? Sau de ce nu a fost Makar când a început anul trecut și cum a devenit unul taman în momentul în care se presupune că a fost ucis Constantine Madden? Acum avem răspunsul. Constantine Madden și-a pus sufletul în Callum Hunt. Vă uitați la un monstru cu forma unui copil. L-am văzut aducând haosul într-un suflet și creând un Călăreț al Haosului. Știu ce este!

Delirează, gândi Call. Nimeni n-o s-o creadă. Dar nici nu o contrazise cineva.

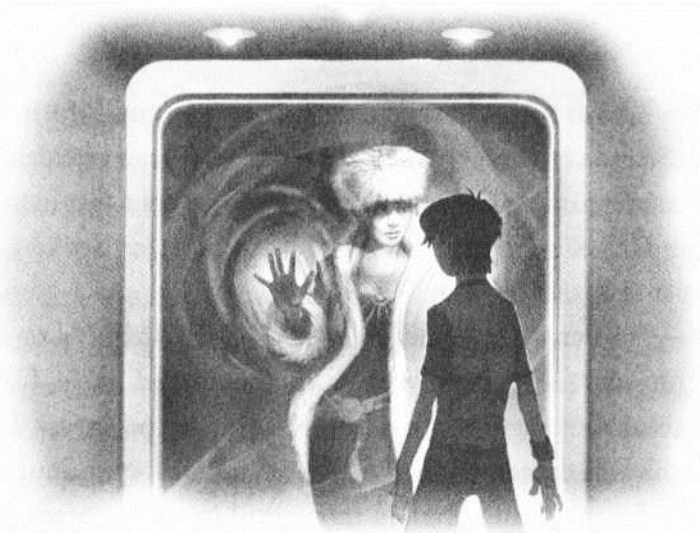
— Nu te teme, Callum, spuse Maestrul North, având însă o notă aparte în voce, persuasivă. O să dăm noi de cap poveștii. Vino cu mine!

— Nu-l pot lăsa pe Aaron, zise Call.

— Ne întoarcem cu toții la Magisterium, spuse Maestrul North.

— Nu! strigă Call, sătul de minciuni, sătul de întreg eșafodajul. Trebuie să-l prindeți pe Alex! Trebuie să puneți mâna pe el! Recunosc, bine? Tot ce a spus Alma este adevărat, cu excepția faptului că l-aș fi ucis pe Aaron. Nu eu am făcut-o! Și, da, sunt Inamicul Morții, dar vă jur că nu eu l-am ucis, ci Alex. Vă jur că niciodată nu m-aș fi atins nici măcar de un fir de păr din capul lui...

Au fost ultimele cuvinte pe care Call le-a spus, înainte de a fi pus în lanțuri.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Celula din Panopticon în care fusese închis Call avea trei pereți albi și unul total transparent, astfel încât putea fi urmărit de gărzile din turnul de pază aflat în centrul închisorii. Niciunul dintre pereți nu ceda la magie, așa că orice ar fi încercat el – să-i ardă, să-i devoreze, să-i spargă, să-i înghețe – nu i-ar fi reușit. De două ori pe zi, printr-o deschizătură în peretele transparent, era împinsă o cutie albă. Conținea hrană și apă aproape lipsite de vreun gust.

Nimic în afară de asta.

Nu avea acces nici la cărți, nici la hârtie și pix, prin urmare, Call nu avea ce face, își petrecea zilele zăcând pe patul lui, urând pe toată lumea și în special pe el însuși.

A stat așa o săptămână. O săptămână în care și-a depănat lupta finală din luminiș, imaginându-și cum ar fi fost dacă s-ar fi schimbat rolurile, închipuindu-și că Aaron ar fi rămas în viață și, uneori, într-un acces de autocompătimire, imaginându-se pe el însuși mort. Uneori, se trezea dintr-un vis în care Aaron îi vorbea, glumind,

invitându-l la Galerie sau oferindu-se să-l plimbe pe Havoc. Alteori se trezea dintr-un vis în care Aaron țipa la el, spunându-i că el, Call, era cel care trebuia să moară.

Call vrea să trăiască.

Call se tot gândea la contribuția sa la strofa în cinci versuri. Caracteristica sa definitorie: voința de a supraviețui. Cel puțin asta gândea. Dar Call nu voia să fie persoana care să rămână în viață cu prețul morții prietenului său. Nu știa dacă mai voia să trăiască într-o lume în care nu exista și Aaron.

Îl voia pe Aaron înapoi. De parcă sufletul lui își striga tristețea îngrozitoare pierderi. Trăirea sentimentului lui Constantine la pierderea fratelui său Jericho.

Call nu voise să înțeleagă ce simțise Constantine.

Poate că era mai bine că fusese închis, căci nu mai putea face nimănui rău, fiind pedepsit cel puțin pentru o parte a crimelor sale. Poate că era mai bine că nu avea vizitatori, nici măcar pe tatăl său. În niciun caz pe Tamara care, probabil, nu putea trăi cu vina că făcuse o alegere total greșită. Și nu pe Maestrul Rufus care, probabil, și-ar fi dorit ca niciodată Call să nu treacă în Anul de Fier.

Cum poate cineva să fie atât de ghinionist încât să-și aleagă drept ucenic pe Inamicul Morții, și nu o dată, ci *de două ori*?

↑ ≈ Δ ○ ◎

Call zăcea întins pe podea, privind în tavan, când niște pași la o oră nepotrivită îl făcură să întoarcă încet capul. În fața celulei sale, îmbrăcată într-un pardesiu lung și alb, cu părul prins sub o căciulă albă, se afla Anastasia Tarquin.

Îl privi și-și ridică ambele sprâncene într-o expresie care-i aminti de Maestrul Rufus și care spunea: *În momentul ăsta, mă amuzi, dar asta n-o să țină mult timp.*

Call o ignoră. Rămase pe podea. Un paznic – o femeie care împingea tava cu mâncare pentru Call cu o energie exagerată – îi

aduse membrei Adunării un scaun. Anastasia se așeză, iar paznicul plecă. Call se aștepta ca un membru al Adunării să vină în cele din urmă să-i ia o declarație sau să-l interogheze. Ar fi trebuit poate să se bucure că era vorba despre Anastasia, dar nu simțea bucurie. Nu voia să vorbească cu ea. Nu voia să vorbească cu nimeni, ori, cineva pe care-l cunoștea era chiar mai rău decât un străin.

— Vino mai aproape, îi spuse Anastasia, împreunându-și mâinile în poală.

Oftând, Call se ridică în capul oaselor, întorcându-se spre peretele transparent.

— Bine, dar va trebui să-mi răspunzi la două întrebări.

— Prea bine, spuse ea. Care sunt?

Call șovăi, pentru că, deși aceste două lucruri îl obsedaseră noapte de noapte, nu știa la ce-i foloseau cele două răspunsuri.

— Tamara este bine? reuși el să rostească, cu o voce aproape sufocată. Are necazuri multe?

Anastasia zâmbi în colțul gurii.

— Tamara este bine. Câte necazuri va avea – rămâne de văzut. Mulțumit?

— Nu, spuse Call. Havoc? Este teafăr? I-au făcut vreun rău?

Zâmbetul Anastasiei îi stăruie pe buze.

— Lupul tău este la familia Rajavi și e cum nu se poate mai bine. Gata?

— Așa cred, spuse Call.

Vestea că Tamara era bine și că Havoc trăia reprezentau primul sentiment de ușurare după un timp indefinit.

— Bine, spuse Anastasia. Nu avem prea mult timp. Trebuie să-ți spun ceva. Numele meu nu este Anastasia Tarquin.

Call clipi.

— Poftim?

— Cu mult timp în urmă, am avut doi fii care au mers la Magisterium, spuse ea. Nu eram o familie tradițională. Recunosc că nu eram încântată de magia mea și arătam puțin interes pentru

instruirea lor. Nu i-am cunoscut pe niciunul dintre profesorii lor, n-am fost la nicio ședință, l-am lăsat pe soțul meu să se ocupe de toate. S-a dovedit a fi o greșeală fatală. Când am spus că-i cunoșteam pe Constantine și Jericho Madden și că aveam o datorie față de ei, am spus doar o parte a adevărului. Vezi tu, *eu eram mama lor* – ceea ce înseamnă că sunt mama ta, în toate privințele, spuse ea și oftă prelung.

La orice s-ar fi așteptat Call, dar nu la asta. Rămăsese cu ochii lipiți de ea.

– Dar... cum? Magisteriumul... ar fi aflat...

– Nu aveau cum să afle, spuse Anastasia pe un ton glacial. S-a petrecut cu mult timp în urmă și, după cum îți spuneam, îi cunoscusem prea puțin pe magi. Dar când ambii mei fii... au murit... Maestrul Joseph a luat legătura cu mine. Soțul meu, tatăl tău, se sinucisese la momentul acela. Joseph mi-a spus ce făcuse Constantine. Cum își transferase sufletul. M-am hotărât să fiu alături de fiul meu în noul său trup, așa cum nu mai fusesem până atunci. Am părăsit țara și m-am întors în ținutul meu natal. Acolo am furat identitatea unei femei de vârsta mea: Anastasia Tarquin. Mi-am schimbat înfățișarea. Mi-am folosit dibăcia cu o devoțiune cu totul nouă. Apoi, revenind în calitate de mag redutabil din afara hotarelor, m-am măritat cu Augustus Strike, ca să obțin un loc în Adunare. Nimeni nu a bănuțit cine sunt și nici adevăratul scop în care venisem.

– Adevăratul scop? repetă Call, a cărui minte prinse viteză.

– Tu! spuse ea. Pentru asta am venit la școală. Pentru asta am intrat în Adunare. Numai pentru tine. Și nimic nu s-a schimbat între timp.

Anastasia se ridică în picioare și-și puse mâna pe peretele transparent, ca și cum n-ar fi dorit altceva decât să atingă mâna lui Call cu mâna ei. Avea ochi triști, dar fermi.

– De astă dată, te voi salva, fiule! De astă dată îți voi reda libertatea!

DESPRE AUTOARE

Holly Black și **Cassandra Clare** s-au întâlnit prima dată cu mai bine de zece ani în urmă, la prima sesiune de autografe a lui Holly. De atunci, ele au devenit bune prietene, având în comun (printre altele) pasiunea pentru literatura fantasy – de la descrierile panoramice ametoare din *Stăpânul Inelelor* la poveștile îndrăznețe cu Batman din Gotham City, de la epepeile clasice, pline de lupte și magie, până la *Războiul stelelor*. S-au hotărât să facă echipă pentru *Magisterium*, pentru a scrie propria lor poveste despre eroi și ticăloși, despre bine și rău, despre cum e să fii cel ales, chiar dacă îți place sau nu.

Holly a scris mai multe cărți de mare succes la public și este coautoare a seriei *Cronicile Spiderwick*. Ea a câștigat premiul Newbery Honor pentru romanul *Doll Bones*. Cassie este autoarea mai multor serii de cărți de ficțiune pentru tineri, de mare succes la public, precum *Instrumente mortale* și *Dispozitive infernale*, publicate la Editura Leda.

Ambele locuiesc în Western Massachusetts, SUA, la aproximativ zece minute distanță una de cealaltă. Aceasta este cea de-a treia carte din *Magisterium*, urmarea volumelor *Testul Fierului* și *Mănușa de aramă*.